

உச்சேல்வை

தூண்டு மலர் - 1959

புத்தகாலி

யாழ் - தமிழ் இலக்கிய மன்றம் : விலை: ३५ ரூ.

மக்கள் வைத்தியசாலை

சே. கே. எஸ். வீதி,

சுன்னகம்

மக்கள் நன்மையையும் வசதியையும்

சுகாதார வாழ்க்கையையும் நோக்கமாகக் கொண்ட

திறந்த வைத்தியசாலை இருவே

ஸ்தாபிதம் :: 28-11-58

திறக்கப்படும் நேரம்: காலை 7-30 மணி தொடக்கம்

இரவு 9-00 மணி வரை

அவசர கேஸ்கள் இரவு பகல் எந்நேரத்திலும்
கவனிக்கப்படும்

உயர்தா ஆங்கில சிகிச்சை பெற உதவும் தீடும்

PEOPLE'S DISPENSARY

(MANAGING PROPRIETOR: MR. K. S. KANDIAH)

Chunnakam

“அரஸ்கோ”

அல்லது

* பேண்டின் பெருமை! *

ஒவ்வொரு பெண்ணும் ‘அரஸ்கோ’ தையல் மெஷ்னீ
வைத்திருப்பதில் பெருமையடைகின்றன!

ந. சிவபாதும்

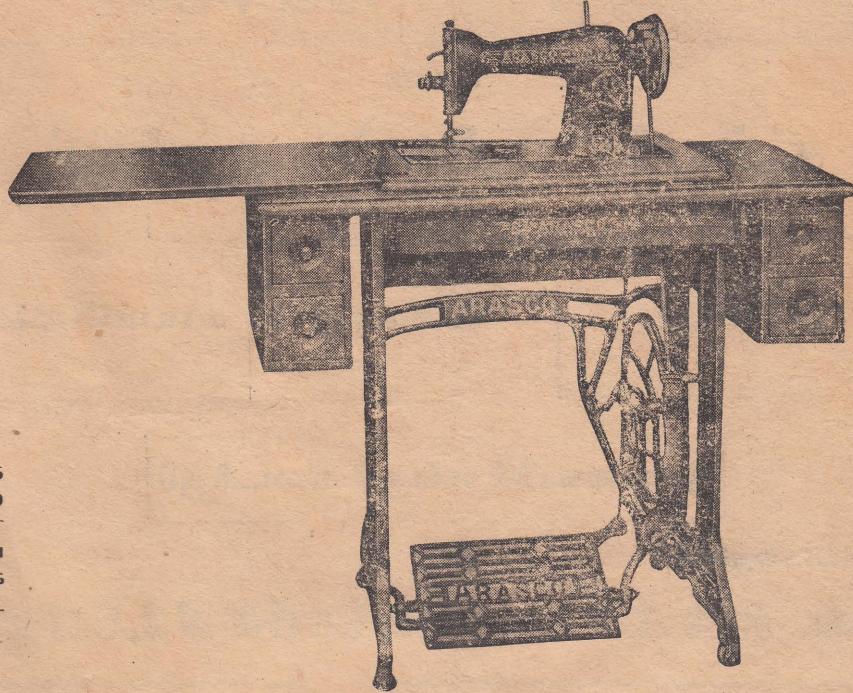
புதுதொளி

செங்க அம்

காஸ்கோட்டை

நீண்ட
காலம்
உழைக்
கக்கூடி
யவை

பூ வே
ஜீசெப்
வதற்கு
இலகு
வான
யை

பிரசித்
தி பெற்
ற தன
பாடப்
யகுதி க
ஞ்சை
யவை

முன்னு
ம் பின்
னும்
கைக்க
க் கூடி
யவை

அழகான தேர்றமுடையவை

யாழ்ப்பாணப் பேண்மணிகளே !

தையல் மெஷ்னில் தைக்கக்கூடிய எல்லா நூதன சித்திர வேலைகள், பெண்கள், சிறுவர் சிறுமியரின் ஆடை வெட்டுதல், தைத்தல், ஆடைகளுக்கு வர்ணன் தீட்டுதல், கூப் பளி நூலால் ஸ்வெட்டர், காலமேஸ், தொப்பி பின்னுதல் இன்னும் பலவித வேலைகளை யாழ்ப்பாணம், ஸ்டான்லி வீதி 43-ம் நம்பரிலுள்ள எமது கிளை நிலையத்திலிருக்கும் தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியைகளிடம் கற்றுக் கொள்க.

மாதக்கட்டணம்

சித்திர வேலைகற்க: 5—00, ஆடைகள் வெட்டவும் தைக்கவும்: 15—00.

இவை இரண்டும் கற்க: 17—50.

‘அரஸ்கோ’ தையல் மெஷ்ன்களையும் மின்சார விசிறிகளையும் வாங்கிப் பாவியுங்கள்.

இலகுவில் மாசத் தவணையின் பேரில் கட்டுவதற்கு வசதிகள் செய்யலாம்.

ஆர். அரசாத்தினம் அன்ட் கம்பனி,

106, ரெக்கிளமேஷன் ரேட் :: கொழும்பு 11

கிளைஸ்தாபனம்: 43, ஸ்டான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்,

\$ இன்றே வாங்குக! \$

ஸ்ரீல் மிக்க அழகு மங்கையர்க்கு

போலிவர்ஸ் அழகு தாம்

மூலக்ஸ்

துப்பர் எலிகன் ஜார்ஜ்

சுருங்காது

கசங்காது

சாயம்போக்காது

இலங்கையில் எங்கும் கிடைக்கும்

ஏகவிநியோகஸ்தர்கள்

கிறவுண் சில்க் ஸ்டோர்ஸ், 118, மெயின் வீதி, கொழும்பு

KANESAN STORES

Importers, Wholesalers, Retailers,

உங்களுக்கு எவை தேவையோ

அவை எம்மிடம் இருக்கின்றன.

அதுவும் மலிவான, விலையில்!

புடவை வகைகள், சாய்ப்புச் சாமான்கள் அலங்காரப் பொருட்கள், சப்பாத்து வகைகள் டிரங்குப்பெட்டி, சூட்கேஸ், றவ லிங் பாக்ஸ், முடிமயிர் வகைகள்.

இன்னும் பல

வாழ்க்கையாளரைத் தீருப்பதை செய்வதே எமது நோக்கம்.

கனேசன் ஸ்டோர்ஸ்,

78, காங்கேசன்துறை வீதி : : யாழ்ப்பாணம்,

R. Ganesa

உங்கள் இடங்களின் மந்திரங்கள் சூரியன்

மீயகண்டாஸ்

திருக்குறட் கலன்டர்

தமிழ் உலகில் முதன்முதல் வெளிவந்த

திருக்குறட் கலன்டர் இதுவே

அறிஞர் அன்பும், ஆதாரம், ஆசியும், பெற்று விளங்குவது

உங்கள் தினசரி வாழ்விற்கு
நல்வழி காட்டியாக நின்று அன்
றன்று செய்யத் தகுந்த சுபகரு
மங்கள் முதலியவற்றை விளக்க
வருவது.

அமாவாசை, பூரணை, கார்த்திகை, அட்டபி, அரசாங்க-வங்கி விடுமுறைகள் முதலிய வற்றை அடையாளங்கள் மூலமாக, பார்த்தவுடன் தெரிவித்து வருவது.

அறிஞர், பலமொழிகளிலும் தந்த அறிவுரைகளுடன், கூடி, அழகாக என்றும் உங்கள் திருமணைகளில் விளங்கிவருவது.

THE MEHANDAN PRESS

GENERAL PRINTERS

Manufacturers of Calendars, Diaries, Fine Art Religious & Fancy Pictures.

COLOMBO

மிக்காடோ அழகு சாதனங்கள்

உங்கள் தேக நிறத்திற்கும்,
விருப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு

விசேஷமாகத் தயார் செய்யப்பட்டுள்ளன.

“மிக்காடோ”

வாசனை சோப்,
ஸ்லைஸ்,
ஹெயர் கிரீம்,
லவாந்தர், பிறில்லியன்ரைன்
ஓடிகொலோன், பேபி சோப்,
பேபி பெளடர், மாதுஷா டால்கம் பெளடர்,
நெட் குவீன் டால்கம் பெளடர்,
பாரிஸ் ப்யூட்டி பாத் பெளடர்,
லவாந்தர் பெளடர்,
மீட்ரோ டால்கம் பெளடர்,
ஹெயர் டை; ஹெயர் ஓயில்
ஆகியவற்றையே

எந்தேந்தும் கேட்டு வாங்குங்கள்.

ங்கும் கிடைக்கும்.

மிக்காடோ அன்ட் கம்பனி,
டாம் விதி : : கொழும்பு
TelePhone : 3242

புகையிலே பாவிப்போர்களுக்கோர்

நற்செய்தி

ஈழத்தின் கண் பெயர் பெற்றதும்
உயர்ந்த முறையில் தயாரிக்கப்பட்டதும்
எல்லோரும் விரும்பிப் புகைப்பதுமான

ஓடே சுந்து

பிரசித்தி பெற்ற

கனகலிங்கம் சுநுட்டுகளே

இன்றே பாவியுங்கள்

V. கனகலிங்கம் பிள் ஜா & சன்

17, St. John's Road
COLOMBO - 11

உங்கள் கட்டடங்களுக்கு வேண்டிய சகலவிதமான

இரும்புச் சாமான்களுக்கு

எங்களிடம் விசாரியுங்கள்

கேடர் வகைகள் எல்லாச் சைல்களும்
உருண்டைக் கம்பிகள் ..,
கொங்கிறீர் வலைகள் எல்லா வகைகளும்
சிமெந்து (காங்கேயன்), (யப்பான்)

தீந்தை, வார்வில்வகைகள்
ஒல்ரெம்பர் எல்லா நிறங்களிலும்
பித்தனைப் பூட்டு, பிணைச்சல்
வகைகளும்

எங்களிடம் மிகவும் குறைந்த விலைக்குப் பெறலாம்

இலங்கையில் தயார்செய்யப்பட்ட

அஸ்பெஸ்ரஸ்காரைத்தகடுகள் சீலிங் சீற்களும்
எங்களிடம் விற்பனைக்கு ஏராளமாயிருக்கிறது.

சண்முகம் ஸ்ரோர்ஸ்

உரிமையாளர்: ஆ. சண்முகராசா

222, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
போன்; 697

சோபித்து விளங்கும் உங்கள் அழகை நீடித்து நிற்கும்

யோட்டோக்கள் மூலம்

நின்சாரா நிலை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

அசோகா
யோட்டோ

பாதுகாருங்கள்

எல்லாவித போட்டோக்களும் பிடிக்க
ஏற்ற ஸ்டேஷன் யோ இது ஒன்றே!

Asoka-Foto

15/16 POWER HOUSE RD, JAFFNA

PRINCE

The Photo People

போட்டோ

என்றுல்

பிறின்ஸ்

ஒன்றே !

உங்கள் படங்களை போட்டோக் கலையின்
நுட்பங்கள் தெரிந்தோர் மூலம் எடுக்கவேண்டும்.

அவர்கள்தான்

▼

பிறின்ஸ்

படம்பிழப்பாளர்,

கே. கே. எஸ். வீதி :: சுன்னாகம்

- ★ ஆண்டவிகடன், கலீசுசெல்வி. **Times of Ceylon; Observer Daily News.** வீரகேசரி, தீனகரன், சுதந்திரன் முதலிய பத்திரிகைகள்.
- ★ பழவகைகள், குளிர்பானங்கள், சுத்தமான வெண் ஜெய்.
- ★ பித்தளை, அலுமினிய, எவர்சில்வர், பாத்திரங்கள்.
- ★ தொப்பி சப்பாத்து, செருப்பு, வகைகள்.
- ※ சாய்ப்புச்சாமான்கள்.

இவை எல்லாம் கிடைக்கும்.

இந்திரபவான் மில்க் பார்,

518, கே, கே, எஸ். வீதி   ::   குன்றகம்

லக்கி ஹவஸ்

88, 90 கே, கே, எஸ். வீதி   ::   யாழ்ப்பாணம்

கல்யாண வைபவம், புதுமனைப் பிரவேசத்திற்காகிய சிறந்த
பரிசுப் பொருட்கள் ஸ்போட்ஸ் விளையாட்டுக் (கப்ஸ்)

மற்றும் உபகரணங்கள்

பிரயாணத்திற்கேற்ற ஸ்றீல் றங்கு, லெதர் அன்ட் டைபர் குட்கேஸ்வகைகள்
ஆடவர் பெண்டிர் கைக்கடிகாரங்கள் அழகிய வேலைப்பாடு அமைந்த
குவர்க் கடிகாரங்கள், ஹலாஹுப் வளையங்கள்

மற்றும் இதர பொருட்களுக்கும் சிறந்த இடம்
பால், சீனி, தேநீர் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே உண்ணமாக
வைத்திருக்கக்கூடிய ஸ்பெஷல் பிளாஸ்குகள் கிடைக்கும்

லக்கி ஹவஸ்

ஓருமுறை விழயங்கெய்து பாருங்கள்

LUCKY HOUSE
88 & 90 K. K. S. Road. : JAFFNA

யாழ்ப்பானம்

ஐக்கிய இலாப நிதி

— 1918-ஆம் ஆண்டு தாபிதமானது —

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரைகொடுக்கப்பட்டபங்குப்பணம் ரூபா 616313,00

100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டுமூறை

மாதமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 80 மாச காலத்திற்கு மாசங் தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த கால முடிவில் பங்கொண் றுக்கு ரூபா 100-00 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்த நேரமும் வாங்கலாம்.

தினசரிப்பற்றுவரவு

எச்சங்கு சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால் ஒருவிகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேஷமப்பணம்

கேஷமப்பணம் 12 மாசம், 36 மாசம் என்னும் காலங்கள் வரை யறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 6 விகிதமும் 8 விகிதமுமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள்

கொழும்பிலுள்ள 'நாட்டினல்' வங்கியிலும் 'இம்பீரியல்' வங்கியிலும், இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க விதமாகக் கொடுக்கப்படும். தொடுவாய் இராச்சியப் பகுதியிலுள்ள வர்களுக்குக்கொடுக்கவும் வாங்கவுமான விசேஷ ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

கடன்

ககைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். முதலையும் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

இன்னும் வேண்டிய விபரங்களை என்மூலமாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

எஸ். கணக்கைபை

சிறுப்பர்

உங்கள் கட்டத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய,
சீமென்ற வேண்டுமா?   இருப்புச்சாமான்கள் வேண்டுமா?
அப்படியானால்,

இந்திரா ஸ்ரோர்ஸாக்கு வாருங்கள்

கமக்காரர்களுக்குத் தேவையான
பச்னி வகைகள்,   ஆயுதவகைகள்
எல்லாம் எம்மிடமுண்டு.
எங்கள் சேவை உங்களுக்குத் தேவை!

ஸ்ரீ இந்திரா ஸ்ரோர்ஸ்,

கே. கே. எஸ். வீதி : : சுன்னகம்.
போன் நிர். 94.

நோயற்ற வாழ்வு!

நீரிழிவு, வாதம், பீனிசம், தொய்வு, இரத்தக்கோளாறு
இவற்றால் அவஸ்தைப்படும் பெருமக்கள்
நேரில் வந்து எம்மைச் சந்திக்கவும்.

குறைந்த செலவில், சூடிய விரைவில் குணமடைவீர்கள்.

Dr. அ. வை. தங்கக்கணபதி, L.A.M., D.A.M., R.I.M.P.

அம்பிகாபதி வைத்தியசாலை

வழக்கம்பாரை, சுழிபுரம்.

கிளை : சங்காண கீழுக்கு, பண்டைத்தரிப்பு.

என். வைத்திலிங்கம் அன்ட் கம்பனி

38. 3-ம் குறக்குத்தெரு
கொழும்பு

138. கே. கே. எஸ். ரேட்
யாழ்ப்பாணம்

மின்சாரத்தால் இயக்கப்படும்

“சிமென்ஸ்”

என்னும் உயர்கு தண்ணீர் இறைக்கும்
யந்திரத்தின் விற்பனையரானும்,
கட்டட ஒப்பந்தக்காரரானும்

சகலவித கட்டடங்களுக்குரிய உயர்ந்த தரமுள்ள
எல்லாப் பொருட்களும்

- அஸ்பெஸ்டஸ்,
- அலுமினியம் தீக்குகள்,
- அவற்றிற்குரிய உபகரணங்கள்

போன்றவையும் நீதியான விலையில் கிடைக்குமிடம்.

துவக்கு, காட்றில், வெடிமருந்து (தெனமைற்) இவற்றை
“சிமென்ஸ்” உள்ளோர் சகாய விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இலங்கா நிதி லிமிற்றெட்

நிரந்தர சேமிப்புக்கு, கீழ்க் குறிக்கப்பட்ட வீதம்
வட்டி கொடுக்கப்படும்.

-) 1 வருடம் - 6 சத வீதம்.
-) 2 வருடம் - 7 சத வீதம்.
-) 3 வருடம் - 8 சத வீதம்.
-) 5 வருடம் - 9 சத வீதம்.

சேமிப்பு கணக்கிற்கு
வருடம் 5 சத வீதம் வட்டி கொடுக்கப்படும்.

நவீன சேமிப்பிற் சேர்ந்து பல உண்மைகளையும்
அடையுங்கள்.

இலங்கையில் விசேஷமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது.

முழு விபரங்களும் இலங்கா நிதி ஆபிளில் அறியலாம்.

இலங்கா நிதி லிமிற்றெட்
திருநெல்வேலி :: யாழ்ப்பாணம்.

கிளை :

284, காங்கோன்துறை வீதி :: வண்ணப்பன்னை.

LANKA NITHI LTD.

ACCEPT

FIXED DEPOSITS

at the following

RATES OF INTERESTS

1 Year ——	6 per cent per annum	
2 Years ——	7 "	"
3 Years ——	8 "	"
5 Years ——	9 "	"

INTEREST ON SAVINGS ACCOUNTS

5 per cent per annum

ON MONTHLY MINIMUM BALANCES.

JOIN THE THRIFT SCHEMES

SPECIALLY SPONSORED IN CEYLON.

And reap the Maximum Benefits

Full particulars may be available at:—

LANKA NITHI LTD.

THIRUNELVELY

::

JAFFNA

Branch :

284, K. K. S. Road, Vannarponnai, Jaffna.

தந்தி :- ஜாவல்லர்ஸ்.

போன :- 281.

எங்கும்

தங்க மாளிகை

என்பதே பேச்சு!

நவ நாகரிக டிலைஸன்களில், நல்ல, கலப்பற்ற
பவண், வைர நடக்கள்
உத்தரவாதத்துடன் செய்து கொடுக்கும்
ஸ்தாபனம்

எல். கே. எஸ். ஜாவல்லர்ஸின்

‘தங்க மாளிகை’

அழகுக்கு அழகு செய்யும் எழில் மிக்க ஆபரணங்களை
இங்கே தெரிவு செய்யுங்கள்.

தங்க மாளிகை

எல். கே. எஸ். ஜாவல்லர்ஸ்
(இலங்கை, இந்தியாவின் மிகப் பெரிய நகை வியாபாரிகள்)

யாழ்ப்பானம்.

கலைகள் :- கொழும்பு. திருச்சி. சென்னை. காயல்பட்டணம்.

போன :- 5658. 49. 2321 24.

7ஆம், 8ஆம் வகுப்புகளுக்கேற்ற விஞ்ஞான போதிலி

ஆசிரியர்கள்:

M. பரமானந்தன், B. Sc.

N. S. இந்தினசிங்கம், B. A., Eng. Tr. (1st Class)
(யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி ஆசிரியர்கள்)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக
முன்னாள் விஞ்ஞானத்துறைத் தலைவரும்,
கணிதப் பேராசிரியருமாகிய

ஜெயரத்தினம் எவியேசர் அவர்கள்
அளித்த அளிந்துரையிற் குறிப்பிடுவதாவது:

“இந்நால் பயன் விளைக்கத்தக்க முறையில் வாழ்க்கை
முறையை அனுசரித்து அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அத்தயாவசியமான கோட்பாடுகள் அவற்றின் சரியான நோக்குடன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
இலங்கையின் ஆசிரிய மாணவ சமூகத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கு இந்நால் தகுதியுடைய தெனச்சிபார்சு செய்கிறேன்.”

❖ ❖ ❖ ❖

- வடமாகாண ஆசிரிய சங்கத்தினரின் (N. P. T. A.) பாடத் திட்டத்திற்கு ஏற்ப எழுதப்பட்டது.
- ஆரம்ப விஞ்ஞானம், பொது விஞ்ஞானம் I, II ஆகிய மூன்று பாடங்களின் பாடத் திட்டங்களுக்கும் அமைவாக ஆக்கப்பட்ட ஒரே நால்.
- கல்லூரிப் பாடத் திட்டத்தைப் பூர்த்தியாக்குவதுடன் மாணவர்களது தினசரி வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட பல விடயங்களையும் உதாரணங்களுடன் விளங்குவது.
- விளக்கப் படங்கள் நிரம்பியது.
- இலங்கைத் தன்மொழி அலுவலகத்தாரின் கலைச்சொற்களை உபயோகித்து எழுதப்பட்டது.
- விளக்கத்துக்காக விஞ்ஞானச் கலைச் சொற்களுக்குரிய ஆங்கிலப் பதங்களும் சேர்த்து எழுதப்பட்டது.
- போதிய (75) பரிசோதனைகளும், அநேக (325) விளக்கப் படங்களும் பொருந்தியுள்ளது.
- வடமாகாண ஆசிரிய சங்கத்தாரால் நடாத்தப்படும் பரிட்சையிற் சித்தியடைய வழிகாட்டுவது.

○ எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ○

— சுன்னகம் —

வட - இலங்கைத் தமிழ்நூற் பதிப்பகம்

S. S. SANMUGANATHAN & SONS,

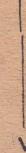
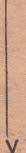
ESTABLISHED 1906

POST BOX 12

FOR

FOR

BOOKS & STATIONERY   PRINTING

SANMUGANATHAN BOOK DEPOT,   SRI SANMUGANATHA PRESS,

257, K. K. S. ROAD,

336, 340, K. K. S. ROAD

JAFFNA

JAFFNA

Telephone: 416

Telegrams: 'NATHAN'

Telephone: 285

மக்கள் என்றும் விரும்புவது

Y. M. K. மக்கள் பீடியே!

சுத்தமான

திறம் புகையிலையினால் தயார்செய்யப்பட்டது
ஒரு முறை உபயோகித்தால் என்றுமே மறக்கமாட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் முழுவதிலும்

விற்பனையாளர் தேவை.

தொகையாகவும் சில்லறையாகவும் கிடைக்கும்
யாழ்ப்பாணம் ஸோல் ஏஜன்டு:

P. K. மொஹம்மது

கேப் நவீவன் ,

132, கே. கே. எஸ். வீதி,   ::

யாழ்ப்பாணம்

தமிழ்ப் பெருமக்களே !

நல்ல முறையில், நல்ல பவுணில்
நகைகள் செய்து கொடுப்போம் நாம்

ஓடர் நகைகளை ஒப்படையுங்கள்

* குறித்த தவணை * குறைந்த செலவு * சிறந்த முறை
* உத்தரவாதம்

நா. வி. கந்தையா அன்ட் சன்ஸ்

நகை வைர வியாபாரிகள்.

76/1, 76/2, கஸ்தூரியார் வீதி :: யாழ்ப்பானம்
போன் : 500

வண்ணப் புத்தாடைகள் வகை வகையரன சீத்தகுகள்

- பங்கனூர், மைசூர் பட்டுச் சேலைகள்
- பார்க்கத் தெவிட்டாத பட்டு இரவிக்கைத் துணிகள்

ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் அனைவர்க்குமேற்ற
அழகான ஆடைகள் மலிவாகக் கிடைக்கும்.

ஹென்றிலி, மாக்ஸ்ரோ சேர்ட்டுகளும்
விற்பனைக்குண்டு.

ராஜா ஸ்டோர்ஸ்,

“நஜீப் கட்டடம்”

மெயின் வீதி :: சங்காளை

காங்கேசன்துறையில்

பலசரக்கு, சாப்புச்சாமான்கள், வாசனைப்
பொருட்கள், புடவைகள், சைக்கீள் பாடஸ்,
பீங்கான், அலுமினியப் பாத்திரங்கள், இரும்
புச் சாமான்கள். மின்சார உபகரணங்கள்,
ஸ்ரோனாறி,

இயக்கிலீவ் மருந்துகள்

எல்லாம் கிடைக்கும்.

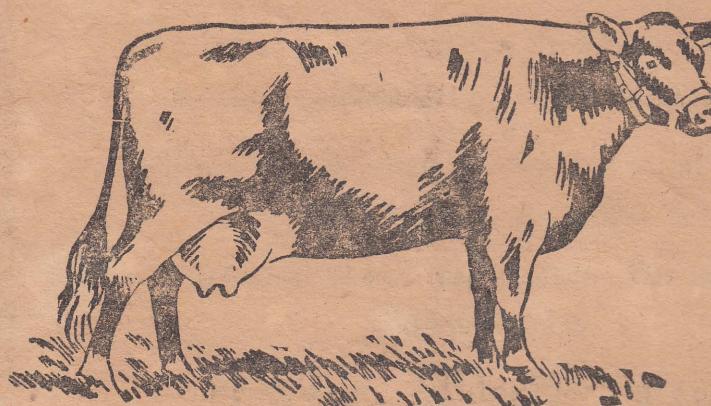
நல்ல பொருட்கள்

நிதானவிலை

வ. ஜயாத்துரை,

காங்கேசன் துறை.

உங்கள் மாடு நல்ல போஷக்குள் பாலை அதீக காலத்தீர்க்குத் தரவேண்டு
மாலை, நல்ல சத்துள்ள தீனியைக் கொடுக்கவேண்டும்.

எங்களிடம்
பலவகையான
மாட்டுத் தீனி
கள் குறைங்க
விலையில்
கிடைக்கும்.

கோழித் தீனி
கனம், மாடு,
கோழிகளுக்
குத் தேவை
யான மருந்து
வகைகளும்
எம்மிடம்
உண்டு.

தேவையானேர்க்கு விலைப்பட்டியல் அனுப்பிவைக்கப்படும்.

லே அன்ட் பிரே

65, ஆட்டுப்பட்டித் தெரு, கொழும்பு. :: ஸ்ரான்வி ரேட், யாழ்ப்பாணம்.

Dial : 585.

K.N.M. Meeran Sahib

KANNATHIDDY :: JAFFNA.

● நம்பிக்கை,

● நாணயம்,

● நயமிக்க

ஞக நகை, வைரங்களுக்கு,
எங்களிடம் வாருங்கள்.

கே. என். எம். மீரன் சாஹிப்

கன்றைட்டி :: யாழ்ப்பாணம்.

டெல் : 585.

Cheapest in Price!

Latest in Design!

அழகான, உறுதியான, புதுமையான சிறந்த
புதவைகைகளும், பனுரஸ், பங்களூர், மைசூர் பட்டுச்
சேலைகளும், பட்டு வேட்டி சால்வைகளும்

மலிவான விலையில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இருமுறை வருக! உண்மையை உணர்க!!

உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக!!!

கி. து. நாகலிங்கம் அன் கோ.

(ஆரம்பம்: 1910)

முதலீடு: S. T. நாகரத்தினம் அன் பிறதரஸ்,
101, 102, 103, கந்தரோடை வீதி :: சுனாகம்.

விஜயம் செய்யுங்கள்!

விஜயம் செய்யுங்கள்!!

ஏங்கள் ஸ்தாபனத்திற்கு

பாடசாலை மாணவர்களுக்கேற்ற பாடப் புத்தகங்கள்!

உபகரணங்கள்! சினிமா வசனங்கள்!

சினிமாப்பாடல்கள்!

பலசரப்பட்ட மாத வார வேளியீட்டுப்

பத்திரிகைகள்!

அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய அறிய நூல்வகைகள்!

வாடகைக்கு, வாசிப்பதற்காக கூடுதல்

விலையில் உள்ள பலதரப்பட்ட

பகுத்தறிவுப் புத்தகங்கள்!

பிரயாண வசதிக்காக வாடகைக்குப்

பெற்றுக்கொள்ளத் துவிச்சக்கர

வண்டிகள்!

துவிச்சக்கர வண்டிகளுக்கு

உபகரணங்கள்!

துவிச்சக்கரவண்டிகள் திருத்தஞ் செய்வதற்கேற்ற

வசதிகள்!

உள்ளூர், வெளியூர், சோடாவகைகள்,

(குளிர் பானங்கள்) மொத்த வியாபாரத்

திற்கே தரக்கூடிய வசதிகள்!

**எதுவேண்டுமாலூம் பலவகைத் திருப்திகளோடு
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.**

மகாலட்சுமி புத்தகசாலை

காங்கேசன் துறை வீதி

இனுவில்.

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

— பாரதியார்,

ஆண்டுமெலர்:

விகாரிவருஷம்

1959

வணக்கம்

இலக்கியப் பசியும், அறிவுத் தாகழும், ரசனை வேட்கையும்
நிறைந்த உங்கள் திருமுன் இச் சிறிய மலரைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

நீண்ட நாட்களின் பின் இவ்வாண்டு மலருடன் உங்களைச் சந்திப்பது பேருவகையையும் பெருமித்ததையும் கொடுக்கின்றது. புதியதோர் ஆண்டிலே புதுப் பொலிவுடன் புகுகின்ற இப் புனித வேளையிலே, எங்கள் இலட்சியத்தை மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகின்றோம். இலாபத்தைக் கருதியோ, இந்தியப்பத்திரிகைகளுடன் போட்டியிட வேண்டுமென்றே நாம் ‘கலைச்செல்வி’யை வெளியிடவில்லை. இலக்கிய வியாபாரத்தைப் போன்ற நஷ்டமான தொழில் எதுவுமில்லை. கடல் பிரித்தாலும் கருத்தால் பிரியாதவர்கள் இலங்கைத் தமிழரும் இந்தியத் தமிழரும். அங்கிருந்து வருகின்ற அறிவுக் களஞ்சியங்கள் அனைத்தையும், இன்றல்ல, என்றுமே அன்புடன் வரவேற்போம்.

ஆறுமுக நாவலரும், தாமோதரம்பிளையும், ஞானப்பிரகாசரும், விபுலானந்தரும், கணேசையரும் வாழ்ந்து வளர்ந்த மன் நாம் பிறந்த மன். அந்தப் பெருமக்கள் வளர்த்து வந்த இலக்கிய பாரம்பரியத்தை, தனித்துவம் மிகுந்த ஆக்கத் திறனை, தன்னலமற்ற தமிழ்ப் பணியை ஏற்றிப் போற்றுவதும், என்றென்றும் வளர்ப்பதும் எமது தலையாய கடமை. இதற்காகத்தான் சென்ற ஆண்டில் ‘கலைச்செல்வி’யை வெளியிடத் தொடங்கினாலோம். இந்த இலட்சியத்தின் வெற்றி பற்றிக் காலந்தான் கருத்துரை கூற முடியும்.

ஸழத்து இலக்கியச் செல்வர்களும், தமிழ் நாட்டு எழுத்தாள் அறி ஞர்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஒத்துழைத்து இம்மலருக்கு மணமூட்டியுள்ளனர். இத்தனை கலைச்சிற்பங்களின் சிருஷ்டிச்சிறப்பை உள்ளங்கொண்டு உணர்ந்து உவகையடையத் துடிக்கும் உங்கள் முன் எமது எழுதுகோல் பின்வாங்குகின்றது.

ஆகவே, பாருங்கள்; படியுங்கள்; ரசியுங்கள்; மகிழுங்கள்;
சிரியுங்கள்; சிந்தியுங்கள்.

‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்.’

«—அன்பெனும் ஆரம்பாம் இறைவன்—»

— ஷண்முக குமரேசன் —

இராகம் : கர்நாடக தேவகாந்தாரி
பல்லவி

தாளம் : ஆதி

அன்பெனும் ஆரம்பதே அருளே
ஆட்கொளும் மாசிலா மாமணியே ! இறையே !
(அன்பெனும்)
அனுபல்லவி

உன்னேளியால் எங்கள் இன்னல்கள் நீக்குவாய்
யயர் நெறியால் எங்கள் தீவினை போக்குவாய்
(அன்பெனும்)
சரணம்

இன்னிசை கீதமெல்லாம் இயம்புவம் ஈங்குனக்கே
எண்ணமெல்லாம் நெஞ்சில் உன்மய மாகியே
பன்னரும் பாவலர் பாமலர் மாலையே
பண்ணேடு சூட்டியே பணிந்துனை வாழ்த்தினர்
(அன்பெனும்)

* * *

§ கலைச்செல்வி வாழி §

— சஞ்சீவி —

இராகம் : கல்யாணி.
பல்லவி

தாளம் : ஆதி

கலைச்செல்வியேயுனைக் காதலித் தோருக்குன்
கருணைப்ர வாக போகம் காட்டுகின்றயம்மா. (கலை)

அனுபல்லவி

நிலைச் செல்வமாகிய நின் முலைப் பாலுண்டு
நிறைமதியாகினேன் நித்தியானந்தம் கொண்டு. (கலை)

சரணம்

ஆய்ந்த நயம்பெருகும் அலையுடை ஆழி
அறிவுடை யாருவக்கும் அருந்துணைத் தோழி
ஏய்ந்த கலைப்புலத்தை இதம்செயும் மேழி
என்னும் பொலிவுடையாய் எழில்மிக வாழி (கலை)

\$ வாழ்த்தும் வரவேற்பும் \$

மு. வரதாசன்,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

செல்லம்மாள் தெரு,
சென்னை.

அன்புடையீர்!

கலைச்செலவியின் ஆண்டு நிறைவு மகிழ்வளிப்பதாக. ஆண்டுமூலர் கலை மனம் பரப்பி விளங்குக.

கலை உயர்ந்த செல்வம்; பண்பாட்டோடு இயைந்து விளங்கும்போதுதான், அது பயன்படுகிறது. ஆதலின் கலையைப் பயன்படுத்தும் செல்வியாகத் தங்கள் இதழ் தொண்டாற்றுக.

அன்புள்ள
(ஓ-ம்) மு. வரதாசன்

க. கணபதிப்பிள்ளை,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்
பேராத்தை.

ஒங்கிடு புகழ்சே ரீழ நாட்டிலே மலர்ந்து செஞ்சொற் றிந்தமிழ் மினிர்ந்து யார்க்கும் தேடரு மினிமை சாலப் போந்தருள் கலைகள் சாற்றிப் பொங்கிடு நிலவுபோல வீங்கிடு புகழினேடு வீற்றருள் கலையின் செல்வி!

அந்தநா ளொமது நாட்டில் ஆர்தமிழ்க் குரவோர் வாழ்ந்து தங்குபல் கலைக் டம்மைச் சாற்றினார் புலமை நல்க இந்தநாள் மறந்து நின்றேரும் எம்மைநீ நினைக்க வைத்தாய் நந்திடா துனது தொண்டு நானில மதனின் வாழி!

சந்தமார் தமிழ்மிக் கோங்கத் தண்பெருங் கலைகள் சாற்றி உந்துமெய்ப் பொருள்க ளாய்ந்து ஓம்புநின் முயற்சி நீடு முந்துறிஇத் தழைப்ப தாக மோதுமிப் பணியில் மூழ்கி வந்திடு மறிஞு ரென்றும் வாழ்க்கநல் வளங்க டாங்கி.

அன்புள்ள
(ஓ-ம்) க. கணபதிப்பிள்ளை

க. பே. முத்தையா,
நிர்வாக ஆசிரியர்

சஷுகத்தொண்டன் காரியாலயம்,
சுண்டிக்குழி.

கலைச்செலவி ஆண்டுமலராக மலர்வதறிந்து மனமகிழ்ந்தோம்.

தமிழகத்தும் பத்திரிகைப் புற்றிச்சற் படையுள் போட்டியிட்டுக்கொண்டும் அந்திய பத்திரிகைகளையே ஆதரித்துத் தமிழ்ப்பணி செய்யும் தாழ்வு மனப்பான்மையுடைய ஈழத் தமிழினத்தின் இதயத்தில் இடம்பிடித்துக்கொண்டும் கலைப்பணி செய்துவரும் அற்புதமான கலைச்செலவியின் ஆண்டுமலருக்கு வாழ்த்தனுப்புவது எமக்கு உவகை தருகின்றது.

கலைச்சுவை ததும்பும் நல்ல அம்சங்களுடன் இலக்கியச்சேவை செய்துவரும் கலைச் செலவியில் வெளியாகும் சில சிறுக்கதைகள், நாம் போற்றும் தமிழ் இதழ்களில் வரும் பல சிறு கதைகளையும் தூக்கியடித்துச் சுவைப்பதைப் படித்துணர்ந்தோம். இத்தகைய ஈழத்துத் தமிழ் இதழ் பல்லாண்டு நிலைத்து நற்பணி செய்ய இறைவனருளும் தமிழருளமும் ஒன்று சேரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

வாழ்க ஆண்டு மலர்.

(ஓ-ம்) க. பே. முத்தையா

க. கைலாசபதி B.A (Hons)
ஆசிரியர்.

தினகரன் காரியாலயம்,
லேக் ஹவுஸ், கொழும்பு.

இலக்கிய மரபைக் கட்டிக்காத்துப் பேணி வளர்ப்பது எவ்வளவு கடினமான காரியமோ அவ்வளவு கடினமானது இக்காலத்தில் இலக்கிய இதழ்களை ஒழுங்காக வெயியிடும் பணி!

கடினமானதொரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டு வருகின்றனர் “கலீச்செல்வி”. வெளியிடுவோர்.

இன்று ஈழத்தில் காணப்படும் இலக்கிய விழிப்புக்கு விளக்கந்தரும் வகையில் விஷயங்களைத் தாங்கி வெளிவரும் ‘கலீச்செல்வி’யின் ஆண்டு மலர் அழகி னுக்கு அழகூட்டி அமையுமென நம்புகிறேன். விடா முயற்சியினால் பெரும்பணி புரியும் ஆசிரியர் “சிற்பி” ஈழத்தமிழ் இலக்கிய இரசிகர்களாது பாராட்டுதலுக்கு உரியவர்.

ஆண்டு மலருக்கு என் இதயழூர்வமான வாழ்த்து.

அன்புள்ள,
(ஓ-ம்) க. கைலாசபதி.

இராஜ - அரியரத்தினம்,
ஆசிரியர்.

இழநாடு காரியாலயம்,
யாழ்ப்பாளம்.

அன்புடையீர்,

வாழ்த்துக்கள், கலீச்செல்வியின் வளர்ச்சி மகிழ்ச்சிதருகின்றது. “கலீச்செல்வி” பல்லாண்டு வாழ்ந்து பணியாற்றுவாளாக.

நன்றியுள்ள,
(ஓ-ம்) இராஜ அரியரத்தினம்.

எஸ். டி. சிவநாயகம்,
ஆசிரியர்

சுதந்திரன் காரியாலயம்,
கொழும்பு.

இலங்கையிலே ஒரு பத்திரிகையைப் பண்ணிரண்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து நடத்தி ஆண்டு மலரும் போடுவதென்றால், அது இலேசுப்பட்ட காரியமல்ல. எவ்வளவோ சாமர்த்தியம் வேண்டும். அதற்கு மேலாக பணத்தைப் பணம் என்று பாராமல் ஆற்றேடு விடுவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும்.

‘வீட்டைக் கட்டிப்பார்; கவியாணத்தைப் பண்ணிப்பார்’ என்பது ஒரு பழையபழமொழி. சடுபட்டுப் பார்த்தால்தான் இந்த இராண்டு காரியங்களும் எவ்வளவு பணத்தை விழுங்குவன என்பது தெரியவரும் என்று அந்தக் காலத்து மக்கள் பயமுறுத்தியிருக்கிறார்கள்! வீடுகட்டக் கடன் கொடுப்பதற்கு ஒரு மந்திரியும், கவியாணம் செய்து வைப்பதற்கு, புரோகிதருக்குப் பதிலாக ஒரு ரெஜிஸ்டாரும் ஏற்பட்ட பிறகு மேற்படி காரியங்கள் அவ்வளவு கஷ்டமானங்கையாகத் தோன்றவில்லை. இந்தக் காலத்தில் சொல்ல வேண்டுமானால் “பத்திரிகையை நடத்திப்பார்! அதுவும் தமிழ்ப் பத்திரிகையை நடத்திப்பார்!” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அப்படியாக நடத்திப் பார்த்து, அதில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டு ஆண்டு மலர் போடும் கட்டத்தை அடைந்து விட்டார் ‘கலீச் செல்வி’ ஆசிரியர் ‘சிற்பி’ (திரு. சி. சரவணபவன்) என்றால், ருவியா “ஹானிக்” அனுப்பியதற்கு அடுத்தபடியான ஒரு அரியசாதனையை அவர் இலங்கையில் நிலைநாட்டினிட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சுதந்திரன் பண்ணையில் வளர்ந்த நன்பர்களான சிற்பி, உதயணன், ஈழத்துச் சோழ ஆகியோரும், சிறந்த சிறுக்கை எழுத்தாளர் இராஜநாயகனும் ஓவியக் கலீஞர் ஆதவனும் சென்ற ஆண்டில் ‘கலீச் செல்வி’யைத் தோற்றுவித்தபோதே அது ஒரு சிறப்பும் செம்மையும் வாய்ந்த பத்திரிகையாகத் திகழும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டது. அந்த நம்பிக்கை அவம் போகவில்லை. வெளிவந்த அத்தனை இதழ்களும் கலீயும் மனமும் கொழித்துக் கொண்டே வெளிவந்தன. அணைவருடைய புகழ் மொழிகளையும் வாரிக் கொண்டன. தரம் வாய்ந்த மாத இதழ் என்று தனி இடத்தையும் ‘கலீச்செல்வி’க்குத் தேடித் தந்தன.

ஆண்டு மலரும் இதோ வெளிவருகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கலைச்செல்வி யையும் எழுத்தாற்றல் மிக்க அதன் ஆசிரியர் 'சிற்பி'யையும் மனமாரப் பாராட்டு கின்றேன். கலைச்செல்வி மேலும் மேலும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று பதினை கலைகளுடன் ஒளிவீசும் முழுமதிச் சந்திரனாகத் தமிழ் நிலாப் பொழிந்து இலக்கிய உலகை இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்த்த வேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்புள்ள,
(ஒ-ம்) எஸ். டி. சிவராயகம்

கே. வீ. எஸ். வாஸ் M.A.,

பிரதம ஆசிரியர்,

வீரகேசரி காரியாலயம்.

கொழும்பு.

ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பித்து நடத்துவது கடினம். அதிலும் இலக்கிய த் தொண்டை மாத்திரம் மனதில் கொண்டு ஆரம்பிக்கும் பத்திரிகையைத் தொடர்ந்து நடத்துவது மிகக் கடினம். இந்தியாவிலும் பார்க்க இலங்கையில் அச்சுக்கூவில் முதலிய செலவுகள் பன்மடங்காக இருக்கையில் பல ஆயிரக்கணக்கில் இந்தியாவிலிருந்து வரும் பத்திரிகைகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒரு இலங்கைப் பத்திரிகை நிலைத்திருக்க முடியுமானால், அது அதிசயத்திலும் பெரிய அதிசயம். தங்களையெடுப்பதைக் கூலையில் கொண்டு ஆரம்பித்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு மேலும் மேலும் உதவுவது தமிழ்மக்களின் தவிர்க்கமுடியாத கடமை.

சென்ற சில மாதங்களாகத் தங்கள் பத்திரிகையை நான் விடாமல் பார்த்து வருகின்றேன். ஈழநாட்டு எழுத்தாளர்கள் பலரை மக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தி, அறியபல கதை, கட்டுரைகளுடன் 'கலைச்செல்வி' அபிவிருத்தியடைந்து வருவது தங்களுக்கு மட்டுமல்ல, தமிழ்ச் சமுதாயம் முழுவதற்குமே பெருமை தரக்கூடியதாயிருக்கிறது. கலைச்செல்வியைப் பெருமளவு ஆதரித்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு மேலும் மேலும் உதவுவது தமிழ்மக்களின் தவிர்க்கமுடியாத கடமை.

(ஒ-ம்) கே. வீ- எஸ். வாஸ்.

எச். எம். பி. முஹிதீன்,

பிரதம ஆசிரியர்.

தேசாபி மாணி காரியாலயம்,

கொழும்பு.

பத்திரிகைகளும் சஞ்சிகைகளும் நானுக்கொன்றுகத் தோன்றும் காலமிது. புற்றுச்சல்கள் போல் புறப்படும் இவை, கண்மூடி கண் திறப்பதற்குள் ஈசல்கள் போல் அடங்கி விடுவது சர்வ சகஜமாகி விட்டது.

இந்தப் பட்டியலோடு சேராமல், ஓராண்டு காலம் ஈழ்த்து இலக்கிய, கலை வளர்ச்சிக்கு அருந்தொண்டு புரிந்து, வெற்றி கண்டு, புதுப் பொலிவுடன் இரண்டாவது ஆண்டை, 'கலைச்செல்வி' எட்டிப் பிடித்துள்ளது என்னை மிக்க சந்தோஷத்தில் ஆழ்த்துகிறது.

ஈழத்திருநாட்டில் நாம் பெருமைப்படத்தக்க ஒரு தமிழ் இலக்கிய பரம்பரை உண்டு. இந்தப் பரம்பரையை 'கலைச்செல்வி' தனது ஓராண்டு கால வளர்ச்சியில் சிறப்புற வளர்த்துள்ளது. இந்தப் பணியை 'கலைச்செல்வி' தொடர்ந்து செய்யவேண்டும்.

இதுவே என் ஆசி.

அன்புடன்,
(ஒ-ம்) எச். எம். பி. முஹிதீன்.

மறைந்தும் .....

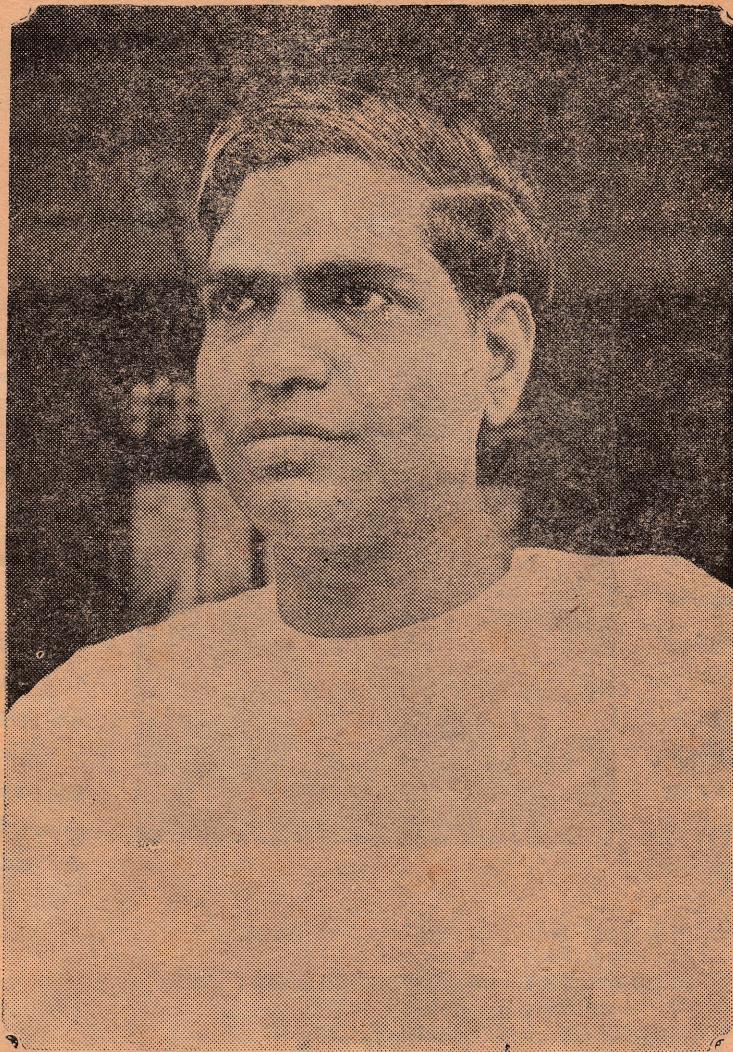
காலஞ்சென்ற பிரதமர்

கோவல் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கர்

உங்கள் நா அசைய நாடுஅசைந்தபடியால் “மக்கள் பிரதமர்”ஆனீர்கள். நாவன்மையால் அகில உலகப் புகழையும் பெற்றீர்கள். அரசியல், சமுதாய, மாற்றங்களின்போது ஏற்படும் தவிர்க்க முடியாத நெருக்கடிகளை எப்படியோ சமாளித்தீர்கள். உங்கள் கடைசி மூச்சும் பிரதமர் என்ற பெருமிதத்தோடேயே பிரிந்தது. உங்களை நாடு மறவாது; நாம் மறக்க முடியாது!

..... மறையாதார்
 தமிழனத்தின் தனிப்பெருந் தலைவர்
 காலஞ்சேன்ற தி. கு. வள்ளியசிங்கம்

ஈழத்திலும் “தமிழன் என்றேரு இனமுண்டு, தனியே அதற்கொரு மொழியண்டு” என்பதை அகில உலகிற்கும் எடுத்துக்காட்டி, உயிருள்ளவும் அம் மக்களின் உரிமைக்காகப் போராடிய உத்தமத் தலைவா! நெஞ்சில் உறு தியுடனும் நேர்மைத் துணிவுடனும் நீதி தேவதையிடமே போராடச் சென்று விட்டார்களா? உங்கள் உடல் இன்று இல்லை. ஆனால் உள்ளாம் என்றும் இங்கேதான் இருக்கும்.

பேசுவதைப் போலவே எழுதுகின்ற எங்கள் “பண்டிதனி” அவர்கள் தன் எழுத்தோவியங்களில் புதுப்பையான கருத்துக்களைப் புகுத்திவிடுவார். நெய்தல் திண்ணையைப் பற்றிய அவர் கருத்துக்கள் இலக்கிய ரசிகர்களுக்குப் பெருவிருந்தாகும்.

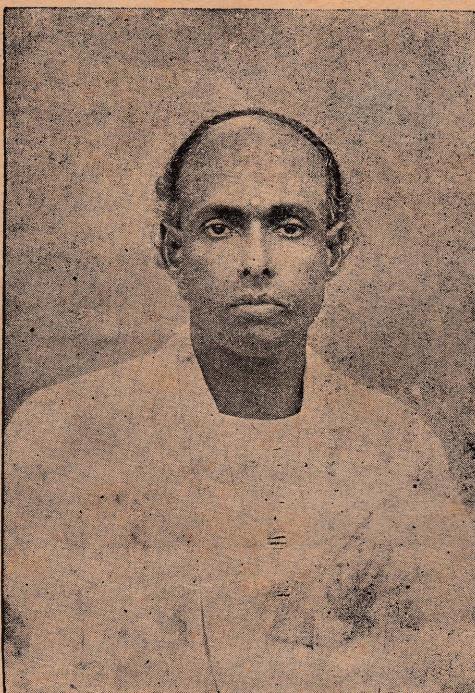
— நெய்தல் —

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

கடலும் கடல்சார்ந்த நிலமும் நெய்தல்; அதில் நிகழும் அன்பொழுக்கமும் நெய்தல். நெய்தல் என்றால் இரங்குதல். பிரிவு பாலை. பிரிந்தபின் காத்திருப்பது மூலஸை. வரவு நீட்டித்தபோது நிகழ்வது நெய்தல். அஃதாவது இரங்குதல். புலம்புதல் என்றாஞ் சொல்லலாம்.

ஆகவே, ஐந்தி
ஜையில்முன்றுவதான
மூல்ஶையின் பின்னிகழ்
வது நெய்தல். முத
லாவது குறிஞ்சி.

ஒருத்திக்கு அவள்
காதலனின் தலையின
யாகிய அன்பேயன்றி,
இந்த உலகில் இனி
ஒரு பற்றுக்கோடும்
இல்லை. பந்தங்களை
யெல்லாம் அவள் உத
நித் தள்ளிவிட்டாள்.
அப்படி யிருந்தும்,
பெருங்காயம் இட்ட
பாண்டம் போன்று,
எதோ ஒரு குறையா
கிய புலாற் பற்று அவ

என்பாலும் உண்டுபோ
லும்,

அவனே மகா
புனிதன். அவள்புலவு
தன் புனிதத்தனமை
க்கு இழுக்கு என்று
எண்ணிப்போலும்,

“பிரியேன் பிரியிஸ்
தரியேன்”

என்று சொல்
விப் போனவன், வரு
கின்றுனில்லை. பின்
னை இனி அவள்செய்
யத்தக்கது என்ன!
புலம்புகின்றாள்; இர
ங்கி எங்குகின்றாள்.

“ஆடுகின்றிலை; கூத்துடையான் கழற்கு
அன்பிலை; என்புருகிப்
பாடுகின்றிலை; பதைப்பதுஞ் செய்கிலை;
பணிகிலை; பாதமலர்
குடுகின்றிலை; குட்டுகின்றது மிலை
துணையிலி பினநெந்துசே!
தேடுகின்றிலை; தெருவுதொறலைகிலை;
செய்வதொன்றநியேனே”
“துணையிலி பினநெந்துசே”

நாளைக்குச் சாகின்ற பினங்களைக் கட்டியழுது புலால் மணங் கமழுகின்ற மனமே, நீ இன்னும் இவைகளைக் கட்டியழுவாயானால், உண்மையான உயிர்த்துணை இழந்தே
விடுவாய்; ஜீயோ! அவன் தலையளியை நினைந்து, அலறுவதுஞ் செய்கின்றுயில்லையே;
என்று புலம்பிய இரக்கங்கள் தாமே மணிவாசகங்கள். இவ்வாறு தலைவனின் தலை

யாய அன்பை நினைந்து நினைந்து, உளம் நெகிழ்ந்து உருகுகின்ற இரக்கம் நெய்தல் தீண. அதற்குப் புறம் தும்பைத்தீண.

‘கைவேல் களிற்கிரெடு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்’

ஒரு வீரன் தன்னெதிரில் வருகின்ற களிற்று யானைதீ தன் கைவேலை எறிகின்றன. அவவேல் அதன் மத்தகத்தை ஊடுருவின்றது. அவனிடம் அதற்கு எறிய மற்று கிரெடு வேல் இல்லை. அவனே பின்வாங்கியறியாதவன். அந்த நிலையில் அவன் தன் மார்பை நோக்குகின்றன. நெடுங்காலம் பின்னோயில்லாது தவமிருந்தவனுக்கு ஒரு ஆண்மகவு பெற்ற சந்தோஷம் அப்பொழுது அவனுக்கு உண்டாகின்றது. சமபவம் என்ன ஏன்றால், முன்னெருவீரன் அவனையெதிர்ந்து அவன்மேல் எறிந்த வேல், அவன் மார்பில் ஊடுருவியபடி இருந்தது. அதைத் தன் அருமைக் குழந்தையை எடுப்பது போல் அந்த மகாவீரன் எடுத்து மகிழுகின்றன. பின் எதிர்ந்த யானைமேல் அதை எறிகின்றன. ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுகின்ற சேமநிதிபோல அது உதவுகின்றது. அவன் மார்பில் முன்னமே தைத் திருந்தது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. வீரடிமே வேண்டித் தன்னை இழந்து பொருகின்ற இந்த நிலை தும்பைத்தீண. தலைவனின் தலையன்பையே பொருளாகக் கருதித் தன்னை இழந்து புலம்பி இரங்குகின்ற நெய்தல் தீணக்குத் தும்பைத் தீண புற மாதல் சாலவும் பொருத்தமானதே.

சர்வலோக நாயகரும் மகாபுனிதருமாகிய கடவுளை அலையும் பொருட்டு, அக்கடவுள் அதற்குத் தடையாயிருந்த புனிதக் குறைவாகிய புலவை அருவருத்து நாயன்மார் புலம்பி இரங்கிய இரக்கமே பரிசுத்த நெய்தல்.

கடைற்கரையிலே காலை நேரத்திலே ஒரு பெண் தன்னந் தனியே இருந்து, தலைவனை நினைந்து கரைகின்றன; இரங்குகின்றன. இந்த இரக்கமாகிய நெய்தல் ஒருவரை இந்த உலகத்திலே காணாத்தக்க நெய்தல். இந்த நெய்தலில் வைத்துப் பரிசுத்த நெய்தல் எப்படியிருக்குமென்பது சிந்தனை செய்யத்தக்கது. அவ்வாறு சிந்தனை செய்த சிந்தனை களே நெய்தல் தீணபற்றிய பாட்டுக்கள்.

காவிரிப்பூம் பட்டினம் கடற்கரைப் பட்டினம்: கண்ணகி பிறந்த பட்டினம். புகார் என்பது அப்பட்டினத்துக்கு மற்றொரு பெயர். பிரிந்துபோன கணவர் திரும்பிப் புகார் போலும். ஒரு நாள் கண்ணகியைப் பிரிந்துபோன கோவலன் பிறகு திரும்பிப் புக வேயில்லை. அதனாலே, கண்ணகி அழுது புலம்பி வடித்த கண்ணீர் தான் சிலப்பதிகாரம். சிலப்பதிகாரத்தை நெய்தற் பாட்டெண்றே சொல்லிவிடலாம். அதுநிற்க.

புகாரின் கடற்கரைச் சிறப்பைப் புகார்ச் சிறுமிகளில் வைத்துப், புகார் வாசிகள் கூற்றுக்கப் புனைந்த பழைய பாட்டொன்று, புலவர் உள்ளத்தை அள்ளுகின்றது. அப்பாட்டு இது :-

முன்னைந் தஞ்சிற்றில் முழங்கு கடல் ஒதம் மூழ்கிப் போக
அன்னைக் குரைப்பன் அறியாய் கடலே என்று அலறிப் பேருந்
தன்னை மடவார் தளர்ந்துகுத்த வெண்முத்தம் நயங்கு கானல்
புன்னை அரும்பேய்ப்பப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே எம்முர்.

புகாரில் உள்ள பரதவச் சிறுமிகளுக்கு முன்றில் கடற்கரை மனை. அவர்கள் அம்மணவில் சிறுவீடு கட்டி விளையாடுகின்றார்கள். கடல்திரை அச் சிறுமிகளின் விளையாட்டைப் பொருள் செய்யாமல் அடிக்கடி அவர்களுடைய சிறிய இல்லை அழித்துவிடுகிறது. ஒரு சிறுமிக்குப் பெரிய கோபம் வந்து விட்டது. அவன் கடலைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றன:

ஏ! கடலே, நீ என்னை அறியாய்! நான் பொறுக்கும் அளவில் பொறுத்துவிட்டேன். இன்னமும் நீ சேட்டை செய்வாய் ஆயின், என் அன்னைக்குச் சொல்லி உள்ளை அடக்கி வைப்பேன். இதனை நீ அறிந்துகொள்.

இது ஒரு பரதவச் சிறுமியின் வீரம் வீறுகின்ற கோபப் பேச்சு. அப்பால் அவஞக்கு அழுகை வருகின்றது. அருமந்த சிற்றில் அலையால் சிதைத்துப் படுகின்றதே என்று. மேலும் அலைமே வெழுதலால் அந்தச் சிறுமி தளர் நடைப்பட்டு ஒடுகின்றன.

தாமதஞ் செய்தாலும் அது அவளை நனைத்துவிடும் அன்றே! அப்பொழுது அவள் அணிந்த முத்துமாலைகள் அறுந்து சிதறுகின்றன. சிதறிய முத்தங்களுக்கும் அங்கே பரவியிருக்கின்ற புன்னை அரும்புகளுக்கும் பேதந் தொன்ற வில்லை. அதனால் புத்தம் புதியவர்கள் புத்தி பேதவிக்கின்றார்கள். இது கடற்கரைப் பட்டினமான புகாரின் சிறப்பு.

‘முன்னைத் தஞ்சீற்றில் ... ...’ என்கின்ற இந்தப் பாட்டைச் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளதென்று சிலர் நினைக்கின்றார்கள். இது சிலப்பதிகாரத்தில் இல்லை. இது பழையதொரு பாட்டு. இதுபோன்ற பாட்டுக்கள் சிலப்பதிகாரத்தில் வருகின்றன. ஒன்று வருமாறு :-

‘மோது திரையால் மொத்துண்டு போந்தசைந்த
முரல்வாய்ச் சங்கம்
மாதர் வரிமலை மேல் வண்டல் உழூதழிப்ப மாழ்கி ஜய
கோதை பரிந்தடைய மெல்விரலால் கொண்டோச்சும் குவளை
மாலைப்
போது சிறங்கணிப்பப் போவார் கண் போகாப் புகாரே எம்ஜூர்.’

கரையை மோதுகின்ற திரைகளோடு மொத்துண்டு வருகின்ற சங்குகள், கடைற்கரை மணலை உழுது வரிசெய்கின்றன. அதனாலே சிறுமிகள் கட்டிய சிறு வீடுகளாகிய வண்டல் கள் சிறைத்து மண்ணேடு மன் ஆகின்றன. அதனைப் பொருது அந்தச் சிறுமிகள், தாமணிந்த குவளை மாலைகளை அறுத்துச் சங்குகளின்மேல் மெல்ல ஏறிகின்றார்கள். அதனால் சிதறுண்ட குவளைமலர்கள் அங்குமிங்குங் கிடந்து கண்சிமிட்டுகின்றன; சிறங்கணிக்கின்றன. சிறங்கணித்தல்—கண்ணைச் சுருக்கிக்கடைக்கண்ணைற் பார்த்தல். இந்தக் குவளைகளின் கண் சிமிட்டுகை அவ்விடத்துக்குப் புதியவர்களின் கண்களை அங்கேயே தடுத்து வைத்துக்கொள் கின்றன. அவர்கள் குவளைகளைப் பார்க்கக் குவளைகள் அவர்களைப் பார்க்கின்றன. கண் களைக் கண்கள் நோக்குகின்றன. இருவகைக் கண்கள் சந்திக்கின்றன. கடற்கரை இயற்கை இருந்தபடி இது.

கண்களைக் கண்கள் சந்திக்கின்ற கடற்கரையிலே ஒரு பெண் கணவளை நினைந்து ஏங்குகின்றார்கள். அந்த அபஸீல் தனித்திருந்து கண்ணீர் உகுக்கின்றார்கள். அவள் உகுக்கின்ற கண்ணீருக்குத்தான் நெய்தல் என்று பெயர்.

ஒருதினை முதல் கரு உரி என மூன்றாக வகுத்து வர்ணிக்கப் படும். மேல் வந்த வருணைகள் முதல் கரு வருணைகள். உரிவருணைதான் உயிர் வருணை. நெய்தல் தினைக்கு உரி நெய்தல். அஃதாவது இரக்கம். அதுதான் கண்ணீர்; அன்புக் கண்ணீர். வருகின்ற பாட்டில் ஒரு பெண்ணின் இரங்குதலாகிய அன்புக் கண்ணீர் பெருகுகின்றது

அன்னந் துஜையோடு ஆடக் கண்டு
நென்னால் நோக்கி நின்றுர் ஒருவர்
நென்னால் நோக்கி நின்றுர் அவர்நம்
பொன்னோர் சனங்கிற் போவார் அல்லர்.

ஜேயோ, நேற்று நடந்த சம்பவத்தைக் கேளுங்கள்! அன்றெருநாள் புன்னைமர நீழலிலே தாழைகள் சாடசியாகத் தம்முடைய அருமையை அறியாத என்னைக் கூடிப் பிரிந்து போனவர் — அவர் ஒப்பில்லாதவர்; ஒருவர். அப்படிப் பட்டவர் நேற்று, இந்தக் கடற்கரையிலே, ஆண் அன்னம் ஒன்று பெண் அன்னத்தோடு கூடிவிளையாட, அந் தோ அதனை உற்று நோக்கிக் கொண்டு நின்றார்; அப்படியே உருகின்றார். அப்படியான அன்பர் என்னைப் பிரிந்து போவாரோ, போகார்!! அவரைப் பிரிந்ததனால் உண்டான பசிய சனங்கு, என்னை எவ்வாறு பிரிகின்றில்தோ, அவ்வாறே அவரும் என்னைப் பிரியார்! பிரியார்! அவர் என் பிரியர்.

“அடையல் குருகே அடையலெங்கானவும்
அடையல் குருகே அடையலெங்கானவும்
உடைநீர்ச் சேர்ப்பற் குறுநோய் உரையாது
அடையல் குருகே அடையலெங்கானவும்”

குருகு - பட்சி. கானால் - கடற்கரை. சேர்ப்பன் - நெய்தல் நிலத்தலைவன்.
ஓ நாராய், என்பக்கல் வாராதே; என்பக்கல் வாராதே. என்துயரை என்தலை
வர்க்கு உரையாமல் என்பக்கல் வராதே.

இப்பாடல்கள் பிரிவு நீடித்த ஒருபெண்ணின் அங்புக்கண்ணீர்கள்.

பிற்காலத்துப் பெண்ணெணுந்தத்தியின் கண்ணீர் கடிகை முத்துப்புலவர் இயற்றிய
சமுத்திர விலாசத்தில் வெகு சொற் சித்திரத்தோடு கூடிப் பெருகுகின்றது. அது மன்முள்ள
தொரு பொன்மலர். அதுவருமாறு:

“உள்ள திருக்கை காணீரே
உறங்கா திருக்கை காணீரே
ஓசைக் கடலைப் பொருமலையே
ஓழியேன் விரகப் பொருமலையே
கள்ளுதாங் குவளைகளே
கழலுங் கந்தாங் குவளைகளே
கரையிற் படராத் துப்பிரே
கலந்த துலத் துப்பிரே
அள்ளல் அளையுங் களிக்கரையே
அழைப்பார் மாதர் களிக்கரையே
ஆறு வகுப்புக் காற்றேனே
ஆழி புடைப்புக் காற்றேனே
வெள்ள மூரும் பானத்தே
விரும்பாதிருந்தேன் பானத்தே
வெங்க டே சூ ரெட்டனையே
மேவத் தடுக்கும் எட்டனையே”

உள்ள திருக்கை காள்கீர் - கடலீல் உள்ள திருக்கை மீன்களே நீங்கள்; உறங்கா
திருக்கை காணீரே - நான் உறக்கமின்றி இருப்பதைக் காணமாட்டார்களா?
ஓசைக் கடலைப் பொரும் அலையே - ஓசை பொருந்திய கடலீல் ஓன்றேடொன்று
பொருகின்ற அலைகளே; ஓழியேன் விரகப் பொருமலை - நான் பிரிவு வருத்தமா
கிய விரகப் பொருமலை ஓழிகின்றிலேன்; இதற்கு முற்றுப்புள்ளி இல்லையா?
கள் அருது ஆம் குவளைகளே - தேன் சொட்டுகின்ற குவளை மலர்களே; கழலும் கரம்தாங்கு
வளைகள்-கையில் தரித்த என் வளையல்கள், கை மெலிந்து கழலுகின்றனவே.
கரையில் படராத் துப்பிரே - கரை சேராத பவளக்கொடிகளே, கலந்தது உடலத்
துப்பிரீ - என் உடல் முழுதும் பீர் என்று சொல்லப்படும் பசலை பரந்துவட்டதே.
அள்ளல் அளையுங் களிக்கரையே - சேறு கலந்த கடற்கரையே; அழைப்பார் மாதர்கள்
இக்கரையே - ஜயோ பெண்கள் மன்மதனைரை அழைத்து வருந்தப்போகின்றார்களே.
ஆறு வகுப்புக்கால் தேனே - ஆறு கால் வண்டே; ஆழிபுடைப்புக்கு ஆற்றேன்-சமுத்
திர அலைக்கு நான் என் செய்வேன்.
வெள்ளம் ஊரும் பால் நத்தே - வெண் சங்குகளே; விரும்பாதிருந்தேன் பானத்தே - நான்
பால்கூடப் பருகுவதில்லையே.
வெங்கடே சூ ரெட்டனை - நான் எட்டியினத்தற்குரிய திருவேங்கடவளை; மேவத் தடுக்கும்
எட்டு அ(ன்)னை - நான் மேவுதற்கு எட்டுத் தாய்மார்கள் தடைசெய்கின்றார்களே!

சுற்றுமென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள் சும்மாவிடுமா? என் செய்வேன்!

அறிவு, பண்பு, எள்ளமை — இவற்றின் திரட்டு கி. வா. ஐ. அவர்கள். “தமிழ்த் தாத்தா”வின் தனி வாரிசு. எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவித்து என்றென்றும் ஊக்கலுட்டும் பணியைக் “கலைமகளும்”, சமய, இலக்கியப் பணிகளை அமுத நிலைய வெளியீடுகளும் எடுத்தியம்புகின்றன.

00
00

அம்பிள் குறி

00
00

— கி. வா. ஐகந்தாதன் —

துரியோதனனுக்கு அன்று மனம் சரியாகவே இல்லை. முதல்நாள் துரோ ணர்முன் அவன் தோல்வியுற்றுன். அருச்சனன் வென்றுன். இது அவன் உள்ளத்தை அறுத்துக் கொண்டே இருந்தது. அருச்சனன் மாத்திரம் அவ்வளவு சிறந்த அறிவுடையவருக இருக்கக் காரணமென்ன? அதுதான் துரியோதனனுக்கு விளங் கவில்லை. ஒரு கால் துரோ ணர் அருச்சனனுக்குத் தனியே வேறு சொல்லிக் கொடுக்கிறாரோ? அப்படித் தான் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் மாத்திரம் மற்றவர்களை யெல்லாம் விட வித்தையில் தூரங்க இருக்கக் காரணம் இல்லை.

இந்த எண்ணம் வந்ததுமுதல் துரியோதன க்கு உள்ளம் பொருமியது. தன் குருநாதரைநேர் முகமாகக் கேட்டுவிடலாம் என்று துணிந்தான். ஒருநாள் அவன் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“குருவராவர்களே, எனக்கு ஒரு சந்தேகம்; அதைத் தீர்த்தருளவேண்டும்” என்றுன் துரியோதனன்.

“என்ன அப்பா சந்தேகம்? கேள்; சொல்கிறேன்.”

“நாங்கள் எத்தனை பேர்?”

கேள்வி புதுமையாக இருந்தது குருவுக்கு.

“நீங்கள் நூற்றெந்து பேர்” என்றார்.

“இல்லை, இல்லை, நாங்கள் எத்தனை பேர்?” என்று அந்த நாங்களை அழுத்த மாக உச்சரித்தான் அவன்.

“உங்களைத்தான் சொல்கிறேன், எனக்குக் கணக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியாதென்று சொல்லவில்லை. பாண்டவர்கள் வேறு; நாங்கள் வேறு அல்லவா? அதனால் தனியே எங்களைப் பற்றிக் கேட்கி ரேன்”

“இப்போது அந்தக் கேள்வியும் பிரிவு மனப் பான்மையும் வரக் காரணமென்ன?”

“காரணம் இருக்கி றது. நாங்கள் நாறுபேர்; அவர்கள் ஜந்துபேர் அல்லவா?”

“இருக்கட்டுமே! அந்தக் கணக்கு இப்போது எதற்கு?”

“நூறுபேர் கொடுக்கும் சம்பளம் அதிகமா? ஜந்துபேர் கொடுப்பது மிகுதியா?”

துரோணர் பேசவில்லை.

“நாங்கள் கொடுக்கும் சம்பளந்தான் அதிகம். அப்படி இருக்க நீங்கள் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு அதிகமாகச் சொல்லிக்கொடுக்கிறீர்கள். அருச்சன னுக்குத் தனியே வேறு வில்லித்தை கற்பிக்கிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.”

“இந்த நினைப்புக்குக் காரணமான னவோ?”

“எங்களைக் காட்டிலும் பாண்டவர்கள் சாமர்த்தியசாலிகளாக இருக்கிறார்கள். எல்லாரிலும் வல்லவனாக இருக்கிறார்கள் அருச்சனன். அதற்குக் காரணம் உங்களுடைய பட்சபாதகமாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.”

“நான் யாவருக்கும் ஒருமாதிரியாகத்தானே கற்றுத்தருகிறேன்?”

“அப்படியானால் அருச்சனன் மாத்திரம் அவ்வளவு சிறந்த பயிற்சியை எப்படிப் பெற்றான்.,,

“அதற்குக் காரணம் என்னிடம் இல்லை. அவனிடந்தான் இருக்கவேண்டும்.”

“என்ன காரணம்?”

“சந்தர்ப்பம் வரும்; அப் போது தெளிவாக்குகிறேன்.”

சில நாட்கள் சென்றன. ஒரு நாள் துரோணரும் பஞ்சபாண்டவர், துரியோதனாதியர் ஆகய மாணக்கர் கனம் ஒரு சோலையை அடைந்தனர், அங்கே ஒரு மாமரம் சடைசடையாகக் காய்த்திருந்தது. இன்னும் பழுக்கும் பருவம் வரவில்லை. ஆனாலும் ஒரே ஒரு பழம்மாத்திரம் உச்சயில் உள்ள கிளையில் இருந்தது.

துரோணர், “துரியோதனு!” என்று அழைத்தார்.

“சுவாமி!”

“அதோ ஒரு பழம் உச்சயில் இருக்கிறதே; தெரிகிறதா?”

துரியோதனன் உற்றுக் கவனித்து, தெரிகிறது என்று சொன்னான். “சரி, அது எனக்கு வேண்டுமே!” என்றார் ஆசிரியர். உடனே அவன் வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு மரத்தின் மேல் ஏற முயன்றான்.

துரோணர் புன்முறுவல் பூத்தார். அப்பா, யாரேனும் பார்த்தால் சிரிப்

பார்கள். உன்னிடம் வில்லை அம்பும் இல்லையா?” என்றார். அப்போதுதான் துரியோதனனுக்கு அம்பினால் அடித் துப் பழத்தை விழுத்தலாம் என்ற அறிவு உண்டாயிற்று. கையில் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு நாணேற்றி அம்பைக் கோத்தான்.

“குறிபார்”

துரியோதனன் பார்த்தான்.

“என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று கேட்டார் துரோணர்.

“உங்களைத் தெரியாமலா?”

“பீமன் தெரிகிறானு?”

“நன்றாக”

“அந்த மரத்தைப் பார்; கிளை தெரிகிறதா?”

“தெரிகிறது”

“பழம் தெரிகிறதா?”

“தெரிகிறது”.

“அடி.”

துரியோதனன் அம்பை எய்தான். அது எங்கேயோ போய்விட்டு. ஒரு மாவிலையைக்கூட உதிர்க்கவில்லை. துரியோதனன் தலை கவிழ்ந்தான்.

துரோணர், “அருச்சனு!” என்றார். அந்த வில்வீரன் உடனே வந்து ஆசிரியர் காலில் விழுந்து எழுந்தான். வில்லை எடுத்து நாணேற்றி அம்புதொடுத்துக் குறிபார்த்துக் குருநாதர் ஆளைக்குக் காத்திருந்தான்.

“குறி பார்த்தாகி விட்டதா?”

“ஆயிற்று, சுவாமி.”

“என்னைப் பார்க்கிறாயா?”

“இல்லை சுவாமி.”

“துரியோதனன் தெரிகிறானு?”

“இல்லை.”

“மரம் தெரிகிறதா?”

“இல்லை.”

“கிளை?”

“இல்லை.”

“கொம்பு?”

“இல்லை.”

“பழம்?”

“இல்லை.”

துரியோதனன் இப்போது சிரித் தான். பழமே தெரியவில்லை யென்ற தைக் கேட்டுத்தான்.

“சரி, அடி” என்றார் குரு.

அருச்சுனன் அம்பை எய்தான் பழம் கீழே விழு வதற்கு ஸ் அதை மேலாடையில் ஏந்தினான். குருநாற்று திருவடிக்கீழே கொண்டுவந்து வைத்து இருமுறை வணங்கி நின்றான்.

துரோணர் துரியோதனைப் பார்த்தார். அவன் தலை நிலத்தை நோக்கி யிருந்தது. “துரியோதனு, அருச்சுனன் எப்படி அடித்தான் தெரியுமா?”

விடை வரவில்லை.

“பழத்தையும் பார்க்க வில்லை யென்று அவன் சொன்னபோது சிரித் தாய் அல்லவா?”

“இப்போதும் துரியோதனன் பேச வில்லை.” “சரி, அருச்சுனனையே கேட்கலாம். ஏன் அப்பா அருச்சுன, நீ கிளையையும் பார்க்கவில்லை, பழத்தையும் பார்க்கவில்லை என்று சொன்னுயே; பின் எதையப்பா குறிபார்த்தாய்?”

துரியோதனன் இப்போது கூர்மையாகக் கவனித்தான்.

“காம்பைக் கு றி பார் த்டே தன், சுவாமி.”

“என் பழத்தைக் குறிபார்க்க வில்லை?,,

“பழத்தைக் குறிவைத்து அடித் தாற்பழம் சிதறிவிடும். அதுமாத்திலும் இராது. நமக்கும் பயன்படாது. அதனால் காம்பை எய்தேன் பழம் அறுந்து கீழே விழுந்தது.”

“துரியோதனு, வில்லை அம்பும் இருந்தால் போதாது. எங்கே குறிவைக்கவேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம் என்று தெரிந்துகொண்டாயா?”

அவன் இப்போதும் பேசவில்லை.

ஓரு சௌற் கோரீ !

— தொகுத்தவர் பூங்குயில் —

1. “ஆழ்ந்த தத்துவங்களில் மூழ்கி அவிழ்க்க முடியாத பெரிய சிக்கல்களைத் தூக்கிக்கொண்டு சங்கப்படுவதை விடச் செய்ததைக் காதாரன் மானவற்றைக் தொடங்கி முடிப்பது மேல்.”

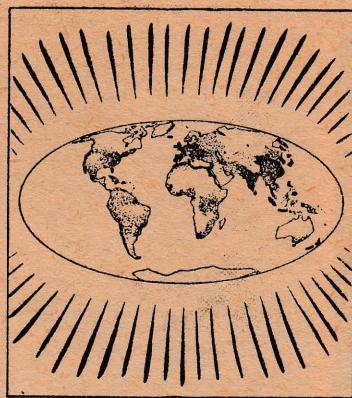
— சம்பந்தன் —

2. “சிறுக்கை என்பது மீன்பிடித் தொழி வல்ல. ‘பேப்பர்’ என்ற இரையைப் பேனு என்ற தூண்டில் முள்ளில் குத்தி, கற்பளை என்ற கடலிலே வீசிவிட்டு. மிதப்புத் தாழ்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்க.”

— எஸ். பொன்னுத்துரை. —

3. “மனிதன் மனிதனுக வாழ்ந்தாலே போதும். இதற்கு மாருக, மனிதன் தேவனுக முயன்று மிருகமாக வல்லவா மாறிவிட்டான்.”

— பித்தன் —

கண்ணில் படார்ந் து பார்வையை மறைக்கின்ற “கட்காசத்” தை விடு விக்கக் கூடிய ஒரு புதிய மருந்து அமெரிக்காவில் இருள்ள ஆர்மர் மருந்து தயாரிக்கும் நிலையத்தின் ரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டி ருக்கின்றது. “அல் பா சைமர்” எனப்படும் இம் மருந்து, கண் வில்லையைச் சரிவர வைத்திருக்கின்ற நார்களை மென்மையாக்கு கின்றது. இதனால் கண் வில்லைளர்க்க கண்களுக்கு அபாயமின்றிக் “கட்காசம்” அகற்றப்படுகின்றது.

ஐ. நா. சபையின் ரால் எடுக்கப்பட்ட கணக்கின்படி அனைத்துலக மக்கட் தொகை 2,800 மில்லியனாகும். கடந்த பத்து ஆண்டுக் காலத்தில் இருந்ததிலும் பார்க்க, இது 530 மில்லியன் அதிகம். பொதுவுடமை நாடுகளின் மக்கட் தொகை 840 மில்லியனாகும். சுதந்திர நாடுகளின் மக்கட் தொகை எஞ்சியுள்ள 1960 மில்லியனாகும்.

உலகில் பெண்கள் சராசரியாக 24வயதிலும் ஆண்கள் 27 வயதிலும் மணம் முடிக்கிறார்கள். பெண்கள் அதிகமாகக் காணப்படும் அலாஸ்கா, பனமாக் கால்வாய் வலயம், வோல்க்லாந்து தீவுகள் ஆகிய இடங்களிலேயே, அவர்கள் மனமாகும் வீதம் மிகுந்துள்ளது. கடந்த பத்து ஆண்டுக் காலத்தில், மனமாகாதவர்களின் விகிதம் வீழ்ச்சி பெற்றுள்ளது என்பதை எடுக்கப் பட்ட விபரம் காட்டுகின்றது.

நவ நாகரிக விஞ்ஞான யுகத்திலே, தனியே ஒரு தேசீய இனம் மட்டும் வாழ்கின்ற நாட்டைக் காண்பது அரிது. வெகு தொலைவிலுள்ள ஹவாய் தீவில் 33 நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் குடியேறி வாழ்கின்றார்கள். ஆறு முக்கிய தேசீய இனங்களின் அழகுராணிகளை இங்கே காணலாம்.

- 4. “குன்றிலிட்ட தீபம் ஒரு சின்னக் காற்று வந்தாலும் செத்துப் போகும். குடத்து விளக்காயிருப்பதே மேல்.”
— எஸ். நடராஜன்—
- 5. “அன்பு கொள்ளுதல் கடினமானது அனுதாபம் கொள்வது அதை விடக் கடினமாயிற்று!”
— சௌக்கண்—
- 6. “தமிழன் கெட்டிக்கர்ரன்; வழி வழி வந்த பண்பும் கலாச்சாரமும் கொண்ட வன். இருந்துமென்ன, யுத சாதி மாதிரி சாபம் பிடித்தவன். அவனுக்கென்று தனிநாடு இல்லை. பிறந்த இடத்திலும் கிடையாது, புகுந்த இடத்திலும் கிடையாது.”
— வ. அ. இராசரத்தினம் —

* “கலைச்செல்வி” பாரதி தினப் *

பேச்சுப் போட்டி முடிவுகள்

புதுமைலோலன்
(போட்டி அமைப்பாளர்)

சென்ற 5.9.59ல் வைத்திஸ்வர வித்தியாலயத்தில் ம. பொ. சி வந்தார்; அண்ணுத்துரை வந்தார்; கருணாநிதி வந்தார்; விசுவநாதம் வந்தார்; கலியாண சுந்தரர் தோற்றினார்; அமிர்தலிங்கம் முன்னின்றார்; நெடுஞ்செழியன் வந்து போனார், இராசதுரை இருந்தார்.....அப்பப்பா! அதுமட்டுமல்ல சிவாஜி கணேசன்கடை உதயமானார்!

என்ன? இத்தனைபேரும் வந்த இடத்தில் நாமெல்லாம் கலந்து கொள்ளவில்லையே என யோசிக்கிறீர்கள்!

மேற்கூறிய பேச்சாளரின் பேச்சுப் ‘பாணி’ யைக் கொண்டபல வாலிபர், யுவதிகள் சிறுவர்கள், கலைச்செல்வி நடாத்திய பாரதி தினப் பேச்சுப்போட்டியில் பேசி, அப்பெரியார்களை நினைவு கொள்ளச் செய்தனர். ஈழமணித் திருநாட்டில் பேசும் ஆற்றல் வளர்கிறது என்பதை — எதிர்கால சமுதாயமாகிய வளரும் நமது குழந்தைகள்—மெய்ப்பித்தார்கள்!

மேடையேறியதும் தொடை நடுங்க, இதயம் வெடிக்க, ஏதேதோ பேசி விடும் அறிஞர்களைக் கூடக்காணலாம்; ஆனால், மேடையச்சமே காணமுடியாத வாறு வளரும் பயிர்களையிச் சிறுவர்கள் பேசுப் பேசுஉள்ளம் விரிந்தது; எழுச்சி கொண்டது. எதிர்காலம் தமிழகமேடைகளில் கேட்பார் பினிக்கப் பீசும் சொற் செல்வர்கள் பலருளர் என்பதை போட்டியின் போது காண முடிந்தது.

போட்டி முன்று பிரிவுகளாக நடைபெற்றது. கீழ்ப்பிரிவு, மத்திய பிரிவு, மேற்பிரிவு என்பனவே அப்பிரிவுகள். வயசு ஒழுங்குகளுடன் இப்பிரிவுகள் ஆக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் முன்று பரிசில்களே கொடுப்பதாக நிபந்தனை இருந்தது. ஆனால், போட்டியைப் பார்த்தமட்டில் யாருக்குப் பரிசில் கொடுப்பது என்பதைத் தீர்ப்பது மிகுந்த பிரச்சினைக்குரியதாகவே இருந்தது. அத்துணை சிறப்பாகப் பேசினர். மத்தியட்சகர்கள் மிக நுணுக்கமாகப் பரிசிலைன் செய்ய நேர்ந்தது; மத்தியட்சகர்களையே ஆச்சரியத்திலமிழ்த்தி விட்டனர் செல்வர்கள்!

மேற்பிரிவுப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற வாலிபரை மறக்கமுடியாது. அழகாக, பொருள்நிறைய, சீராகப் பேசினார். அதனால் முதற்பரிசையும் தட்டிக்கொண்டார்; தங்கப் பதக்கத்துக்கு உரித்தாளரானார். அவர் சுன்னாகத்தைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட செல்வன் எஸ்; சிவசக்திவேல். அப்பிரிவினின் இரண்டாம் முன்றும் பரிசுகளை முறையே செல்வர்கள், வி. கணேசமூர்த்தி (யாழ்ப்பாணம்); த. துரைராசா (பிரபல பத்திரிகை விற்பனையாளர் தம்பித்துரை

அவர்களின் புதல்வன்) ஆகியோர் பெற்றுக்கொண்டனர். இரண்டாம் பரிசுக்குரிய வர் வெள்ளிப்பதக்கத்தையும், மூன்றாம் பரிசுக்குரியவர் புததகங்களையும் பரிசில்களாக அடைந்தனர். இப்பிரிவுக்கு மத்தியட்சகர்களாகத் திருவாளர்கள் தி. ச. வரதராசன் (வரதர்); ம. சண்முகனிங்கம் B.A. (ஆசிரியர், செங்குந்தா இந்துக்கல் ஹாரி); சி. பொன்னம்பலம் (ஆசிரியர், ஸ்கந்தவரோதயக் கலஹாரி) ஆகியோரும் தலைவராகத் திரு. பி. சிவகுரு (ஆசிரியர், கதிர்காமம் அரசினர் பாடசாலை) அவர்களும் கடமையாற்றினர்.

மத்தியபிரிவுப் போட்டியில் முதற்பரிசை யடைந்த செல்வன் சொற்களுக் கேற்ற உயர்த்தி, தாழ்த்தி - தெளிவும் கட்டுக்கோப்பும் மினிர அழகு நடையில் பேசினார்; தங்கப்பதக்கத்துக்கும் உரித்தானார். அவர் அராலி வடக்கில் வாழும் செல்வன் வை. சி. குண்சேகரம் ஆவர்.

வெள்ளிப் பதக்கத்துக்குரிய இரண்டாவது பரிசைச் செல்வன். செ. விவே கானந்தம் பெற்றுக்கொண்டார்.

புத்தகப் பரிசில்களை யடைவதற்குரிய மூன்றுவது பரிசை செல்வன். வ. யோ. கொன்ஸ்ரன்ரையின் (சில்லாலை) பெற்றார்.

தேற்றப் பரிசாக செல்வி சி. பத்தினியம்மா (கரவெட்டி) ஓர் பரிசிலை இப்பிரிவிலடைந்தார்.

இம்மத்திய பிரிவுக்கு மத்தியட்சகர்களாக செல்வி. சந்தனநங்கை கந் தப்பு (விரிவுரையாளர், கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை) அவர்களும்; திருவாளர்கள் இ. மகாதேவா (தேவன் - யாழ்ப்பாணம்), எஸ். இராஜநாயகன் (கலைச் செல்வி பதிப்பாசிரியர்) ஆகியோரும், தலைவராக திரு. க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) அவர்களும் கடமையாற்றினர்.

கீழ்ப்பிரிவுப் போட்டியில் முதற்பரிசை யடைந்த செல்வன் ச. மரிய நியுமன் (இளவாலை) தங்கப் பதக்கத்துக்கு உரித்தாளரானார். அவரின் பேச்சு ஓர் தனிச்சிறப்புடையது.

இப்பிரிவின் இரண்டாவது பரிசை செல்வி. போதராணி அருணைசலம் (அரியாலை) அடைந்து வெள்ளிப் பதக்கத்துக்கு உரித்தாளரானார், மூன்றுவது பரிசாகிய புத்தகப் பரிசிலை செல்வன். ம. இரத்தினசபாபதி (யாழ்ப்பாணம்) அடைந்தார்.

இப்பிரிவுப் போட்டியில் ஏழு வயதுள்ள சிறுமியோருவரும் பங்கு கொண்டு, அழகாகவும் உறுதியாகவும் பேசி மகிழ்வித்தார், அச்சிறுமி அள வெட்டி சதானந்த வித்தியாலயத்தைச் சேர்ந்தவர். பெயர் செல்வி, அ. சுரிய குமாரி ஆவர். இவரும் ஓர் விசேட பரிசை அடைந்தார்.

இப்பிரிவுக்கு மத்தியட்சகர்களாகத் திருவாளர்கள் க. சிவராமலிங்கம் (ஆசிரியர், யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல் ஹாரி); இ. செ. நடராசா (ஆசிரியர், இனு வில்) ஆகியவர்களும்; செல்வி. புஸ்பவதி செல்வநாயகம் (ஆசிரியை, மானிப பாய் இந்துக்கல் ஹாரி) அவர்களும் தலைவராக திரு. சி. சீவரத்தினம் (ஆசிரியர் நாவலர் பாடசாலை) அவர்களும் கடமையாற்றினர்.

மூன்று பிரிவுகளுக்குமுரிய தங்கப்பதக்கங்களை அன்பளிப்பாக மூவர் உதவினர், அவர்கள்:-

1. அல்பிறட் டி. துரையப்பா அவர்கள். (மாநகரபிதா; யாழ்ப்பாணம்)
2. ஏ. கே. எஸ். நகைமாளிகை; யாழ்ப்பாணம்.
3. ஹாஜியார் நகைக்கடை, யாழ்ப்பாணம்.

முன்று பிரிவுகளுக்குமுரிய வெள்ளிப்பதக்கங்கள் முன்றையுமே எஸ். கே. எஸ். தங்கமாளிகை யாழ்ப்பாணம்; — உதவினர்.

முன்று பிரிவுகளுக்குமுரிய புத்தகப்பரிசில்களை வீரகேசரி ஆசிரியர் திரு. K. V. S. வாஸ் அவர்களும், திரு. இளங்கிரன் அவர்களும் கீழ் வரும் வியாபார நிலையங்களும் உதவினர்.

1. சண்முகநாதன் புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்.
2. சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை; யாழ்ப்பாணம்.
3. ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை; யாழ்ப்பாணம்.
4. ஆனந்தா புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்.
5. ஸ்ரீகாந்தா புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்.
6. கலைவாணி புத்தகசாலை. யாழ்ப்பாணம்.
7. தம்பித்துரை நியூஸ் ஏஜன்ற், யாழ்ப்பாணம்.
8. தமிழ்ப்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.
9. இன்பநிலையம், சுன்னுகம்

மேடைப்பேச்சை வளர்க்கக் கலைச்செல்வி இப்பணியை மேற்கொண்டது. அப்பணியில் இதயம் பூரிக்கிறான் ‘கலைச்செல்வி’. இப்போட்டியினமைப்பாளராகக் கடமையாற்றித் தருமாறு என்னைக்கேட்டனர். எனக்குத்தெரிந்த அளவில் தூய்மையுடனும், நேர்மையுடனும் இப்போட்டியை நடாத்தினேன். போட்டியில் பங்குகொண்ட இளம் வாலிப்பகள், செல்வர்கள், செல்விகள், அனைவரும் என்னுடன் ஒத்துழைத்து உதவியமைக்கும், மத்தியட்சகர்கள், தலைவர்கள் அனைவரும் உரிய நேரத்தில் வருகைத்தந்து கடமையாற்றியமைக்கும் எனது மனம் நிறை நன்றிகளைக் கலைச்செல்வி சார்பில் தெரிவிக்கின்றேன்.

பரிசில்கள் உதவியவர்களுக்கும் எனது மனம் நிறை நன்றிகளைக் கலைச்செல்வி சார்பில் தெரிவிக்கின்றேன்.

இதைவிடப் போட்டியினன்று உதவிய செல்வன், செழியன் அவர்களுக்கும் என் மனம் நிறை நன்றிகளைக் கலைச்செல்வி சார்பில் தெரிவிக்கின்றேன்.

கலைத்தொண்டைத் தனது வாழ்வாக்கிக்கொண்டு, அங்குமிங்கும் ஓடி யோடித் தன்னைக் கலைக்கு ஆக்கி விட்ட நண்பர் சரவணபவன் (ஆசிரியர், கலைச்செல்வி) அவர்கள், எனக்கு வலக்கரமாகிப் போட்டிக்குதவினார். கலைச்செல்வியின் உயிர் அவர். அவருக்கும் நன்றியா? அதை யானு தெரிவிப்பது!

தமிழ்கூறும் நல்லுகம் அந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளது! தமிழ்கூறும் நல்லுலகமே! கலைக்கு உதவு; நீ வளர்வாய்; வான் அளவு வளர்வாய்! அவ்வளர்ச்சிக்கு ‘கலைச்செல்வி’ ஓர் சிறு படிகட்டி உதவட்டும்!!

வாழ்க் கலைச்செல்வி!

ராஜாஜியின் பாராட்டு

‘கலைச் செல்லவியில் ‘சு. வே. ’எழுதிய ‘மணற்கோவில்’ என்ற கதையை படித்து விட்டு ராஜாஜி, தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் திரு மீ. ப. சோமசுந்தரம் (சோமு) அவர்களிடம் அக் கதையைக் காட்டி, “கடந்த சில வருடங்களில் நான் படித்த கதைகளுள் சிறந்த ஒரு கதை. படித்துப் பார்” என்று சொன்னார்.

இதை “சோமு” அவர்களே என்னிடம் சொல்லிப் பெருமைப் பட்டார். தமிழ் நாட்டில் உருவகக் கதைத்துறையில் சு. வே ஈடு இணையற்றவர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

டெல்லியில் நாவலர்

சென்னையில் நடைபெற்ற எழுத்தாளர் மகாநாட்டுக்குப் போயிருந்தோம். எழுத்தாளர் சங்கக் காரியதரிசி திரு. அழ. வள்ளியப்பா அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து சென்ற எங்களைத் தனது வீட்டிற்கழைத்து விருந்தனித்து உபசரித்தார்.

அவரது வீட்டுச் சுவரை, ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களின் படத்துக்கு முன்னால் பாரத உப ஜனதிபதி டொக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும் திரு. அழ. வள்ளியப்பா அவர்களும் சம்பாதி துக்க கொண்டு நிற்கும் புகைப்படம் ஒன்று அலங்கரித்தது.

மகிழ்ச்சியோடும் அவாவோடும் அதுபற்றி திரு. வள்ளியப்பா அவர்களிடம் கேட்டோம். அவர் சொன்னது :-

“சமீபத்தில் டெல்கியில் பன் மொழிப் புத்தகக் காட்சி ஒன்று நடைபெற்றது. அதற்கு, தமிழ் மொழி நால்கள் சிலவும், தமிழ் வளர்த்த பெரியார்களின் படங்களும் வேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார்கள். அவற்றைக் கொடுத்து, தமிழ் மொழிப் பகுதிக்குப் பொறுப்பாயிருக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தத்து. நாவலர் அவர்களின் படத்தை, மிக்க சிரமத்தின் பேரில் சம்பாதித்து அனுப்பி வைத்து, நானும் போயிருந்தேன். அந்த விழாவைத் திறந்து வைத்த உப ஜனதிபதி தமிழ் மொழிப் புத்தகப் பிரிவை யும், தமிழ் வளர்த்த பெரியார்களின் படங்களையும் பார்வையிட்டுப் பாராட்டும் போது இப்படம் எடுக்கப்பட்டது.”

சு. இரா.

7. “ஆண் வர்க்கம் பெருமை பிடித்த பொல்லாத வற்கம். தமக்குப் பிடித்த வர்களுடன் மற்றவர்களைப் பேச வேவிடாது”

8. “ஏழைகள், வாழ்க்கையின் எதிரிகளுடன் மாத்திரமில்லை; தாங்கள் உடல்களில் தேவன்றும் இயற்கை உணர்ச்சி களுடனும் எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்.”

அன்பும் பண்பும் அறஞும் செழிக்க, அருமையான பல சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதிவரும் “அகிலன்” ‘கலைஞர்’ன் கலைஞர்! ‘பாவை விளக்கி’ன் ஒளியைத் தொடர்ந்து ‘குலமகன் ராதை’ திரைக்கு வரவிருக்கின்றார். அகிலனின் எழுத்திற்காக ஏங்கிநிற்கும் வாசகர்கள் அனைவர்க்கும் ‘சிறுகதை’ பெருவிருந்து!

சிறுகதை

— அகிலன் —

நல்ல வெயில். தெருவழியே செல்லும் இளைஞர் ஒருவன் ஒரு வீட்டின் முன்பு நின்று தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்கிறுன். வீட்டிற்குள்ளே தாயும் பெண்ணும் இருக்கிறார்கள். தாயாருக்கு ஏதோ கைவேலை. தன் பெண்ணிடம் சொல்லி வெளியில் நிற்பவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்துவரச் செய்கிறார்.

தாகத்தால் துடிக்கும் இளைஞர், அவனுக்கு வெறும் தாகம் மட்டிலுமிருந்தால், அந்தப்பெண் கொடுக்கும் தண்ணீரை மட்டும் குடித்து விட்டல்வேலா செல்ல வேண்டும்? அப்படிச் செய்யவில்லை.

தனக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும் அந்த இளம் பெண்ணின் முகத்தைக் கண்களால் பருகுகின்றார்கள்; குறும்புச் சிரிம்புச் சிரிக்கிறார்கள். மெல்லத் தன் கரம் நிட்டி அந்த மெல்லியலானின் வலைக்காத்தையே பற்றிவிடுகிறார்கள்.

‘ஆ!: என்று சத்து மிட்டுப் பதறுகிறார் பெண்.

தாயார் விழுந்தடித்துக் கொண்டு வெளியே ஓடி வருகிறார். எதற்காக இந்தப் பெண் இப்படிச் சத்தமிடுகிறார்கள்? தாயாருக்குத் தெரியவில்லை.

“என்னடியம்மா சத்தம்?”

அந்தப் பெண், ‘இந்த முரடன் என்கரம் பற்றி இழுத்துவிட்டானம்மா!’ என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்?

அவள் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

“அம்மா இவனுக்கு விக்கிக்கொண்டதம்மா! நான் பயந்தே போய்விட்டேன்!”

—பச்சைப் பொய்யைப் பொருத்தமாகச் சொல்கிறார்.

அந்தப் பொல்லாத இளைஞரும் வேண்டுமென்றே விக்கலை வரவழைத்துக் கொள்கிறார். வெறும் தாகமா அவனுடையது? காதல் தாகம்!

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் சுவையான காட்சிகளில் இஃது ஒன்று. ஆம், சிறந்த சிறுகதைக்கு இஃது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

எது சிறுகதை என்ற கேள்விக்கு இப்படிப் பதிலளித்து விடலாம்: முதலும் முடியும் தெரிந்துகொள்ள முடியாத இந்த வாழ்க்கையின் ஒரு சின்னங்கு சிறுகாட்சியோ, மின் எல் போன்ற நிகழ்ச்சியோ, மெல்லிய அசைவோ, குருவளியின் சமற்சியோ நீர்க்குமிழியின் வட்டமோ, இப்படி ஏதாவது ஓர் அனுவின் சலனமே சிறுகதை.

தினந்தோறும் நமது வாழ்வில் எத்தனை எத்தனை செய்த சுவையான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன. பொதுவாக மற்றவர்கள் காணத்தவறும் ஒன்றை, உணரும்படியாத ஒன்றை, உணர்ந்தாலும் வெளிப்படுத்த முடியாத ஒன்றைச் சிறுகதைக் களை கொண்டு, அநுபவித்து, உணர்ந்து, வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

அளவில் மிகச் சிறிய கதையாக இருக்கலாம்; பெரியதாகவும் இருக்கலாம். கதாபாத்திரங்கள் ஒன்றே பலவோ இருக்கலாம். கதை நடக்கும் காலம் கூட ஐந்து நிமிடமோ, ஒரு நாளோ, ஒன்பதாண்டுகளோ இருக்கலாம். ஆனால், கதையைப் படித்து முடித்த பின்பு

ஒரே ஓர் உணர்ச்சி மட்டும் படிப்பவர் நெஞ்சில் நிறைய வேண்டும். எழுதிமுடித்த கதைக்குப் பின்னேயும் முன்னேயும் உள்ள எழுதாத கதைகள் படிப்போர் உள்ளத்தில் விரிய வேண்டும். அதில் வெற்றிபெற்று விட்டால் அஃது அருமையான சிறுகதைச் சித்திரம் என்பதில் ஜயமில்லை.

முழுமையான வாழ்வையோ, வாழ்வின் பல கொண்டங்களையோ எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. பல்வேறு மனப்பண்புள்ள பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி அறிவுப் போராட்டமன்று அதன் நிலைக்களம். வாழ்வின் ஒரேயொரு கோணம், வாழ்க்கை வெள்ளத்தின் ஒரேயொரு சுழிப்பு, உணர்ச்சிப் பெருக்கின் ஒரேயொரு திருப்பம், இவற்றுள் ஒன்று போதும் சிறுகதைக்கு. வீடுகுகளே இருந்து கொண்டே நாம் சன்னல் வழியே வெளி உலகைப் பார்ப்பதில்லையா? அந்தச் சன்னல் வழிக் காட்சியே கதையின் வித்து. அந்தக் காட்சியில் அற்புதமான கற்பனை வர்ணங்களைத் தீட்டிக் கொடுக்கிறான் கலைஞர். அவ்வளவுதான்.

கதைகள் எப்போது, எங்கே பிறந்தன? கதைகேட்கும் ஆசை எப்போது எங்கெல்லாம் தோன்றியதோ அதையடுத்தே அவை பிறந்திருக்க வேண்டும். “பாட்டி ஒரு கதை சொல்லு!” என்று பச்சிளம் குழந்தைகள் கேட்பதும், பாட்டி தன் கால்களை நீட்டி விட்டுக்கொண்டு, “ஓரே ஓர் ஊரில் ஒரே ஒரு ராஜா இருந்தானம்” என்று தொடங்குவதும் நீண்ட நாட்களாக உலகத்தின் பல பாகங்களில் இருந்துவரும் பழக்கம்.

வாழ்க்கை கதைகளால் உயர்ந்திருக்கிறது. மதங்கள் கதைகளால் வளர்ந்திருக்கின்றன. மனிதப் பண்புகள் கதைகளால் மெருகேறியிருக்கின்றன.

எசுநாதர் நீதிக் கதைகள், ஈசாப் கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள், வேதாளக் கதைகள், புத்தர் நீதிக்கதைகள் இப்படிப் பலப்பல கதைகள் படிப்பினையை அடிப்படையாகக் கொண்டுதோன்றியிருக்கின்றன. ஆனால் இவை உயர்ந்தகுறிக்கோலோ அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும் சிறந்தசிறுகதைகள்கள் நூல்களில் முடியாதவை. படிப்பினைகளைத் தவிர உணர்ச்சி அழகும், கற்பனை மெருகும், சொல் நயமும் கவிதைப் பூச்சம் சிறுகதைகளுக்கு முற்றிலும் தேவை.

மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்று தமிழில் சொல்லப்படுகிற காலத்தில் தோன்றிய சிறுகதைகளுக்கும், பழந்தமிழ் அகத்துறைக் காட்சிகளுக்கும்தொடர்பில்லை. அது போலவே பழங்காலத்து நீதிக்கதைகளுக்கும் நம்முடைய இன்றைய சிறுகதைகளுக்கும் தொடர்பில்லை.

பொங்கியெழுந்த வெள்ளம்போல் கரைபுரண்டு வந்த ஆங்கிலத்தின் மோதுதலால் நமக் கேற்பட்ட புதுவிழிப்பின் திவலைகள் நம்முடைய சிறுகதைகள்.

ஆங்கிலம் தன்னேடு உலகத்தில் உள்ள புதுமைச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் வாரிக் கொண்டு வந்தது. நம்முடைய பழம்பெரும் மொழியின் கட்டுக் கோப்பை அதனால் அசைக்கக்கூட முடியவில்லை, நம்மிடமிருந்து கூட அது கடன் வாங்கிக்கொண்டது. நாமும் ஆங்கிலத்தால் புதுமை பெற்றேரும்; மறுமலர்ச்சி பெற்றேரும்; வீடு பெற்றேரும். இதைச் சொல்லிக்கொள்ள வெட்கப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏதும் நமக்கில்லை. அருமையான புதுமை இலக்கிய நயம் நிறைந்த மொழிகளில் ஒன்று ஆங்கிலம்.

மேனுடுகள் பலவற்றில் நாவல்களும் நாடகங்களும் எழுதப்பெற்ற பின்னரே சிறுகதைகள் தோன்றத் தொடங்கின. நாமோ நேருக்கு மாருன முறையில் எடுத்த எடுப்பில் சிறு கதைகள் எழுத முன் வந்தோம். சமார் முப்பது “முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே புதுமைத் தமிழில் முதல் சிறுகதை பிறந்திருக்க வேண்டும்.

உரைநடை இலக்கண வரம்புக்கு உட்பட்ட சிறுகதைகளைக் ‘கலைமகள்’, ‘விகடன்’ போன்ற பத்திரிகைகளும், உட்படாதகற்பனைகளை ‘மணிக்கொடி’ போன்ற பத்திரிகைகளும் வெளியிட்டு வந்தன.

‘மணிக்கொடி’ச் சிறுகதை ஆசிரியர்களிடம் உணர்ச்சிப் பெருக்கும், வேகமும், வளைவு நெளிவுகளும், மேனுட்டுக்கதைஅமைப்பு முறைகளும் மிகுந்துகாணப்பட்டன. மற்றவர்களிடம் நேராளகதைப் போக்கு, அழகு, அமைதி, முழு உருவம் தெள்பட்டன. ஆரம்பச் சிறுகதைகளை மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். சிறிதும் பிற மொழிக்கலப்பற்ற சொந்தக் கற்பனைகள்; பிற நாட்டுக் கதைகளைச் சிறைத்தும் உருமாற்றியும் எழுதப்பெற்ற கலப்புக்கதைகள்; முற்றிலும் மொழிபெயர்ப்புக்கள்.

சொந்தமாகச் சிறுகதை எழுதியவர்களில் சிலர் இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கிறார்கள்: புதுமைப் பித்தன், கு. ப. ராஜகோபாலன் போன்றவர்கள் இன்று உயிருடன் இல்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால் அவர்கள் எழுதிய எழுத்துக்கள் உயிர்ச் சித்திரங்களாக, ஆழ்ந்த வலிமை உள்ள கற்பனைகளாக நிலைத்துவிட்டன. தமிழ்நாட்டில் புதுமை இலக்கியம் வாரவேண்டும் என்ற ஆவலீல் ஆனேக பிறமொழிக் கதைகளையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார்கள். அவர்களுடைய சொந்தக் கற்பனைகளும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் சிறுகதைத் துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கின்றன. கல்வியின்

ஆரம்பகாலத்துச் சிறுகடைகளும் எண்ணற்ற வாசகர்களிடம் சிறுகடை படிக்கும் ஆர்வத் தைத் தூண்டிவிட்டன.

வேறுசில எழுத்தாளர்கள் ஆரம்ப குரத் தனத்திற்குப் பிறகு, தாங்கள் எதிர்பார்த்த ஆதரவு வாசகர்களிடம் கிடைக்காததாலோ தங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வேறு வசதிகள் கிடைத்துவிட்டதாலோ புதுப்புதுக்கற்பணைகள் உருவாக்கும் திறன்ற கற்பணை வறட்சியாலோ சிறுகடைத் துறையிலிருந்து ஒதுக்கிப் போனார்கள். முன்னால் எழுத்தாளர்கள் என்ற பழும் பெருமொடுவுதுடன் நிறுத்திக்கொண்டு, புதிதாகச் சிறுகடைத்துறைக்கு வந்தஎழுத்தாளர்களைப் பழிப்பதுடன் இவர்களுடைய திருப்பணி நின்றுவிட்டது. இவர்களிலிருந்து வேறுபட்ட பி. எஸ். ராமையாவைப் போன்றவர்கள் மீண்டும் புதிதாகச் சிறுகடைகள் எழுத முன்வந்திருக்கிறார்கள்; அழகான கடைகள் எழுதியும் வருகிறார்கள்.

இடையில்தான் சுமார் பதினைந்து ஆண்டுக்கு முன்பு இளைஞர்களாகிய என்போன் ரூர் சிறுகடைத் துறையில் உழைக்க முன்வந்தோம். எழுதப் புகுந்த சமயத்தில் என்போன்றவர்களுக்கு வழிகாட்டியவர்கள் பெரும்பாலும் எங்களுக்கு முன்பு எழுதிய தமிழ்ச் சிறுகடை ஆசிரியர்களே. எங்களது வயதுக்கும், அனுபவத்திற்கும், குழநிலைக்கும் ஏற்ற சிறுகடைகள் எழுதினாலே; காதற்கடைகள் எழுதுவது தவறென்று நாங்கள் அன்றைக்கும் நினைக்கவில்லை; இன்றைக்கும் நினைக்கவில்லை; இனியும் நினைக்கப்போது தில்லை. காதற்கடை மட்டுமே எழுதிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. வேறு பல்வகையான கற்பணைகளும் வேண்டும். காதலைத் தவிர மற்றும் பல உணர்ச்சிகளைக் கடைகளில் வெளியிடவேண்டியது அவசியத்தான். நாங்கள் எழுதிய கடைகளைத் தொடர்ந்து படித்து வருபவர்கள் எங்களிடம் ஏற்பட்டுவரும் இந்த மாறுதல்களையும் வளர்ச்சியையும் கவனிக்காமல் இருக்க முடியாது.

காதலைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, ஒழுக்கடையைத் தொடர்ந்து சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. ஒழுக்கத்திற்கு மாறான உணர்ச்சியை நிறைந்தது. காதல். ஒழுக்கத்தை வளர்க்கக்கூடிய தூய அன்பு அது.

எழுத்தாளன் ஒழுக்கத்தை வளியறுத்தும் உபதேசியல்லன். எனினும் அவன் ஒழுக்கக் கேட்டை வர்ணனை செய்யும் ஊதாரியுமல்லன். இன்றைக்குச் சில பத்திரிகைகள் தங்களுடைய கீழ்த்தரமான வியாபார தந்திரத்திற்காக வெளியிடும் கடைகளுக்கும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் தொடர்பேயில்லை.

சிறுகடைகளின் இன்றைய நிலைக்கு வருவோம். புதுமைத் தமிழ் இலக்கியம் வளர-

வேண்டுமானால் எழுத்தாளர்களும், பத்திரிகையாளர்களும் ஒத்துழைக்கவேண்டி யிருக்கிறது. பிறவொழியாளர்களிடம் உள்ள அந்த ஒற்றுமை தமிழ்நாட்டிற் குறைவு. சிறுகடைகளைப் பொறுத்தமட்டில் பத்திரிகைகளைப் படிக்கும் வழக்கமுள்ளவர்களின் சிற்தை புத்தகம் படிக்கும் அளவுக்கு இந்த நாட்டில் இன்னும் வளர்க்கப்படவில்லை. வேறும் பொழுதுபோக்கை மாத்திரம் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைகள் வாயிலாக எப்படி இலக்கிய வளர்ச்சியை எதிர்பார்க்க முடியும்?

ஆகவே, ஆண்டுதோறும் ஆயிரக் கணக்கில் சிறுகடைகள் வெளிவந்தும் நாற்றுக்கு ஐந்துகூட இலக்கிய மதிப்புப் பெறவில்லை. என்றாலும் அந்த ஐந்து கடைகளையும் நாம் புறக்கணிக்கலாமா? இத்தகைய சாதகமற்ற சூழ்நிலையிற்கூடத் தன்மை வாய்ந்த கடைகள் எழுதுவோர் சிலர் இருக்கின்றார்கள். இவர்களின் கடைகளைத் திரட்டிப் பிற இந்திய மொழிக்கடைகளுடனே பிறநாட்டாரின் இந்தியக் கடைகளுடனே, பிறநாட்டாரின் இக்காலக் கடைகளுடனே ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் நாம் சிறி தும் சோர்வடைய வேண்டிய தில்லை. உலகத்துச் சிறுகடைகளுடன் தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் தகுதியை நம்முடைய சிறுகடைகளும் வேண்டுவிட்டன.

ஆனால் எண்ணிக்கையில் இவைபோதவே போதா. அங்கொன்று இங்கொன்றுமாகச் சிறுந்த சிறுகடைகளைத் தேடி எடுக்கும் நிலையில் தான் நாம் இன்னும் இருக்கிறோம். இரண்டுவகையில் நமக்கு வளர்ச்சி தேவை. ஒன்று பொதுப்படையாகவே எல்லாக் கடைகளின் தரமும் உயரவேண்டும். இரண்டு, கவிதை நயம் கற்பணைச் செறிவு, கருத்தாழம் எழுத்து வலிமை இவையைனத்தும் நிறைந்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் எண்ணிக்கையில் பன்மடங்காக வேண்டும்.

இதற்குரிய அறிஞரிகள் திமிரென்று இந்த ஆண்டில் தோன்றத் தொடங்கியிருக்கின்றன. தமிழ்ப் பத்திரிகைக்காரர்கள் விழித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். நாடு விடுதலைபெற்ற பின்பு, பிறவொழியாளரின் வளர்ச்சியைக் காண அவர்களுக்கு வாய்ப்பு அதிகரித்திருக்கின்றது. படிப்போரின்பண்பும் உயர்வடைக்கண்டுகொண்டார்கள். எங்கு பார்த்தலும் இப்போது சிறுகடைப் போட்டிகள். இன்மொழுப்பும் பலன் கிடைத்துவிடாது. ஏற்கெனவே படிப்போரிடம் மதிப்புப் பெற்ற ஆசிரியர்களுக்குத் தனிச் சலுகைகள் வழங்கிச்

சிறந்த கதைகளை உருவாக்கச் செய்யவேண்டும்.

கதைகள் எழுதுவது எனிதான் செயல்ளன்று. ஒவ்வொரு சிறந்த சிறுகதையும் ஒரு கவிஞரத்துறைக்கு (Lyric). தந்தச் சி மிழியில் நுனுக்கமான சித்திர வேலிப்பாடுகள் செய்வதுபோல எழுத்தாள் ஒவ்வொரு வரிக்கும் மெருகேற்றவேண்டி யிருக்கிறது. புதிய கற்பனையெப்பது வேண்டும்போதெல்லாம்கிடைக்கும்சரக்கள்று. ஒவ்வொருகதைக்கும் ஒவ்வொரு புத்தம் புதுக்கதைக்கருவேண்டும். அதைத் தேடி உருக்கொடுத்து, முழுமைபெறச் செய்வதில் உள்ள சிரமங்கள் சிறுகதை ஆசிரியனுக்கே தெரியும். வெறும் எழுத்துக் கட்டிடங்கள் சிறுகதைகள் அல்ல. ஒவ்வொன்றும் உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு புத்தம்புதுப் பிறவி.

பதினைந்து வருட அனுபவத்தில் நான் கண்ட உண்மை இது. வெறும் புகழ்தான் சிறுகதைருக்கு சிறுகதைகள் எழுதுவதைப் போல நஷ்டமாகச் செலவிடும் நேரம், உழைப்பு, சிரமம் இவற்றால் கத்திரிக்காய் பயிரிடலாம்! குடித்துப் பழகியவன் அதை மாற்ற முடியாமல் நின்டாடுவதைப்போற்றுன் இன்றைக்குச் சிறுகதை ஆசிரியனும். பொழுது போக்கிற்காகப் பக்கம் நிரப்புகிறவர்களுக்கும், பிறர் எழுத்துக்களுக்கு விளக்கம் கூறுகிறவர்களுக்கும், சொந்தமாகக் கதை எழுதுகிறவர்களுக்கும், சொந்தமாகக் கதை எழுதுகிறவர்

களுக்கும் ஓரேவிதமான பற்றாக்குறை — அன்பளிப்பு.

எழுதுகிறவர்களுக்குப் பொருஞ்சும் வேண்டும்; புகழும் வேண்டும். இவை இரண்டும் இல்லாவிட்டால் புதிய புதிய கற்பனைகள் தமிழ்நாட்டில் மஸரப்போவதில்லை.

கடைசியாகச் சிறுகதை எழுதுகிறவர்களை மதிப்பிடும் மறைபற்றி ஒருசொல்: கம்பனையும் வள்ளுவளையும் நிறுத்துப் பார்க்கும் தராசில் எங்களையும் எடைபோடவேண்டாம். நிலைபெறக்கூடிய இலக்கியங்களாக நாங்கள் இதுவரை ஏதும் உருவாக்காமல் இருக்கலாம். அப்படி ஆக்க முடியுமா, இல்லையா என்பதை முடிவிசெய்யவேண்டியவர்கள் எங்களுடைய கதைகளைத் தொடர்ந்து படிப்பவர்கள்; படிக்கப்போகிறவர்கள்.

பெற்றதாய்க்கு ஒவ்வொரு குஞ்சமே பொன்னுக்குதான். சொந்தக் கற்பனைகளை நாங்கள் நெஞ்சில் சமந்து உருக்கொடுத்து உலவவிடுகின்றோம். இலக்கியத்தோட்டத்தில் அன்றே மஸர்ந்து அன்றே மஸர்களும் இருக்கலாம். ஒருசில வாடாமலர்களும் இருக்கலாம். அன்றே மஸர்ந்து அன்றே மறைவதானாலும், அதன் மணத்தை நுகரக்கூடியவர்களுக்கு அம்மஸர் மகிழ்வைத் தருகின்றதல்லவா? வாடியுதிரும் மஸர்களை எருவாகக்கொண்டு வாடாத மஸர்கள் பல புதுமைத் தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தில் மஸரத்தான் போகின்றன.

— (மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கப் பொன்னிமா மஸர்)

எவர் சில்வர் மாளிகை

241, காங்கோயன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

எங்களிடம்
அன்பளிப்பிற்கும்
விட்டுப்
பாவனைக்கும்

சிறந்த
எவர் சில்வர்
பாத்திரங்களும்

இரும்புப்பெட்டி
இரும்புக் கேற்
சுருக்குக் கேற்
தகடுஅடைப்புச்
சுருக்குக் கேற்
றகலும்
(Collapsible
Shuttergates)

பித்தலை விளக்குகளும்
சகாயமான விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்
EVER SILVER HOUSE

Props: V. S. Nadarajah & Son.

241, K. K. S. ROAD,

::

JAFFNA.

வையத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு, தம் கற்பனைச் சிறகால் வானத்தில் பறந்து திரியும் கவிஞர்கள் ஈழநாட்டில் பலருளர். அவர்களுடைய இதயங்களில் எழுந்திடும் இலட்சியங்கள் பல. தலைசிறந்த சில கவிஞர்களின் இலட்சியங்களையாவது அறியும் ஆவல் உங்களுக்கு இருக்காதா, என்ன? மேலே படியுங்கள்.

(ஆ-ர்)

எனது இலட்சியம்

“பரமஹம்ஸ தாசன்”

எனது லட்சியம் யாதெனக் கேட்டாய்;
இனிய நண்பநி இஃதறியாயோ?
புஜைபெ யர்க்குள் அனைத்தும் அடங்கிப்
பொலிதல் காண்கிலை யோ? இலையென்னின்
நனிவி எக்குவன், கேள்: எனை யீன்ற
ஞானத் தந்தை நறுமலர்த் தாளின்
புனிதத் தொண்டனும் உண்மையில் வாழும்
பொற்பை யெய்தலே, அற்பன்னன் ஆசை.

பக்தி ஞானப் புதமலர் பற்றிப்
பரவ சத்தேன் பருகத் தவிக்கும்
சித்ததம் உண்டெனி னும், அதன் மிக்க
தேட்ட மொன்றும்என், சிந்தையி ஹுண்டு;
முத்த மிழ்க்கலைக் கோவிலில் வைகும்
மோக னத்தமிழ்க் காவியத் தெய்வ
பக்த னுய்த்தமி ழின்பம் சுவைத்துப்
பாடி யாடிப்பரவிட ஆசை!

எட்டுத் திக்கும் ஓளிசெயத் தூயர்
இன்கவிப்பொன் னவைபல பூண்ட
கடடி எந்தமிழ்க் கன்னியாம் அன்னை
கழவினைக்குக் கடையனும் ஓர்பொன்
மட்ட விழ்பெருங் காவியச்சோதி
மூலைகுடி மகிழவும் ஆசை!
எட்டுலையிதல் எய்தில னேனும்,
எளிய னேன், இன்ப லட்சியம் இஃதே!

— என்னம் —

(முருகையன்)

உலக இலக்கிய உச்சியி லேசில
உன்னதமான தமிழ்ப்படைப்பை
இலக வழிசெயு மாறுபுதுமை
இலங்கிய இன்பக் கவிபுளைய, 1.

மன்னரின் புழுதியிற் கால்கள் படிய
வழிநடந்தே நிச வாழ்க்கையிலே
தண்ணொன் றினிக்கும் மகிழ்விலில்
[ஆனந்தத்
தாளங்கள் கொட்டிக் குதாகவிக்க, 2.

அற்புதமாகிய காவிய இன்பம்
அதனிடை முழுகி அமிழுந்திவிட
போற்பு மிகுந்த கலைகளில் நெஞ்சிளைப்
போக்கி அங்கெல்லாம் உலாவிவர, 3.

நெஞ்சை உயர்த்தி நிமிஸ்த்திட
[வாழ்க்கையின்
நீசத் தனத்தைப் பயமுறுத்த
பஞ்சமுறத் துயர் விஞ்சிடும் சோதர்
பாடுகள் சாடும் ஓர் பாதை செய்ய, 4.

சீறும் புவித்துயர் மாறுமட்டும் விசம்
பேறும் முயற்சியை ஒத்திவைக்க
ஆறுதல் இனநின்ன என்னமும் ஆவியும்
ஆவரும் இன்று துடிக்குதா. 5.

கடவுளாக வேண்டும்!

(தாங்தோன்றிக் கவிராயர்)

கடவுளாக வேண்டும் - நானேர்
கடவுளாக வேண்டும் - சொல்லின்
கடவுளாக வேண்டும்;
உலக மெங்குமுள மனித ரெல்லவரும்
ஊழி காலமெனை உள மிருத்தவே,
தலை சிறந்ததாய், நான், இனித்த செந்
தமிழிலே கவிதை தான் படைத்திடுங்
கடவுளாக வேண்டும் - படைத்தற்
கடவுளாக வேண்டும்!

கடவுளாக வேண்டும் - காத்தற்
கடவுளாக வேண்டும்.

எங்கு செந்தமிழர் வாழ் விடர்ப்பிடியில்
இட்டெவர் வளினும், எனது தீயுமிழும்
அங்கதக் கவிதை விழியினால், அவர்கள்
அற்று நீறு பட இற்றழித்திடுங்

கடவுளாக வேண்டும் - அழித்தற்
கடவுளாக வேண்டும்.

கடவுளாக வேண்டும் - நானேர்
கடவுளாக வேண்டும் - சொல்லின்
கடவுளாக வேண்டும்

நல்லதென் நெனது உள்ளாம் உள்ளுகிற
நனிசிறந்த தமிழ் அறமெலாம், உலகில்
வல்ல ஆயுளொடு வாழு, என் கவிதை
வாக்கினால், அவைகள் காக்கு மாற்றலின்

ஏனது இலட்சியம்

“நீலாவணன்”

அந்திப் பொழுதில் ஒருநாள்
தனிமையில் ஆழியோடும்
விந்தைக் கடைகள் விளம்பித்
துயரை வெறுத்திருந்தேன்
வந்தாள் ஒருத்தி அவ் வாலைக்
குமரி வடிவம்கில்
மொந்தைப் பழங்கள் அருந்திய
போதையும் முண்டதுவே!

முற்றுத் காதல் முறிந்து
சரிய முழுவலுகும்
பற்றுத் துறந்து பறக்க
நினைந்த பறவைனை
சிற்றுடை கட்டிச் சிரித்த
முகத்தோடு செங்கையினால்
வற்றுத் இன்பம் தருவேன்
வருகென்று வாழ்த்தினாளே!

நெஞ்சில் “கவிதை” சுடர்பாய்ச்சி
ஞன் என் நிலையறியாப்
பிஞ்சுப் பருவத்தி லே! அவள்
அன்பினைப் பின் தொடர்ந்து
கொஞ்சிக் களித்துக் குலையாத
இன்பக் கொடிபிடித்து
எஞ்சிக் கிடக்கின்ற நாளை
கழிப்ப(து) இலட்சியமே.

ஒன்றுகி உள்ளம் பலவாண்டு
காலம் உருண்டதினி
என்றெனும் நாங்கள் பிரியா
திருக்க இறை வணங்கிக்
சென்றே உலகைக் கருவாக்கி
நல்ல செழுந்தமிழில்
இன்பக் கவிதை பலசெய்து
வாழ்தல் இலட்சியமே.

வேண்டாம் கவிதை விருந்தென்று
கூறி விடமெனவே
“தீண்டா” இலக்கியமாக்கிய
பித்தர் திருந்தினை
மாண்ட பிறகோர் சிலைசெய்து
மாலையை மாட்டுதலும்
வேண்டேன்! இலட்சியப் பாதையில்
யானும் விரைகுவனே.

கண்ணீர் இருதுளி

“மஹாகவி”

புத்தகத்தின் பூட்டாப் படலை கடந்துள்ளே
வைத்தேன்: அடி தன் வரிகளிடை
வித்தகி, அவ்
வீட்டுப் பெருமாட்டி வீற்றிருக்கச் செய்தாள்
ஏட்டைத் திறந்தே; இறவாத [பொன்
பாட்டெடுத்தாள்;
என்னைத் தனிஅறையில் இட்டே உயிர்
மின்னற் தமிழை மிழற்றினாள்; [கொள்ளும்
உன்மத்தம்
கொண்டேன் அவள்மொழிட் கொண்டே;
[பெருங்கவிதை
கண்டேன்; என் நெஞ்சம் கனிந்துபோய்
உண்டான

இன்பத்தை எவ்வா ஹழுதுவேன்!
[ஆவிகுளிர்ந்
தென்புருகிப் போகும்; இனிப்பான
துன்பத்தைத்
தொட்டா லென்நீர்த் துளிசுருண்டு கன்னத்
பட்டுவிழும்; யாரோ பழம் புலவன் [தில்
இட்ட

எழுத்திடையே உண்ட இதயத் துணவால்
விழிக்கிணறு பொங்கல் வியப்பே!

அழுக்ககலக
காய்ச்சி உளம் தெளிவு காணத் தரும் அந்த
ஆச்சரிய நீரூற் றகத்தில் அது
பாய்ச்சிவிடும்

புத்துணர்வின் மேலீட்டால் நானும் புதுக்
வித்தை விளைக்க விரும்பினேன்! [கவிதை
பொத்துவரும்
கண்ணீர் இருதுளிக்குக் காரணமீ தாகாதோ?
எண்ணாம்வே நில்லை எனக்கு.

இதயக்கோவிலிலே அந்த அன்புத் தெய்வத்தை இருத்திப் பூஜித்தாள் அவள். அவனுக்கு முதலில் கட்டிக் கரும்பாக இனித்த அவள், முடிவில் எட்டிக் காயாகத் தோன்றியதேன்?

ஓட்டிங்கி உதிர்ந்த நினைவு ஓட்டிங்கி

சகிதேவி தியாகராசா

14-4-58

வானவீதியில் நட்சத்திரங்கள் மலர்ந்திருந்தன. இரு மங்கை தன் காதலைனாத் தேடி ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அவன் மனம் தன் எவ்வளவு கொடியது! கோரமான கிரிய முகமுடியை இழுத்துத் தன் முகத்தை மூடிக் கொண்டிக்கிறான். பாவம், தேடித் தேடி ஒடுக்கிறான் அவள். அவள் கழுத்தில் மின்னிக் கொண்டிருந்த நட்சத்திர மாலை அறுந்து தொங்குகிறது. அவள் ஒடும் அவசரத்தில் அதனின்றும் சிதறிய நட்சத்திரங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பறக்கின்றன.

நான் என் மனதில் ஓடிய கற்பணைய நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டே தலைவாரிக் கொண்டிருந்தேன், வெண்ணிலாவை மூடிக் கொண்டிருந்த இருள் சிறிது விலகியது. பின்னால் இருந்து “அம்மா” என்ற குரல் அன்புடன் வந்தது. வேறுயாருமில்லை—வள்ளி தன். தெய்வத்திற்குத் தூவும் மலர்களைப் பக்தி சிறத்தையுடன் ஏற்றி வருவது போல் அவள் கையில் மென்மையாக அமர்ந்திருந்தது ஒரு கனகாம்பர மாலை.

“எதற்கடி கூப்பிட்டாய்?” என்று அதட்டினேன். முகத்தில் விரிந்த புன்னைக் கூட்டன் இருக்களாலும் மாலையை நீட்டிக் கொண்டே “தலையில் வைத்துக் கொண்டுங்கள்” என்றால் சிகிரியாவில் பார்த்த அழியாத சித்திரத்தின் நினைவு வந்தது. மலர் ஏந்தித் தலைவியின் பின் செல்லும் அந்தப் பெண்ணுக்கு கூட இவ்வளவு அழகிய உடற்கட்டு இல்லை, பிடித்து வைத்தது போல அமைந்திருந்த அவள் அங்கங்கள் எப்பொழுதுமே என் பொருளுமையைக் கிளரிவிடும்.

“சரி தான் போ” என்று மாலையை வாங்கிக் கொண்டு அவளை விரட்டினேன். நான் உடுத்திருந்த கனகாம்பர நிறச் சேலை அவள் கொடுத்த மாலையை வைத்துக்கொண்டதும் மேலும் அழுக்குறு விளங்கியது. கண்ணுடியில் பிரதிபலித்த என் அழுகு என்னையே பிரமிக்கச் செய்தது.

இரு நங்கையின் தோழிப்பெண் என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்தாள். “எங்கள் தேவி யின் மாலையில் இருந்து தெறித்த பெரிய வைரங்கள் மாத்திரம் எங்கு தேடியும் கிடைக்க வில்லை. அவை கீழே கீழே உருண்டு வந்து உன் கணகளாக மாறிவிட்டன. அவற்றை மாத்திரம் கொடுத்துவிடு “என்று இருந்து கேட்டுக் கொண்டு நின்றாள். அறுந்த கற்பணை இப்படி வளர்ந்தது. என் அத்தான் எப்பொழுதும் “சுட்டும் விழிச்சுடர் தான் சூரியசந்திரரோ” என்று என்னைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டே பாடும் பொழுது என் உள்ளாம் துள்ளும். அத்தானின் அண்பல்லவா என் கற்பணைச் சுடரைத் தூண்டும் பொற்குச்சி. அதோ அவருடைய கார் வருகிறதே. சரி புறப்பட வேண்டியதுதான்.

16 - 4 - 58

எங்கள் வீட்டிற்குமுன் பரந்து கிடக்கும் பூந்தோட்டத்தைப் பார்ப்பதில் எனக்கு எப்பொழுதுமே அலுப்பு ஏற்படுவதில்லை. என் வாழ்க்கையே என் முன் மனம் வீசி நிற்பது போல் தோன்றும். ஒரு சிறு புல்லுருவி கூடத் தோன்றுத் தொடர்பாடு பச்சைப் பசேல் என்ற பூந்தோட்ட போன்றது என் வாழ்க்கை. அப்பாவினா செல்லப் பெண். பணத்தை எப்படிச் செலவு செய்வது என்பது தான் எனக்கிருக்கிற கவலையெல்லாம்.

“அம்மா”.

ஓ! இந்த வள்ளி என்னைச் சம்மா விடமாட்டாள்போல் இருக்கிறதே. கோபத்துடன், “என் னாடி?” என்றேன். பாலை என்னிடம் நீட்டிக் கொண்டே, “இரண்டு நாள் லீவு வேணும், அம்மா” என்றால், புன் சிரிப்புடன். என் கோபம் தலைக்கேறியது, இவளது தொல்லையே பெரிதாகப் போய்விட்டது.

“பெரிய அரசாங்க உத்தியோகம் பார்க்கிறுய் அல்லவா? முழுச் சம்பளத்துடன் லீவு கேட்கிறுய், அப்படித் தானே?” “இல்லையம்மா, என் தாயாருக்கு வருத்தம். நீங்கள் மனச வைத்தால் போய்ப் பார்த்து வரலா

மென்ற ஆசை தான்". "அதெல்லாம் முடியாது. போனால் போனது தான். பின் இங்கு வராதே". அவள் முகத்தில் இருந்த புன் சிரிப்பு மாறவில்லை. என்னைக் கேளி செய்கிறாரா?

"காச ஜிந்து ஸுபாயாவது கொடுங்க"

"அதெல்லாம் இப்பொழுது முடியாது போ. மாதம் முடியட்டும்".

"சரியம்மா" என்ற மெல்லிய ஒளி யுடன் அவள் மறைந்தாள்.

ரோஜாக் செடியை அளவாக நறுக்கி வளர்த்தால் தான் அதில் அழகிய மல்லரைக் காணலாம். வேலைக்காரரும் இப்படித்தான். அவர்கள் போக்கிலேயே விட்டு விட்டால் வேலையை அவர்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது.

19-4-58

இன்று என் பிறந்த நாள்! அத்தானுக்குத்தான் என்ன அவசரம். விடிந்ததும் விடியாததுமாகவே போனில் கூப்பிட்டு என்னைத் திடுக்கிட வைத்து விட்டார். என் ஞாபகமாகவே இருந்ததால் தாயைக் கூட "சந்திரிகா" என்று அழைத்து விட்டு அவஸ்தைப் பட்டாராம்!

என்னை நானே ஒரு கருமிக்கு ஒப்பிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். யாருக்கும் காட்டாமல் அவன் பூட்டி வைக்கும் இரத்தினைக் கற்களை அழகிய மேஜையில் கொட்டி எண்ணி மகிழ்வது போல் நானும் பத்திரமாக என் மனதில் பூட்டி வைத்திருக்கும் இன்பக் குவியிலை இந்தக் குறிப்பில் எண்ணி மகிழ்கிறேன்.

என் அத்தான் எனக்குப் பரி சாகக் கொடுத்த வைர மாலை இதோ என் கழுத்தில் ஒளி வீச்கிறது. என்ன அழகிய மாலை! அவர் கூறிய சொற்களை அப்படியே எழுதி வைக்க வேண்டும். அவருடைய மகனுக்கு அதைக் காட்டி, "உன் அப்பாவின் குறும்பைப் பார்" என்று சொல்ல வேண்டாமா?

"சந்திரிகா காலையில் எழுந்து எங்கள் தோட்டத்திற்குச் சென்றேன். சிவந்த ரோஜா மலரின் மேல் படிந்திருந்த பனித்துளிகளை எல்லாம் சிதறுமல் ஒன்று சேர்த்து அழகிய மாலையாக்கி என் காதலிக்கு கொண்டு வந்து விட்டேன். அவளுடைய சிவந்த கழுத்தில் அவை இன்னும் அழகாகத் திகழும்."

"பூ! உங்கள் அன்பு இவ்வளவு தானு அத் தான்? குரியீனைக் கண்டதும் மறைந்து

விடுமே உங்கள் மாலை?"

"நீ சந்திரிகையல்லவா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே என் கைகளைப் பற்றினார். "சந்திரிகா, இந்த மாலையில் உள்ள ஒவ்வொரு வைரமும் என் அன்பின் ஒரு சிறு துண்டு, நீ என் அன்பை அளக்க வேண்டுமானால் எல்லா வைரங்களையும் ஒன்று சேர்த்துக் கணக்கிட வேண்டும். உன்னால் முடியுமா?" என்று கேட்டுவிட்டு என் கழுத்தில் மாலையைப் போட்டுவிட்டார். நானை மணமாலை சூட்டும் பொழுதும் இவ்வளவு அன்புடன் பார்ப்பாரா? என் உள்ளம் பொங்கியது, சந்திரீனைக்கண்டு ஆழ்க்கல் இப்படித்தான் அல்ல மோதுமோ? தென்றினின் மென்மை இவ்வளவு இனிமையாக இருக்குமோ?

"அம்மா, ஜியா கூப்பிடுகிறங்க" என்று கூறிக்கொண்டே வந்த வள்ளி என் கழுத்தை வைத்த கண் வாங்காது பார்த்தாள். "உன் கண் பட்டுவிடப்போகிறது போ" என்று கூறி விட்டு எழுந்தேன். விருந்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

22-4-58

என் உடலில் ஏன் தான் இவ்வளவு சோர்வோ? படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கவே மனமில்லையே. "இந்தக்காலத்தில் பெண்கள் பெண்களாக இருக்க விரும்புவதில்லை. தொட்டவுடன் முறிந்துபோகும் மல் விகைக் கொடியாக இருக்க விரும்புகிறார்கள். நீயும் இந்தக்காலத்துப் பெண்தானே?" என்று அத்தான் அடிக்கடி சொல்லுவார். அவர் சொல்வதுபோல் குறைத்துச் சாப்பிடுவதால் வந்த சோர்வோ? என் அறைக்கு அப்பாவருவது தெரிந்தது. அவருடன் ஒட்டி ஒட்டி வருகிறேன் ஒரு பெண், யாரவள்? மென்புற்றறையில் நடந்தவளுக்கு சுருக்கெண்று முள் குத்துவதுபோல் இருக்கிறது.

23-4-58

அப்பா எனக்களிடத் திரந்த நாள் பரிசூரு அழகிய சிற்றவானை! எவ்வளவு குதுரவல்துடன் அவளை எனக்கு அறிமுகப் படுத்தினார். எனக்கெண்ணமோ அவளைப் பார்த்ததும் அழகிய மலர்ச் செடி மேல் நெளியும் மயிர் அடர்ந்த புழுவின் ஞாபகம் தான் வந்தது. எங்கள் சிறிய குடும்பத்தை இவள் அரித்துச் சிதைக்கப் போகிறாரா? பார்க்க அவள் ஒரு வெண்புரு. ஆனால் அவள் கண்கள்? பயங்கரமான புலியை அவை ஒத்திருப்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. அவற்றைப் பார்த்து அப்பா எப்படித்தான் மயங்கினாரோ!

ஊம் இந்தப் பாழாய்ப் போன இருமல் இந்த நேரத்தில் தானு வந்து பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். நாளை அத்தானுடன் படத்திற்குப்போய் இருமிக் கொண்டே இருந்தால் “இந்த டாக்டருக்கு பீஸெலப் பற்றிக் கவலை இல்லை. மனைவிக்கு வைத்தியம் செய்தே அதை உழைத்து விடலாம்” என்று கேளி செய்வாரே!

30-6-58

நோயாளிகள் தான் நோயைக் கண்டு அஞ்சவார்கள் என்று எண்ணினேன். டாக்டர்கள் கூட அல்லவா அஞ்சக்கிருர்கள்?

இன்று கட்டாயமாக என்னை வைத்திய சாலைக்கு அழைத்துப் போகிறோ அத்தான். அவர் முகத்தில் ஏனே இவ்வளவு கவலை? அன்பென்றால் இப்படியா கவலைப் படுவார்கள் மற்றவர்கள்? பாவம் ஏழை மனது அவருக்கு.

1-1-59

ஒரு புது ஆண்டு இன்று பிறக்கிறது. ஆனால் சனரோறியத்தில், மூட்டைப் பூச்சிகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு படுத்திருக்கும் எனக்கு இப்பொழுதெல்லாம் பிறக்கும் முழுதைகளை நினைத்தால் பரிதாபமாகத் தான் இருக்கிறது. சந்திரிகா தான் இதை எழுது கிறேன். வண்ணைச் சிறகை விரித்து இன் பத் தேளை தாவித் தாவிப் பருகிய சந்திரிகா தான். இன்று பக்கத்துக் கட்டிலில் அலுறித்துடிக்கும் ஏழைக் கிழவியைத் தடவிக் கொடுக்கிறோன். அதோ நாற் ஸ் வருகிறாரோ, என்னைக் கூட்டிச் செல்லத்தான். இன்று என் சவாசப் பைகளில் ஒன்றை எடுத்து விடப் போகிறார்கள். இன்று அது பூச்சி அரித்த வெறும் பை-என் வாழ்க்கையைப் போல.

சிறு பிள்ளையாக இருந்த பொழுது அப்பாவுடன் காரில் நான் மலைப் பிரதேசங்களைச் சுற்றி வந்தேன். மலைப் பாதையில் காரில் போகும் பொழுது சிறிது விலகினால் கூட அதள பாதாளத்தில் விழ வேண்டியது தான். ஒரு நாள் மாலை திடீர் என எங்கிருந்தோ வந்த பனிப் படலம் கனத்து புகை போல எங்கும் மூடிக் கொண்டது. “ஸ்டியரிங் கைப்” பிடித்த அப்பாவின் கை பயத்தால் நடுங்கியது. காரின் வளக்குள் என்ன தான் முயன்றும் அந்தப் படலத்தை ஊட்டுவு முடியவில்லை, ஆனால் எனக்கோ ஒரே சந்தோஷம், எங்கே போகிறோம் எனத் தெரியாமலே போவதில் தனி ஆனந்தம் இருக்கத்தான் இருந்தது.

என் வாழ்க்கைக் காரும் இன்று என்னை எங்கே கொண்டு போகிறதோ? இது தெரியாதத்தில் இன்றும் எனக்கு இன்பம் தெரியாத ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது, பொங்கிப் பொங்கி

அலை மோதும் கடலும் அமைதி பெறுகிற தல்லவா? அந்த அமைதி என்னைச் சூழ்ந்து நின்றது.

அத்தான்! வாழ்க்கையின் எல்லைக் கோட்டில் நிற்கும் பொழுது கூட உங்கள் எண்ணம் தான் எழுகிறது. முருக பக்தன் யானை தூரத்தினாலும் தப்பித்துக் கொள்வதிதே மாட்டான். “முருகா” என்று தான் சொல்வான். என் அன்புக் கணலை மூட்டி என் இதயமாகிய தங்கத்தை உருக்கி வளைத்து மகிழ்ந்து பின் தூரே வீசி விட உங்கள் மேல் எனக்குச் சிறிது கூடக் கோபமில்லை. இதை நன்றாக அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

சித்தியின் சிந்தை நோகுமே என்று என்னைச் சித்திரவதை செய்த அப்பா மேலும் எனக்குச் சிறிது கூடக் கோபமில்லை. என் வாழ்வைத் தன் கூரிய நகங்களால் குத்திக் கிழித்துக் கை கொட்டி நடக்கக்கும் என் விதியைக் கூட நான் நோக வில்லை என் தெரியுமா?

இன்று நான் மூழ்கிய சோகிகளில் அன்பெனும் முத்தைத் தேடி எமாந்த சந்திரிகா அல்ல. நத்தை தன் வயிற்றில் அதை அமைதியாக மூடி வைத்திருக்கிற தென்படை அறிந்துவிட்டேன். இறைவனின் பூஜைக்குக்கந்த மலர் மெல்லென மனம் வீசம் பவளம் விகைதான். காட்டுரோஜா அல்ல என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டேன். வாழ்க்கையின் பொருளோச் சுற்றிச்சூழலும் மின்சார விசிறியின் அடியிலிருந்து, பளபளக்கும்மேஜை மேல் இருக்கும் அழகிய புத்தகத்தின் எடுகளைப் புரட்டிப் பார்த்துப் படிக்க முடியாது அத்தான். வாழ்ந்தாற் றுன் வாழ்வின் பொருள் தெரியும். அதுவும் மற்றவர்களுக்காக வாழ்ப்பவர்களைப் பார்த்தாற்றுன் உண்மையான வாழ்வு எங்கே இருக்கிறதெபன்து தெரியும்.

மூன்பு உங்கள் கால்களில் இருக்கும் ‘பூட்சை’ நான் துடைத்து மினுக்குவேன், அதைப்பார்த்து “உன் கன்னத்தைப்போல் இதையும் பளபளக்கச் செய்யப்போகிறோயா?” என்று புன்முறுவல் பூத்தீர்கள். இன்று அந்தக் கால்கள் சனந்தேரியத்திற்கு வந்தால் கிருமிகள் தொற்றிக்கொள்ளும் என அஞ்சித் தூரே நின்றுவிட்டன. ஆனால், நான் அலுட்சியமாக எட்டி உதைத்த வள்ளி இதோ நான் அவசரமாக எழுதும்பொழுது எனக்கால்களை மெல்லவருடிக்கொண்டு கண்ணீர் வடிக்கிறீர்கள்.

நான் பேசும்பொழுது “உன் நாவில் என்ன தேன் பூசி இருக்கிறோயா, இப்படி இனிக்கிறதே!” என்று கூறி என் வாழிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களைப் பருகி மகிழ்ந்தீர்கள். ஆனால் இன்று அதிலிருந்து வடியும்

என் நோயின் கிருமிகளை ஏந்தி மகிழ்கிறுள் இந்த அனைத்தப் பெண் வள்ளி! பள்ளிக் கூட வாசலை எட்டிப் பாராமலே அவள் வாழ் வின் உயர்ந்த பொருளை அறிந்து கொண்டாள். மௌனமாகவே பிறரை வாழ்வைக்கும் கலையை அவள் எங்குதான் கற்றுகோ?

அம்மா எனக்கு விட்டுச்சென்றபொருளையெல்லாம் இன்று என் அருகி விருக்கும் ‘அம்மா’விற்கு எழுதிவிட்டேன். அதைக் கண்டு அவள் சிரிக்கவில்லை. அழுதாள்.

எனெனில் அவள் ஒரு ஏழை. பொருளால் ஏழை. ஆனால் உள்ளத்தால் லட்சாதிபதி.

அத்தான்! என் வேண்டுகோள் ஒன்றே ஒன்றுதான். உங்களுக்குப் பிறக்கும் முதற் பெண்ணுக்கு வள்ளியென்று பெயர் வையுங்கள். அவள் அன்பு அவள் பெயரில் வாழ்ட்டும்.

[வள்ளி! நான் பிழைத்து வராவிட்டால் இதை என் அத்தானிடம் கொடுத்துவிடு.]

* * * * * “உ மா” * * * * *

ஆசிரியர் : ஐ. உமாபதி,

தமிழ் இலக்கிய கலாசார மாத இதழ்

தனிப்பிரதி : 25 புதுக் காசு

கண்ணயும் கருத்தையும் கவரும் கலையழகுடன்,
எழுத்துலகின் புகழ்பெற்ற ஆசிரியர்களின் எழுத்தோவியங்களுடன்
ஒவ்வொரு இதழும் வெளியாகின்றது

பூவை எஸ். ஆறுமுகம் எழுதும்

இரண்டாவது கண்ணகி

வளர்க்கதை தொடர்ந்து வருகிறது

விவரங்கட்டு:

“உ மா”

த. பெ. எண். 1377

சென்னை - 1.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களால் ஒவ்வொரு மாதமும் எழுதப்படும் சிறுகதைகள் இப்பகுதியில் விமர்சனம் செய்யப்படுகின்றன. எழுத்தாளர்கள், தங்கள் கதை வெளியான பத்திரிகைப் பிரதிகளை எமக்கு அனுப்பியுதவுவார்களாக.

ஃ மார்ச் மாதச் சிறுகதைகள் ட

(சிவா)

மார்ச் மாதத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் படைத்த சிறு கதைகளில் பதினெட்டுச் சிறுகதைகள் எனது பார்வைக்குக் கிடைத்தன. அவையாவன பின்வருமாறு:—

1. பெப்ரவரி 4—மு. தலையசிங்கம், சுதந்திரன்
2. பிறந்த மண்—சிற்பி, சுதந்திரன்
3. திருக்கேதீஸ்வரன் அருள்—அகலவத்தை செ. நடராசா, தினகரன்
4. சாகவில்லை—ஜீவா, சரஸ்வதி
5. ஒரே ஒரு நிமிடம்—சொக்கன், ஈழநாடு
6. வாழ்வு மலர்ந்தது—ப. பொன்னையா தினகரன்
7. நிறைவு—சிற்பி, தினகரன்
8. பைத்தியங்கள்—வ. அ. இராசரத்தினம் சரஸ்வதி
9. மர்மம்—இ. நாகராஜன், ஈழநாடு
10. இதுதான் இனவெறி—கா. கி. ஆனந்தன் சுதந்திரன்
11. மறைந்த சொர்க்கம்—அப்துல் சமது தினகரன்
12. சபலம்—தீவான், ஸீரகேசரி
13. சின்னச்சின்ன வீடுகட்டி — ஜோவலன்வாஸ், கலைமதி
14. மனச்சாவு—கே. டானியல், கலைமதி
15. கண்கள்—மயில்வாகனன், கலைமதி.
16. இன்பத்தின் எல்லை—மு. தலையசிங்கம் கலைச்செல்வி
17. புயல்—இ. பொன்னையா, கலைச்செல்வி
18. தண்ணீர்—கே. டானியல், தாமரை

எண்ணிக்கைக்குப் பதினெட்டாக இருப்பினும் மிகவும் சிறந்த கதை, மறக்கமுடியாத கதை, காலத்தால் சாகாத கதை என்று எதையும் துணிந்து சொல்லிவிட முடியாது. கணக்குத் தொகைக்கு பெருவாரியாகப் படைத்து அவற்றைக் காலச்சேற்றில் இட்டு மூடுவதிலும் பார்க்க சில காலத்துக்கேனும் உயிரவாழும் கதைகளைப் படைத்தலே சிறந்தது. பத்திரிகைகளில் பெயர் வெளியாக வேண்டும் என்ற அவாவில் வாசகர்களைத் தண்டிக்கும் அளவுக்குப் போய் சிறு கதைகளைச் சிருஷ்டிப்பது இலக்கியம் வளர வழி வருப்பதாகாது. உதாரணமாக, இம்மாதக்கதைகளில் ஒன்றில் ஒரு குருட்டுக் கதாநாயகன் வருகிறான். குருட்டைப் படைத்து விட்டுக் கதையை நகர்த்த முடியாமல் கதாசிரியரும் சேர்ந்து ‘தடவு’வுடு ஒருபுறம் வேட்க்கையாக இருப்பினும் மறுபுறம் வேதனையே.

இந்தப் பதினெட்டுக் கதைகளையும் ஆராய்ந்து தாம் வகுக்கப்போனால் “பைத்தியங்கள்” முதலிடத்தைப் பிடித்துக்கொள்கிறது. இது ஒரு லட்சியக் கதை, கதாசிரியர் எடுத்த எடுப்பிலேயே படிப்பவரின் மனதைக் கதையுடன் ஒன்றுபடுத்தி விடுகிறார்.

கதாசிரியரின் கூற்றுப்படி ஈழத்தின் கீழைத்தேசத் தமிழைப் பொறுத்த வரையில் லட்சியங்கள் மூன்றாகும். சொக்கநாதர் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவர் முதலாவது இலட்சியம் கை கூடியபோதிலும் இரண்டாம் மூன்றாகும் லட்சிய சுழல்களில் தம்மைக் கவிழ்த்து விட்டார்கள் என்பதே அவரது கருத்து.

முதுரில் பிறந்து, வளர்ந்து, படித்து, கொழும்பில் ஆசிரியாய் எழுத்தாளராய் இருந்து கலியான வலையில் வீழ்ந்து முதாருக்கே திரும்பிச் சென்ற ஒருவர் எப்படி இருப்பார்? அவர்தான் சொக்கநாதர். பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு சொக்கநாதர் போன்ற ஒருவரின் கையிருப்பு என்னவாக இருக்கும்? ..... சில நூறு புத்தகங்கள், அவர் கதைகள் வெளி வந்த ஒரு சில பத்திரிகைகள், யாரோ ஒரு இலக்கிய அன்பார் “பேன மன்னர்!” என்று சூட்டிய விலாச முத்திரை .....”

அதாருக்கு மாறிப் போய்விட்ட சொக்கநாதருக்கு இலக்கியப் பசி தீருவதாகவே இல்லை. ஒரு நாள் ..... “பாடசாலை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறார் ..... மனி முத்து நாடாரின் கடையில் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் சில தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.....” சொக்கநாதர் ஆவலோடு ஓடிப் போய் பார்த்து விட்டு ஏங்கிலூர்; அவைகள் ஆபாசக் கழஞ்சியங்கள். அவருடைய நிலையைக் கதாசிரியரின் கைவண்ணம் தெரிகிறது. சொக்கநாதருடைய மனிலையை எளிதாக — சுருக்கமாக — அதேநேரத்தில் உள்ளத்தில் ஆழப் பதியும் படியாக உருக்கமாகவும் வடித்திருக்கிறார்.

“பாரதியாரையும் புதுமைப் பித்தனையும் பெற்றுக் கொடுத்த திரு நெல்வேலி ஒரு மனி முத்து நாடாரையும் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறதே என்று ஏன் கிணார்.”

எல்லாம் சரிதான் — இவ்வளவு தாரமும் வேகமாக இழுத்து வந்து விட்டு “ஓ, இதுதான் முடிவா?” என்று கேட்க, ஒரு நிலையை உண்டு பண்ணி யிருக்க வேண்டாமே.

தமிழகத்தில் ஒரு காலத்தில் அரியலூர் ரயில் விபத்து நிகழ்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் பிறந்த சில கதாநாயகர்கள் அரியலூர் ரயிலில் பிரயாணம் செய்து விபத்துக்கு ஆளானார்கள்.

அதேபோல இலங்கையிலும் ஒரு இனக்கலகம் வந்தாலும் வந்தது. அநேக கதைகள் இந்தக் கலவரத்தின் வயிற்றில் உதித்து விட்டன. தமிழன் சரித்தீரத்தில் கில்ப்பு அத்தியாயம் போன்ற இந் திகழ் ச்சியின் அடிப்படையில் உயிருள்ள உணர்ச்சிக் கதைகள் படைக்கப் பட்டால் நாம் பெருமைப் பட வேண்டியதே. ஒரே குட்டையை பலரும் திருப்பித் திருப்பிக் கலக்குவதால் அருவருப்பு ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதே.

இம்மாதம் இந்த அடிப்படையில் பிறந்த கதைகளில் ஒன்று “பிறந்த மன்ன்”. கதைக்கேற்ற வீரம் செறிந்த நடை உணர்ச்சியை ஊட்டி கதையோடு ஜக்கியப்படுத்தி விடுகிறது. கதாநாயகன் ஒரு தன்மானமுள்ள தமிழன் — சிவலிங்கம்! கதாநாயகி ஒரு சிங்களச் சிட்டு — சோமா! ஒரு கட்டத்தில் சிவலிங்கம், “ஆட்சி பிரிவதை நாம் விரும்புகின்றேமே தவர், அன்பு பிரிவதை விரும்பவில்லை” என்று சோமாவிடம் கூறும் பொழுது தமிழனின் நேச மனப்பான்மையை உணர்த்தும் ஒரு

லட்சிய புருஷனை — பிரதிநிதியைக் காண கிறோம். ஆனால், சிவலிங்கம் தான் பிறந்த மன்னைப் பையில் போட்டுக் கட்டிப் போன்னிக் கொண்டாலும் சுற்று அதிகம் என்று தான் தோன்றுகிறது.

“இது தான் இனவெறி” — கதாநாயகன் தன் காதலியிடம் பேசும் பொழுது பதில் சொல்ல முடியாதபடி கதாநாயகி ஒரு பிறவி ஊமையாகவே இருப்பதால், கதைவாசகர்களின் அனுதாபத்தை கொஞ்சம் அதி கமாகவே பெறுகிறது. சுவை குன்றுதபடி, உணர்ச்சியான பாணியில் கதையைவளர்த்து பெண்களின் ரவிக்கைகளைக் கிழித்தெறியும் பாலாத்காரவெறிதான இனவெறி என்று ஒரு கேள்விக்குறியை நிறுத்தி, மனித பரம் பரக்கும் ஒரு கும்பிடுபோட்டு முற்றுப்பெறுகிறது கதை.

இந்தவரிசையில் கடைசிக்கதை — ‘மனச்சரிவு! இறந்து விட்ட ஒருவனின் ஆவி ‘பொய்யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய் மாறி விட்ட மசிய நிறக் காட்சிகளைக்’ கிளாறிப் பார்க்கிறது. பண்பைக் காத்து, தான் கொண்ட சபதத்தைக் கோட்டை விட்ட ஒரு அப்பாவித் தமிழன் கதாநாயகன். குறிப்பிடக் கூடிய அம்சங்கள் எதுவும் இல்லை.

ஒரே ஒரு நிமிடம் — ஆறுமுகம், தன் இனம் மினாவியைக் கொண்றுவிட வந்தவள் என்று குழந்தையைத் திட்டுகிறார். முந்திய துயரம் பிந்திய பாசத்தை விழுங்கிவிடுகிறது. “நெஞ்சிற்குள் நெஞ்சாய் உணர்வுக்குள் உணவாய் உயிர்ப்புக்குள் உயிர்ப்பாய் இருந்தவள் சாம்பரோடு சாம்பராய், மண்ணேடு மண்ணைய், காற்றேடு காற்றூய், கலந்துவிட்டாள்”. ஆசிரியாய், கணவாய் இருந்த ஆறுமுகம் பைத்தியமாகவிடுகிறார். இராமராமயனாப் பாடலை மாணவருக்கு விளக்கப் போன ஆறுமுகம் தம் மனைவியை எண்ணிக் கொண்டு கலங்கும் காட்சி உருக்கமானது. ஆறுமுகம் தந்தையாக மாறிவிட்ட ஒரே ஒரு நிமிஷம் வரை விறுவிறுப்பாக ஓடிய கதை, அவர் தம் புதல்விப்பு கலியாணப் பரிசாக அளித்து கறுப்பேறிய ஒரு சதம் என்றாலும் ஏனோ சோந்து போய் விடுகிறது. தெளிவு பிறக்கவில்லை.

இன்பத்தின் எல்லை — காதலுக்கு கண்ணியம், கட்டுப்பாடு கூடாது. கட்டியணைப்பதிலும் அதாரம் பதிப்பதிலும் தான் காதல் இருக்கிறது என்று கதாநாயகி துணிந்தாள். காதல் என்பது வெறும் மிருக உணர்ச்சியல்ல என்று கதாநாயகன், தொடை நடுங்கினான். காதல் பறக்கிறது காற்றில்! சிறந்த நடை சுவையையும் ஊட்டி

உள்ளத்தைச் சிறை செய்கிறது. கதையை படர்க்கையில் ஆரம்பித்து, முன்னிலைக்குத் திருப்பி, மீண்டும் படர்க்கையில் ஒரு கடித்தைத் தினித்து முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார் கதாசிரியர்.

மறைந்த சொர்க்கம் — தன்னை அழில்லாதவர் என்று எண்ணிக் குழுறும் ஒரு பெண்ணேடு ஒருவன் நெருங்கிப் பழகி அவருடைய உள்ளத்தில் சலனத்தை உண்டு பண்ணிய பிறகு, அவன் அவளைக் காதலிக்கவில்லை, அவனுக்கு அத்தைமகள் ஒருத்தி இருக்கிறார்கள் என்று — பல கதைகளில் படித்த — ஒரு காரணத்தைக் கூறிக்கதையைத் திருப்புவது திருப்தியாக இல்லை. சுமாரான நடை. இடையிடையே நகைச்சவையாகச் சொல்லப் படுகிறது. ஒரு சாதாரண காதற் கதை.

நிறைவு — ஸ்தியத்திற்காக வறுமையை வரவேற்ற ஒரு ஆசிரியரைப் படம் பிடித்துக்

காட்டுகிறார். அதுவரை கதாசிரியருக்கு வெற்றியே. பாடசாலைகளில் சாதாரணமாக நடக்கும் எரிச்சல் புகைச்சல்களைக் கிளறிக் கண்ணீர் வடிக்கிறார். அதுவும் திருப்தி தான். வேதனையிற் சமூன்ற வாத்தியார் மாணவரின் விசவாசமான மனப்பாணமையறிந்து தம் கவலைகளை மறந்து நிறைவு பெறுகிறார் என்று தலைப்புக்கேற்ப முடிக்கிறார். ஆனால் படிப்பவர்களுக்குக் கிட்டும் நிறைவு பூரணமாக இல்லையே!

எஞ்சியுள்ள கதைகளில் கருத்தில்லாத காதற்கதைகளும், சாதிச் சண்டை உரிமைக் கிளர்ச்சி என்ற வட்டத்துள் வளையும் கதைகளும், சிறுகதை என்று மகுடமிடப்பட்டவையெல்லாம் சிறுகதைகளாகாது என்ற பேருணமையை உணர்த்தப் பிறந்த சிறுகதைகளும் உண்டு. அவைகளைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து பார்ப்பது அவசியமில்லை; அப்படிப் பார்ப்பதில் அர்த்தமும் இல்லை.

இதோ, உங்கள் தேவைகளோப் பூர்த்தி செய்கின்றே மும்!

குறைந்த செலவில் சிறந்த வீடுகட்டி வாழ விரும்புகிறீர்களா?

அப்படியானால்?

இரும்புச் சாமாள்களோயும் கட்டி உபகரணங்களோயும்

மோத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் சுகாய விலைக்கு

எங்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்

உங்கள் திருப்தியே எங்கள் இலாபம்
யாழிப்பாணம் ஹாட்வேயர் ஸ்ரோதஸ்

10-4, ஸ்டான்லி விதி :: யாழிப்பாணம்.

உடலும் உயிரும் போல் இருந்தார்கள் அவர்கள். கல்யாணம் செய்ய வேண் டிய நிலை ஏற்பட்டபோது அவன் தயங்கினான். வேறு ஒருவனுக்கு அவனை மாலையிடச் செய்தான். அவன் செய்தது துரோகமா? தியாகமா?

❖ செல்லாக் காகு ❖

(உதயணன்)

மத்திய வங்கியில் நாணயக் கட்டுப் பாட்டுப் பகுதி —

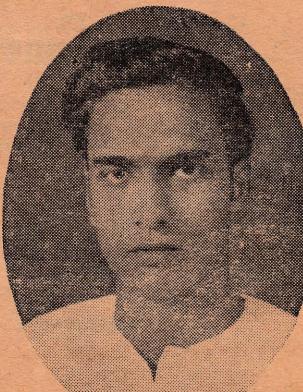
யன்னல் எதிரே கிழு வரிசையில் நின்று நகர்ந்து கொண்டிருந்தேன். எனது கையில் கிழிந்து ஒட்டுமேல் ஒட்டுப்போட்டு உருப்படி யாக்கப்பட்ட ஒரு, ஒரு ரூபா நேரட்டு இருந்தது. அந்த நோட்டை யன்னலடியில், உள்ளே இருந்த உத்தியோகத்திரிடம் கொடுத்தால் ஒரு புதிய நோட்டைத் தருவார். அப்படியே கிழிந்து போன இதயங்களையும் யாரா வது மாற்றித் தந்து விட்டால் .....? கிழிந்துபோன வாழ்வையும் யாரா வது மாற்றி அமைத்து விட்டால் ... ?

கையில் இருந்த கிழிந்த நோட்டைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். அது தானுகவும் கிழிந்திருக்க முடியாது. அதை நானுகவும் கிழித்திருக்க மாட்டேன். ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பம் யாருமறி யாமல் யாரையோ கருவியாகப் பாவித்திருக்கலாம். கிழிந்தது கிழிந்துவிட்டது.

சில பொருட்களைப் பார்க்கும்பொழுது அதே தன்மையுடைய வேறு பொருட்கள் நினைவுக்கு வருவது இயல்பு. இங்கேயும் இந்த ரூபா நோட்டைப் பார்த்ததும் எனக்கு சத்தியம் — சரசு ஆகியோரின் ஞாபகந்தான் வருகிறது. ஜீயோ அவர்களுடைய வாழ்வும் கிழிந்துபோய்விட்டதா? அதை யாராலும் எதைக் கொண்டும் ஒட்டுப்போடவே முடியாதா?

சரசு சத்தியத்தின் முறைப்பெண். அவருடைய பெற்றேர் சிறுவயதிலேயே காலமாகி விட்டதால் இளம் பராயத்தில் இருந்தே சத்தியத்தின் வீட்டில் வளர்ந்தவாள்.

சத்தியத்தின் தந்தை காலமாகும் பொழுது சத்தியம் கூட சிறிய வன் தான். அவர் சத்தியத்தையும் சரசுவையும் தன துமளைவியின் — சத்தியத்தின் தாயாரி னகையில் பிடித்துக் கொடுத்து, “சத்தியத்தை சரசுவுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்து ப்பார்க்க நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. நீயாவது அதை நிறைவேற்றி அவர்களைச் சந்தோஷமாக வாழ வை” என்று கேட்டுக் கொண்டு கண்களை முடினார்.

சிறு வயதிலேயே குடும்பப்பாரம் கொஞ்சமாக சத்தியத்தின் தோளில் ஏறியது. ஆமாம், இப்படி ஏதாவது பொறுப்புகள் வந்தாற்றுன்மனி தன் பலவித அனுபவங்களை அடைய முடியும்; உலகத்தை ஓரளவு புரிந்துகொள்ள இயலும்.

பகல் முடிந்தது. பொழுது விடிந்தது. உலகம் இருண்டது. மறுநாள் புரண்டது. மணி பொழிந்தது. வெய்யில் கொதித்தது. புயல் சீறியது. தெண் விடி-ந்-த-த-து.....

சத்தியம் வேலை முடிந்து வந்து கதைவைத் தட்டினார். கதைவைத் திறந்துவிட்ட சரசு, பொய்க் கோபத்துடன் ‘தள்ளிப்போய் ஒதுங்கி நின்றான்.

சத்தியம் அவளன்னடை நகர்ந்து சென்று கரங்களைப் பிடித்துத் திருப்பி, அந்தப் பட்டுக் கண்ணத்தில் செல்லமாய்த் தட்டினார்.

“சரசு! இந்த உலகத்தில் உனக்குப் பிறகு ஒரு அழுகள்ள பெண் பிறந்திருக்கமாட்டாள்,

பிரமதேவன் மிகவும் திண்டாடிப்போயிருப்பான்” என்று ஓரக்கண்களால் அவரைக் கொல்ல ஆரம்பித்தாள், கொல்ல!

“எனும்?” என்று ஓரக்கண்களால் அவரைக் கொல்ல ஆரம்பித்தாள், கொல்ல!

“எல்லா அழகையும் சேர்த்து உண்ணைப் படைத்துவிட்டானே. அதன்பிறகு அவனிடம் கையிருப்பு இருந்திருக்காது”.

அவன் மௌனமாக நின்றான்.

“எண்டா சத்தியம்!” நாயார் காட்சியில் கலந்துகொண்டாள். “சரசு எத்தனை நாளாகப் படம் பார்க்க ஆசைப்படுகிறீர். இன்றைக்காவது அழைத்துப்போ” என்றார்.

“என்னம்மா அவசரம். இன்னும் இரண்டு மாதம் பொறுக்கக்கூடாதா? அப்புறம் கல்யாணம் ஆகி விட்டால்.....”அவன் முடிக்கவில்லை. தாய் குறுக்கிட்டாள்.

“கல்யாணம் ஆனாலும் ஆகாவிட்டாலும் அவன் உன்னுடையவள்தானே. அதிலொன்றும் தப்பில்லை. இன்றைக்கு நீங்கள் இரண்டு பேரும் போய்வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டுவிட்டுத் தாயார் வெளியேறினான்.

“சரி சரசு புடைவையைக் கட்டி ஆயத்து மாக நில. போய் ஒரு வாடகைக்கார் பிடித்து வருகிறேன்” என்று சொல்லி அவனுடைய கண்ணத்தைக் கிள்ளாப் போனான். அவன் வாக வமாகக் கையை ஒதுக்கி விட்டு —

“இதெல்லாம் கல்யாணத்துக்குப் பிறகு” என்றார்.

“ஓகோ! நீ மட்டுந்தானே இன்று சினிமா வகுக்கு வருகிறோய். வா, பார்த்துக்கொள்கிறேன்” என்று கண்ணைச் சிமிட்டினான். நாணித் தலைகுணிந்தாள் அவன்.

வாடகைக் கார் பிடிக்க வென்று தெருவில் நடந்துகொண்டிருந்தானு? அப்பொழுது அவனுடைய நினைவை நிறைத்துக்கொண்டு சரசு இருந்தாள். சினிமா பார்க்கும் பொழுது அவனிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கற்பனை பண்ணியபடி நடந்து கொண்டிருந்ததால் அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் வந்த வாகனங்களை அவனுல் கவனிக்க முடியவே முடியவில்லை.

அவனை நெஞ்சிலும் முதுகிலும் எதுவோ நெந்தித் தள்ளிய பொழுதுதான் அவனுக்கு நினைவு வந்தது. நினைவு வந்ததா? இல்லை. நினைவு தப்பியது.

எத்தனையோ மணி நேரத்துக்குப் பிறகு சத்தியத்துக்குப் பிரக்ஞை திரும்பிய பொழுது

தான் ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கக் கண்டான். முகத்தை மூடிக்கட்டு, மார்ஷப் மூடிக்கட்டு பார்த்த இடமெல்லாம் கட்டு. எனும்பு. முறிவு தலை நெரிவு என்றெல்லாம் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அவனுக்கு பக்கத்தில் சரசு நின்று கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். “சரசு அம்மா எங்கே?” என்றான் ஈனக் குரவில். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவள் உகுத்த கண்ணீர் மணிகள் பதில் கூறினார்கள்.

ஆமாம், சத்தியம் உயிர் பிழைக்க மாட்டான் எவ்ற எண்ணத்தில், தன் புத்தி ரணை ‘அங்கு’ தனது கணவனுடன் நின்று தம்பதிகள் செதூராக வரவேற்பதற்கு, அவனுடைய அருமை அன்னை முன்னதாகவே போய்விட்டாள். போயே போய்விட்டாள். ஆனால் சத்தியமோ எல்லோரையும் எமாற்றி விட்டு உயிர் பிழைத்துவிட்டான். எத்தனை துரதிர்ஷ்டம்!

ஆயிற்று! முன்று மாதங்கள் தேவைப்பட்டன, அவன் பூரண சுகம்பெற்று வீடுதிரும்ப. வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து ... ...?

சத்தியம் தனது வாழ்வுக்கு ஒரு தனிப்பாதை அமைத்துக் கொண்டு நடந்து வந்தான். ஆனால் சமீபத்தில் நிகழ்ந்த கில் சம்பவங்கள் அவனுடைய பாதையின் மத்தியில் ஒரு திருப்பு வட்டமாக நின்று அவனை வேரெரு புதிய பாதையில் திருப்பிவிட்டன.

விபத்துக்கு முன்பிருந்த அவனுடைய தாயாரே இன்று இல்லையாம்; மனிதனுடைய மனமும் குணமும் குழலும் சகவாசமும் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாக இருந்து வீடும் என்று மட்டும் எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்? அவனுடைய குடும்பத்தில் எஞ்சிதிருப்பவர்களான சாகவுடைய — அவனுடைய வாழ்வு வளர்க் கொடுமாயின் வாழ்வில் சில மாறுதல்களைக் காட்டாயமாகக் கைக்கொண்டே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதனால் அவனுடைய முந்திய ஆசைகள், எண்ணங்கள், கணவுகள், கற்பனைகள் எல்லாவற்றையும் பொசுக்கிக் காம்பராக்கிவிட்டு ஒரு புதிய முடிவுக்கு வந்தான். ஆம், அவன் சரசுவை மனந்து கொள்ளப்போவதில்லை. அவளை ஒரு நல்ல அழகான மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துச் செய்து கொடுக்கப் போகிறான்.

சத்தியம் சரசுவுக்கு வரன் தேடித் திரிந்ததை அறிந்த சிலர் அவனுக்குப் பெண்டார முன் வந்தனர். அவர்கள் எல்லோரையும் கொஞ்சக் காலம் பொறுக்கும்படி கூறி விட்டு, ஒருவனைப் பிடித்துப் பெண் பார்க்க

அழைத்து வந்தான். சரசுவின் அழகுக்கு ஒருவன் வந்து பார்த்து முடிவு சொல்ல வேண்டியதில்லையாயினும். சரசுவும் மாப்பிள் ணையைப் பார்க்கவேண்டுமே.

“எனக்குக் கல்யாணமே வேண்டாம் அத்தான்” என்று சத்தியத்தின் காலைக் கட்டிக் கொண்டு கதறினாள் சரசு. சரிதான், மாப்பிள்ணையைப் பிடிக்க வில்லையாக்கும் என்று இரண்டாவதாக இன்னென்றுவளைக் கொண்டு வந்தான்.

“என்னை ஒரு அயலவனிடம் சிறை வைத்து விடாதீர்கள். உங்களுக்கு என்னை மணக்கப் பிடிக்க வில்லையென்றால் உங்களுடைய வேலைக்காரியாக வேனும் இருந்துவிட்டுப் போகிறேன்” என்று கதறினாள், குழற்றைள், கொட்டினாள் ரத்தக் கண்ணீர்.

“அவள் முதற் சொன்னது உண்மை. அதாவது நான் அவளை மணம் செய்ய விரும்பவில்லை. இரண்டாவதாகச் சொன்னது எப்படி முடியும்? அவள் எனது வேலைக்காரியாக வாழ்க்கை முழுவதும் இருப்பதா? எனவே, சரசுவின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டு எதையும் உருப்படியாகச் செய்ய முடியாது” என்ற எண்ணத்தில் சத்தியம், தங்கராசா என்ற ஒருவளை இழுத்து வந்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்ற சரசுவுக்குத் தாவி கட்ட வைத்தான்.

இந்தளவில் கதை முடிந்திருக்கலாம். நெஞ்சைத் தொடும் முடிவு என்பார்கள். ஆனால் அனுவரியமாக அப்பாலும் நகர்ந்து.

மூட்டுப்பூச்சி நம்மைக் கடிக்கிறது. அது நமக்குத் தீமையென்றாலும் அதற்கு நன்மையே. நூஸ்முப் நம்மைப் பிடிந்குகிறது. அது நமக்குக் கெடுதியேயென்றாலும் அதற்கு உபயோகமே. ஆனால் தமக்கு எந்த விதமான பயன் இல்லாத இடத்திலும் கூட பிற ருக்குத், தீங்கிழைக்கப் பாடுபடும் ஒரே ஆத்மா ஆற்றிவு படைத்த மனிதனேதான்.

“என்ன இருந்தாலும் இந்த அநியாயம் நடக்கக்கூடாது. சரசுவை சத்தியம் இத்தனை நாட்களாகப் பெண்டாட்டியாக வைத்திருந்தான். தனது ஆசை தீர், இன்னெநு அப்பாவியிடம் தள்ளிவிட்டுவிட்டான்” என்று ஊர்மக்கள் கல்யாண மண்டபத்திலேயே ‘அப்பாவி’ தங்கராசாவுக்காக - அவன் அறியும் படியாக - அநுதாபப் பட்டார்கள்.

இப்படியாக அவமானப்பட்ட பிறகு இந்தக்கால ஆண் மகன் ஒருவன் என்ன செய்வானாலே, அதைத் தங்கராசாவும் செய்தான்.

தாவிகட்டிய மறு நிமிடம் சரசுவைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டான்.

சத்தியம் —

தங்கராசாவின் கையைப் பிடித்து நயமாகக் கேட்டான். காலைப்பிடித்துக் கெஞ்சிக் கேட்டான். உச்சி மயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு மிரட்டிக்கேட்டான். பலன் பூஜ்ஜியம்தான்.

கடைசியாக சரசுவைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் தங்கராசாவின் வீட்டில் விட்டு “நீயாச்சு உன் புருஷனுச்சு” என்று சொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டான் சத்தியம்.

தங்கராசா, தன்மீது ஊரார் சுமத்திய அவமானத்தைத் துடைக்க குதாடினான், குடி காரஞ்சனை, கூத்தி வீடு சென்றான். வாய்ப்பு வந்த போதெல்லாம் சரசுவை ஏசிப் பேசி, அடித்து, உதைத்து. கசக்கிப் பிழிந்து வந்தான். சரசுவின் வாழ்க்கை கண்ணி வாழ் வாகவே கழிந்தது.....

ஒரு நாள் இரவு — பன்னிரண்டு மணி யிருக்கலாம். பக்கத்து மாயரத்தில் படுத் திருந்த பேட்டுக்கோழி கழுத்தை முறித்து ‘கொக்கரக்கோ’ என்று கூவியது. அதற்காகப் பொழுது விடிந்து விடவில்லை.

கதவு தட்டப்பட்டது. சத்தியம் கதவைத் திறந்து பார்த்தான். அங்கே நின்றது—

—நின்றது சரசு!

“சரசு! தனியாகவா வந்தாய்? தங்கராசா எங்கே? என்று சத்தியம் பதறிப்போய் கேட்டான்.

“தங்கராசாவா? உனக்கு என்னைக் கடிக்க கொள்ள உன்னுடைய பணமும் பவிசும் விடவில்லை. அதற்கான துணிச்சல் உனக்கு ஏற்படவில்லை. இப்பொழுது மட்டும் என் அந்தத் தறுத்தையை விசாரிக்கிறுய், உனக்கு அல்லது உன்னேடு கூடிப்பிறந்த ஒரு சகோதரிக்கு எனது நிலை வந்தால் உனக்கும் வாழ்வின் ரகசியம் தெரியவரும்” என்று சொல்லிச் சரசு ஒங்காரமாகச் சிரித்தாள். மறுகணம் அவனுடைய மடியில் விழுந்து ‘கோ’ வென்று அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

சரசுவைக் கொண்டு போய்ப் பைத்திய கார ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தான். தங்கராசாவைத் தேடிப் பிடித்து விபரத்தைக் கூறி விட்டு ஒதுங்கி விட்டான். இப்படியான ஒரு கட்டத்தில்கூட தங்கராசாவிற்கு சரசுவிடம் இரக்கம் ஏற்படவில்லை யென்றால் அவன் என்ன மனிதன்? அதுவென்ன தன்மை?

ஆண்டவன் மனிதனுக்கு இரக்க சுபாவத் தைப் படைத்திருக்கவே வேணாமே.

இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு தெருவில் தற்செயலாகத் தங்கராசாவைக் கண்டான் சத்தியம்.

“தங்கராசா! சரசவுக்கு இப்போ எப்படி?

சத்தியம்! அவளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள எனக்கு என்ன கேடு வந்தது?” என்றான் தங்கராசா. சத்தியம் ஆஸ்பத்தி ரிக்கு விழுந்துடித்துக் கொண்டு ஓடினான்.

ஆஸ்பத்திரியில் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியைக் கண்டு விசாரித்தான். அவர் இரண்டு தந்திகளை மேசையில் எடுத்துப் போட்டார்.

“அவ்வப் பொழுது நீங்கள் கொடுத்தி குந்த தங்கராசாவின் விலாசத்துக்குப் பல நந்திகள் கொடுத்தோம். யாருமே ஏற்றுக் கொள்ளாததால் அவையாயும் திரும்பிவந்து விட்டன” என்று உத்தைப் பிதுக்கினார்.

“அம்மா சரசு! இத்தனை நடந்தபிறகும் உன்னை அடக்கம் செய்யும் பாக்கியம் கூட உன்னது சொந்த அத்தானுக்குக் கிடைக்கவில்லை” என்று சத்தியம் வாய்விட்டு அழுதான். சரசவின் ஆதம் சாந்திக்காக அவன் வடித்த கண்ணீர் வெள்ளாம் —

“ஹலோ யேஸ்.....!”

கிழிந்துபோன ரூபா நோட்டை யன்னல் வழியாக உள்ளே தள்ளினேன். அந்த உத்தியோகத்தர் அந்த நோட்டைத் திருப்பு

யித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, “இதில் இலக்கத்தைக் காணேமே. தேவையான சில பகுதிகள் இல்லாமல் இருப்பதால் இதை மாற்ற முடியாது. இது செல்லாக் காசு” என்றார்.

திரும்பினேன்!

சரசவிடம் இவ்வாவு அன்பைக் கொட்டி வைத்திருந்த சத்தியமே அவனைக் கல்யாணம் செய்திருக்கலாமே? என் அப்படி செய்யவில்லை?

ஓரு கேள்விக்குறி எனது இதயத்தைக் கொழுவி இழுத்தது.

அப்பொழுது... ...!

சத்தியம் விபத்தில் அகப்பட்டு பூரண சுகமாகித் திரும்பிய பொழுது, டாக்டர் அவனைத் தனியாக அழைத்து —

“மிஸ்டர் சத்தியம்! வருத்தப் படாதீர்கள். நீங்கள் இனிமேல் கலியாணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. கல்யாணம் செய்வதால் உங்களுக்கோ உங்களைக் கட்டிக் கொள்ளும் பெண்ணுக்கோ எந்தவிதமான சுகமும் கிடைக்கப் போவதில்லை” என்றார்.

“டாக்டர் ... ...!” என்று கத்தினன் சத்தியம்.

“நீங்கள் உயிர் பிழைப்பதே நீச்சயம் இல்லாமல் இருந்தது. உயிர் தப்பினுலே போதும் என்றுதான் கடைசியில் அப்படி ஒரு “ஆபரேசனை”ச் செய்யும்படி ஆகிவிட்டது” என்றார்.

திறம் சலவைக்கு

மில்க் வைற் சோப்

மில்க் வைற் சோப் தொழிற்சாலை
யாழிப்பாணம்

1950

'கல்லானுலும் கணவன், புல்லானுலும் புருஷன்' என்பது இக்காலத்திற்குப் பொருந்துமா? பாரதியாரின் புதுமைப் பெண்ணைவிட மிக வேகமாக முன் னேறியுள்ள 'வரதாரி'ன் புதுயுகப் பெண், சிந்தனையைக் கிளருகின்றார்.

ஃங் புதுயுகப் பெண் ஃங்

ஓ ஓ ஒவரதர் ஓ ஓ

அந்தப் பெரிய வீட்டின் மரண அமைதி யைக் கலைத்துக்கொண்டு சுவர்க்கடிகாரம் ஒல மிட்டது. இரவு மணி பதினெண்று. சமையற்கார 'ஆயாவும்' வேலைக்காரப் பையனுங் கூடத் தூங்கிவிட்டார்கள்.

கடிகாரத்தின் 'டிக் டிக்' ஒசை பெரிதாக— கொதித்துப் பொங்கிய அந்த வீட்டு 'எஜமானியின்' இதயத் துடிப்புப்போலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. தானே தான் அந்த வீட்டு 'எஜமானி' என்று நினைத்தபோது அந்த நிலையிலும் கணமணிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

சிரிப்பா அது? இதயக் குழறவில் வெடித்த குழிழி.

அந்த நகரத்திலேயே செல்வாக்கான, 'கௌரவ மான்' குடும்பங்களில் அவளுடைய குடும்பமும் ஒன்று. அவளுடைய கணவர் முகாந் திரம் நல்லநாதர் என்றால் — ஆகா எவ்வளவு பெரிய மணிதர்!

நல்லநாதர் செல்வத்தி லும் செல்வாக்கிலும் மட்டும் பெரிய மனிதர்கள்; வயதா லும் பெரிய மனிதர்தான். அவருக்கு வயது நாற்பத் தைந்து. ஆனால் ஏழைத்தமிழாசிரியரின் பெண்ணைகப் பிறந்த கணமணியினால் அவரோடு சேர்ந்து 'பெரிய 'மனுவி'யாக வாழ முடிய வில்லை. அந்தப் பேதைக்கு வயது இருபத் தொன் றுதான். இரண்டாந் தாரந்தான். அதனாலென்ன, எவ்வளவு பெரியமனிதர்! எவ்வளவு கௌரவம், செல்வம்! ..... அவளே முழு மனத்தோடு விரும்பித்தானே — அதாவது காதவித்து? — முகாந்திரத்தாரைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டாள்!

இப்போது இரவு. இரவு பதினெண்று மணிக்குப்பிறகு —

அந்த அருமைக் காதலனின் நல்வரவுக் காகக் காத்துக்கிடக்கிறார் இந்தக் 'காதலி'.

ஆனால், இவளுடைய இதயம் என் கொதிக் கிறது? இந்தப் பெரிய வீடு முழுவதும் இவளுடைய பெருமூச்சின் காற்று நிரம்பிப் புழுங்குவதேன்? மூன்றே வருட இல்லாழிவுக்குள் முப்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்துவிட்டவள்போல் இவள் சலித்துக் கொள்ளுவதேன்? என்ன?

'நாற்பத்தைந்து வயதுக் கணவருக்கு இருபத்தொரு வயது மனைவி' என்றதும் அவ

ளுடைய பெருமூச்சுக்கு இளம் கதாசிரியர்கள் வேறு காரணம் கற்பிக்கக்கூடும். கெம்பீர நடைபோடும் அந்த அரபிக் குதிரையின் வகானை அவள் கணவனுல் சரியாகப் பிடிக்க முடியவில்லை என்று சொல்வார்கள்; அவளுடைய உடற்பசியைத் தீர்க்க அவரால் முடியவில்லை என்று எழுதுவார்கள். உண்மை அப்படியல்ல. உலகில் எத்தனை எத்தனையோ விதமான மனிதர்களைப் பார்த்தபிறகு இந்த உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டி யிருக்கிறது. உண்மையில் அவளுடைய உடல் பசித்து ஏங்கவில்லை. அந்தப்பசி எப்போதோ செத்துவிட்டது! அவள் முன்பு எதிர்பார்த்து

தது கணவனின் அன்பு; ஆதரவு. இப்போது அதைக்கூடக் கேட்கவில்லை. ஒருசாதாரண மனிதனுடைய மனிதத் தன்மையை மட்டுமே அவரிடம் வேண்டி நிற்கிறார். அதுகூடக் கிடைக்காதபடியால்தான் அவளுடைய உள்ளாம் குமைகிறது; கொதிக்கிறது; பெருமூச்சுப் பிறக்கிறது.

முன்று வருடங்களுக்கு முன்னால் —

அப்போது கணமணியுமினபக்கனவுகள் கண்டுகொண்டிருந்தவள் தான். அவள் நல்ல

அழகி. அவளைச் சிறு குழந்தையாக விட்டுவிட்டு மறைந்துபோன தாயாரின் மறுஉருவமென்று தகப்பனார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார். அவளுடைய அறிவும் பண்பும் இருக்கின்றனவே, அவற்றை அவள் தகப்பனார் — ஏரம்பு வாத்தியார் — நானுக்குநாள் மெல்ல மெல்ல அவளிடம் புகுத்தி வைத்தார்.

ஏரம்பு வாத்தியாரை ‘எழைத் தமிழாசிரியர்’ என்று நான் குறிப்பிட்டதற்காகத் தமிழாசிரியர்கள் மன்னிக்க வேண்டும். அவர் இக்காலத்து ஆசிரியர்ல்லர்; அவருடைய காலத்தில் ‘சம்பள உயர்வுப்போராட்டம்’ என்பது கடைகளில்கூட வந்ததில்லை. ஓய்வு நேரத்தில் ‘பிசினஸ்’ செய்கிற வித்தையையும் அவர் கற்றவர்ல்லர்; ஜந்து பரப்பு நிலத்தைக் கொத்திப் பார்த்திருக்கிறார். ஏதோ கொஞ்ச நெல் விளைந்ததே தவிரப் பொன் விளைய வில்லை. இந்த நிலையில் தராதரப்பத்திரமற்ற ஏரம்பு வாத்தியாரை ‘எழைத் தமிழாசிரியர்’ என்று சொல்லாமல் வேற்றன்ன செய்வது?

ஏரம்பு வாத்தியார் வெறும் பணத்தினால் எழையே தவிர, அறிவுச் செலவுத்திலே தினைத் தவர். அவருடைய அருமை மகள் கணமணி யும் அந்தச் செலவுக் கடவிலே நீச்சலடித் தாள். பாடசாலை மாணவர் சங்கத்திலே ‘பேச்சு’ என்ற நிகழ்ச்சியிலே பங்குகொள்ளத் தொடங்கிய அவள், தன்னுடைய பதினேழாவது வயதிலே சமூகத்தொண்டுச் சங்கங்களினி ஆண்டு விழாக்களிலே சொற்பொழி வாற்றுமெனவுக்கு முன் வந்து விட்டாள். கூட்டங்களிலே அவள் வெறும் ஒன்றே, பாடம் ஓப்புவிப்பதில்லை. அவள் உள்ளத்திலே உண்மை ஓளி இருந்ததனாலே அவள் வாக்கினிலும் ஓளி பிறந்தது; பொது மக்கள் அறிஞர்கள் பெரியார்களின் மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள் அவளை மேலும் மேலும் உயர்த்தின.

அந்தக்காலத்திலே ஒரு நாள்—

ஒரு பாரதி விழாவிலே கணமணி சொற்பொழிவாற்றினாள். முகாந்திரம், நல்லநாதர் அந்த விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார் அன்று அவள்மீது அவர் வைத்த கண்—

அவளுடைய கழுத்தில் தாவியைக் கட்டு கிறவரையும் அவர் ஓய்வேயில்லை!

நல்லநாதரின் விருப்பத்தைக் கேள்விப் பட்டதும் முதலில் கணமணி திடுக்கிட்டாள். எரிச்சலும் வெறுப்பும்கூட வந்தன, பிறகு மெல்ல ஆறுதலாக யோசித்துப்பார்த்த போது— அவளுடைய குடும்பத்தின் வறுமை; தமிழ் தங்கைகளின் எதிர்காலம்; என், அவளுடைய எதிர்காலத்தையுமே சிந்தித்துப் பார்த்த போது, தேடிவந்த சந்தர்ப்பத்தினை நழுவ விடுவது புத்திசாலித்தனமாகத் தோன்றவில்லை.

அதோடு, நல்லநாதர் எவ்வளவு நல்லவராக கண்ணியமானவராகத் தோன்றுகிறார். சமூக விழாக்களிலே பங்குபற்றுகிறவர் — தலைமை தாங்குகிறவர் நிச்சயம் நல்லவராக, பரந்த மனப்பான்மையுள்ளவராக இருப்பாரென்றே அவள் நம்பினார்.

பேதை! பிரமுகத்தனம் செய்யும் பெரிய மனிதருக்குள் வெறும் சுயநலம், சுயநலமாகவே புழுத்துக் கிடப்பதை அவள் அறியவில்லை. அவள் புத்தகங்களைப் படித்தி ருந்தாள்; பரந்த உலகத்தைப் படிக்கவில்லை. படித்தவர்களை யெல்லாம் பண்பாள வேண்டும் கொள்ள நம்பினார்; அவர்களுக்குள்ளேவெறும் பதர்களும் கிடப்பதை அவள் அறிந்ததில்லை. கண்மணியின் சம்மதம் கிடைத்ததும் வெகு விரைவிலேயே திருமணம் நடந்து விட்டது. எதிர்ப்பதற்கு ஏரம்பு வாத்தியாரிடம் மனம் இருந்ததே தவிர, சக்தி இல்லயே!

திருமணம் நடந்த பிறகு —
வெகு விரைவிலேயே கண்மணி உலகத் தையும் படித்து விட்டாள்!

“சீவகாருண்ய” த்தைப் பற்றி கூட்டங்களிலே சொற்பொழிவாற்றுகிற முகாந்திரத்தார் சனிக்கிமை முழுகுவதற்கு ஆயத்தம் செய்கிறபோது, “அம்மே அம்மே!” என்று மரண ஓலமிடும் ஆட்டுக்கடாவின் கதறலைக் கேட்டாள்.

மதுவிலக்கின் அவசியத்தைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கைகள் விடுகிற “பிரமுகர்”, “விறண்டி” இல்லாமல் உயிர்வாழ முடியாத நிலையிலிருப்பதைக் கண்டான்.

இவற்றுக்கு மேலாக—
‘பணன்னுரிமை’ பற்றிப் பொதுக் கூட்டத்திலே குரலெழுப்புகிற பெரிய மனிதர், “கற்புநிலையென்று சொல்லவந்தார் — இருக்கசிக்கும் அஃதைப் பொதுவில் வைப்போம்” என்று கார்ச்சிக்கினர் கனவான், சொந்தவாழ்க்கையிலே நடந்துகொள்ளும் கேவலத்தைப் பார்த்தபோது—

கண்மணி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்.

அவள் அழகி, அதோடு இளமை அவளுக்கு மெருகிட்டிருந்தது.

நல்லநாதருக்கு அவளுடைய அழகும் இளமையும் என் தெரியவில்லை? அவைகள் என் அவரைக் கவரவில்லை? அவளைவிட முதியவர்களான, அவளைவிட அழகில் குறைந்தவர்களான பிற பெண்களை அவர் தேடி ஓடுவதேன்?

ஆம், அவள் அவர் ‘மனைவி’!

வீட்டிலே இரும்புப் பெட்டிக்குள் கிடக்கும் அசல் வைரமாலையைவிட தெருவிலே போகிறவள் அணிந்திருக்கும் போலி முத்து மாலையைப் பார்த்து ஆசைப்படுகிற சில பெண்கள் உண்டல்லவா? அதேமாதிரித்தான் சில ஆண்களும். வீட்டிலே அழகான மயில் இருக்க, அதை விட்டு விட்டுத் தெருவிலே போகிற வான் கோழியைப் பார்த்து வாயைப் பின்பவர்கள்! திருவாளர் நல்லநாதரும் இந்தத் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் தான்!

“ஏங்க!”

மணி பதினெண்றரை.

“இவருக்காக நான் என் காத்திருக்க வேண்டும்? நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன் — நானும் இரத்தமும் சதையும் உணர்ச்சியும் சேர்ந்து ஓர் உயிர்ப் பிண்டம் என்ற எண்ணாம் சிறிது கூட இல்லாமல் சுற்றித்திரிகிற இவருக்காக நான் என் காத்திருக்க வேண்டும்?

எழுந்து போய்ப் படுக்கையில் விழுந்தாள் கண்மணி.

வெறும் உடம்பைத்தான் படுக்கவைக் முடிந்ததே தவிர, உள்ளத்தைப் படுக்கவைக்க முடிய வில்லையே!

உணர்ச்சி குழுறிக் கொப்பளித்தது.

ஒரு விபரீதமான சிந்தனை.

“இவருக்காக நான் என் காத்திருக்க வேண்டும்? இன்றுமட்டுமல்ல, எப்போதுமே — எப்போதுமே என் வாழவேண்டும்?”

கண்மணி எழுந்தாள். நல்லநாதரின் மேசையண்டை போய் ஒருகனம் தாமதித் தாள். பிறகு வெறிபிடித்தவள் போலச் சடா ரென்று அதன் லாச்சிகளில் ஒன்றைத் திறந்து கையை விட்டு எதையோ எடுத்தாள்.

அது ஒரு கைத்துப்பாக்கி — ‘நிவோல் வர்!’

‘தன் நெற்றிப் பொட்டிலே அதன், முனையை வைத்து அழுத்தினான்.

மறு கணம்... ...

‘கிர்-ர்-ர்... ...’ என்ற மோட்டார்ச் சத்தம். — நல்லநாதர் வந்து விட்டார்!

கண்மணி இந்த உலகத்துக்கு வந்து விட்டாள். என்ன செய்கிறேனென்ற உணர்ச்சியில்லாமலே துப்பாக்கியை இருந்த இடத்தில் வைத்து லாச்சியை மூடினாள். பிறகு வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.

வாசலில் —

நல்லநாதர் தனியாக வரவில்லை, எவ்வோ ஒரு ‘கித்திராங்கி’ அவரை நெருங்கி அணைத்துக் கொண்டு வந்தாள்!

கண்மணிக்கு உடம்பிலுள்ள இரத்த மெல்லாம் உறைந்து விட்டது போன்ற உணர்ச்சி.

நிலைமை இவ்வளவுக்கு வந்துவிட்டதா!

அவருடைய வீட்டுக்கு, அவருடைய கணவன், அவருடைய கண்ணெதிரில், மானங்களுமற்ற வேசையை அணைத்துக் கொண்டு வருவதா?

இதையும் பார்த்துக் கொண்டு ‘கணவனே கணகண்ட தெய்வம்’ என்று மனைவி இருந்துவிட வேண்டியது தானு? ‘பொறுமையே பெண்ணின் அணிகலன்’ என்ற பொன் மொழி இந்த இடத்திலும் பொன் மொழி தானு?

ஓ!

நல்லநாதரின் வெறியைத் துச்சமென்று சொல்லக் கூடியதாக கண்மணிக்கு வெறி வந்து விட்டது!

இந்த யுகத்தில் ‘நளாயினி’க்கு இடமில்லை.

கண்மணி மறைந்து ‘கண்ணகி’ உதித்து விட்டாள்!

“நில்லுங்கள்!”

அவள் போட்ட சத்தம் அந்த மயக்க நிலையிலும் நல்லநாதரின் நெஞ்சிலே அடித்தது. அந்தத் தேவடியாள் திடுக்கிட்டு அவருக்குப் பின்னால் இடந்தேடினான்.

நல்லநாதர் கண்ணை நிமிர்த்திப் பார்த்தார்.

“நீயா? உனக்கு என்ன வந்தது? பேசாமல் போய்ப்படு!”

கண்மணியின் உதடுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வார்த்தைகள் வெளிவருவது கஷ்டமாக இருந்தது. வெடித்து வெடித்துச் சொன்னாள்.

“நீ ... நீங்கள் ... அவளைக் கொண்டு இங்கே நுளைய முடியாது!”

“ததா! ... சனியனே! ... என் குரைக்கிறுய? ... என்ன செய்து விடு வாய்?” — அவர் ‘அவ்ளையும் இழுத்துக் கொண்டு—நல்லநாதர் முன்னுக்கு வந்தார். கண்மணி இரு கைகளையும் அகல விரித்து மறித்தாள்.

‘பளார்!’ என்று அவள் கண்ணத்தில் ஒரு அடி!

ஒரு நிமிஷம் — அதற்குள் எவ்வளவோ உணர்ச்சிக் கொதிப்புகள்.

கண்மணி விடு விடென்று உள்ளே ஓடினால்.

தோற்றுவிட்டாளா? பாரதியுகப் பெண், பழங்காலத்துக்குப் போய்விட்டாளா? ... ...

இல்லை, இதோ திரும்பி வருகிறான். அவள் கையில் அந்தத்துப்பாக்கி! நல்லநாதரின் மார்புக்கு நேரே அதன் முனை!

நால்லநாதர் கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்தார்.

அந்த வெறிமயக் கத்திலும் கூட “தமிழ் நாட்டுப் பத்தினிப் பெண், கொண்ட கணவனையே சுட்டுக் கொல்வாளா?” என்ற — இரத்தத்தில் ஊறிப்போன — நம் பிக்கை அவருக்கு.

“சுடி! சுடி! ... உம் ... என்ன தாமதம்? ... சுடி! ...” அவர் மீண்டும் நகைத்துக் கொண்டே, சுடவந்தவளை நெருக்கமாக இழுத்து அணைத்து அவள் கண்ணத்தில் ... ...

மீல்!

ஆம், கண்மணி சுட்டு விட்டாள்!

[கண்மணி! உன்னை என்னுடைய கதாநாயகி’ என்று சொல்வதில் எவ்வளவு பெருமைப் படுகிறேன் தெரியுமா?

நீ சுட்டுக் கொன்றது நல்லநாதரை மட்டுமல்ல; ‘கணவன்’ என்னதான் கொடுமை செய்தாலும் அவன் பாதத்தைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துப் பூசை செய்ய வேண்டுமென்ற புராணக் கொடுமையையு மல்லவா நீ சுட்டுவிட்டாய்!]

‘ஆனந்தன்’, ‘தமிழரசு’ இதழ்கள் மூலம் இலங்கை வாசகர்கட்கு ஏற்கனவே அறிமுகமானவர் கவிஞர் திரு. இளங் திரையன் M. A., M. Litt. டில்லி பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார்.

०० நேயம் மலர்ந்தது ००

— சாலை. இளந்திரையன் —

நீல விழிகளில் ஏதோ - புது நெஞ்ச நிலைவிளைந் தேக்கி ‘ஆவ வருந்துரை வாரீர் - என அற்புதக் கண்மோழி பேரி, நானும் மலர்ந்திடும் பூவிஸ் - ஒரு நாயகப் பூவிளைப் போலே, தோழுசைத் தேயவள் வந்தான் - இளந் சுந்தரப்புவனாகை தந்தான்.

நெஞ்சக் குருத்து விரிந்தே - ஒரு நேயம் மலர்வது கண்டேன்.

அங்புக் கதைகளைச் சொல்லி - அடிஸ் ஆஸைக் கணலினை மூட்டி தேம்பு பிறந்திடச் செய்தே - மனாச் சித்திரமாகப் படர்ந்து தன்புதுக் காதலை யான்வி - விழிச் சாராவி ஜோர் விட்டான் என்மனச் சிந்தனைஸ்லாம் - அதில் சயென மொய்த்தது கண்மூர் --!

நெஞ்சக் குருத்து விரிந்தே -- ஒரு நேயம் மலர்வது கண்டேன்.

‘காட்டு மலைகளின் தேவே? - இவள் கற்பகையில் பொய்க்கையின் மீதே? வீட்டு விளக்குகளுள்ளோ - எழில் வெற்றி படைத்த விளக்கோ? நாட்டு மருந்துகள் நானை - என்ற கேட்டுக் கீடக்கிறேன் யானும் - மஜைக் கீதக் குயிலியும் வந்தான்...’

நெஞ்சக் குருத்து விரிந்தே - ஒரு நேயம் மலர்வது கண்டேன்.

அரசினர் கல்லூரி ஒன்றில் அதிபராக இருக்கும் ஸ்ரீ அ. க. சர்மா அவர்கள், “கலைச்செல்வி” வாசார்களுக்குப் புதியவரல்லர். அறிவியல் துறையில் அவர் செய்யும் ஆக்க முயற்சிகள் வரவேற்புக்குரியவை.

ஓஇஂ “பிளாஸ்டிக் குகள்” ஓஇஂ

— அ. க. சர்மா, B. Sc. (Lond.) —

அன்றூட வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் பல பொருள்கள் இன்று “பிளாஸ்டிக்குகள்” எனப் படும் இரசாயனப் பொருள்களாற் செய்யப் படுகின்றன. கண்ணைக்கவரும் வணப்புடைய வணனாப் பொத்தான்கள், பல் துலக்கும் பிர விண்ணகைப்பிடி, தத்திப்பிடி, குடைப்பிடி, மாதரின் டம்பப்பைக்கைப்பிடிகள், “ஸ்விட்ச்” போன்ற “எலெக்ட்ரிக்” சாமான்கள், ரேடியோப் பெட்டி கள் குழந்தைகளின் பல்வேறு விளையாட்டுச் சாமான்கள் தடவியனவும் பிறவும் ‘பிளாஸ்டிக்குகள்’ என்றபொருளாலானவை எங்குதிரும்பினும், பிளாஸ்டிக்குகள் காணப்படுகின்றன. பிளாஸ்டிக்குகள் இல்லையென்றால், இன்றைய நாகரீகமே இல்லை, என்ற அளவுக்கு நம்மிடையே செல்வாக்கைப் பெற்றுள்ள பிளாஸ்டிக்குகளைப் பற்றி நாம் ஆராய்வோம்.

நாம் விஞ்ஞான காலத்திலே வாழ்கின்றோம். தினமும் புதிய உண்மைகள் பல கண்டு பிடிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு கண்டறியப் பட்ட உண்மைகள் யாவும் ஒரு திட்டமான, ஒழுங்கு, விதி, முறை, ஆகியவற்றை நமக்கு அம்பலப்படுத்தி, நம்மைத் திகைக்கவைக்கின்றன. இயற்கையின்சக்கியை நாம் வியந்துபோற்றுகிறோம். ஆயினும், இயற்கையின் இரகசியங்களைன் தத்தையும், மனிதன் கண்டறிந்தானில்லை. உண்மையான அறிவியற் கலைஞர்களை இதையுனர் ந்துதான் இருக்கிறார்கள். நாம் இன்னமும், அறிவின்வாயிற்படியிற்குண் இருக்கிறோம். நாம் காணவேண்டிய உண்மைக்களுக்கு எல்லையே கிடையாது. “அறிதொறும் அறியாமையைத்தான்காண முடிகின்றது.

நாம் காணும் பிளாஸ்டிக்குகளுக்கும் அவற்றின் மூலப்பொருட்களாகிய, கரி, சுண்ணமைப்புக்கல் முதலியவற்றிற்கும், யாதொரு தொடர்பையும் நம்மாற்கண்டறிய முடியவில்லை. அவை அவைவை தூரம் மாற்றமடைந்து, புதிய பொருள்களாக மாற்றியிருக்கின்றன. இதைதோக்கினால், ஒரு பொருளியலறிஞர் எவ்வளவு தூரம் முன்னேற்றப்பாதையில் சென்றிருக்கவேண்டும் என்பதை என்னிப்பார்க்க முடிகின்றது. ஒரு பசும்பு நீரையும் காற்றையும் உட்கொண்டு, சூரிய

நின்களியையும், ஒருதுளியாவு உப்புப் பொருள்களையும் துணையாகக் கொண்டுதகடு போன்ற இலைகளாக வளர்வதைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறார்கள், பொருளியலறிஞர் இப்புல்லைத் தின்னும் ஆடு அதைக் கம்பளமாக வளர்ப்பதைக் கண்ணுறும் போது அவன் சிந்தனை தூண்டப் பெறுகின்றது. இவ்வாறு உயிருள்ள பிராணிகள் செய்வதைத் ததான், பொருளியலறிஞர், ஆய்வு கூடங்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் செய்து வருகின்றன.

பிளாஸ்டிக்குகளின், அடிப்பகடையான ஓர் இயல்பை நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் பொதுவாக இரசாயனக் கூட்டுப் பொருள்களும், சிறப்பாகச் சேதனவுறுப்புக்கூட்டுப் பொருள்களும் (ORGANIC COMPOUNDS) எவ்வாறு உண்டாக்கப் படுகின்றன என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிருள்ள பொருள்களைத் திலும், இச் சேதனவுறுப்புப் பொருள்கள் தாம் அதிகமாக இருந்து அவற்றைஇயக்கி வைக்கின்றன.

அனு என்பது, பொருளின் இறுதியான இம்மி. அனுங்களின் சேர்க்கையால், இரசாயன மூலக்கூறுகள், (CHEMICAL MOLECULES) உண்டாகின்றன. வெவ்வேறு வித அனுங்கள், நூற்றிற்கு மேலில்லை. எனினும், அவற்றின் பலவேறு சேர்க்கையால், எண்ணிற்றத்தூட்டுப் பொருள்களை, உண்டாக்கமுடியும். எல்லாச் சேதனவுறுப்புக்கூட்டுப் பொருள்கள், கரிய (CARBON), தீயகம் (OXYGEN), நீரகம் (HYDROGEN), காலகம் (NITROGEN) ஆகிய நான்களுக்களாலேயே, ஆனாலை, எரியம் (PHOSPHOROUS), உப்பீனிக்குடும்பத்திலுள்ள, பாசிகம் (CHLORINE) சோரியம் (BROMINE), ஊதிதம் (IODINE) ஆகிய அனுங்களும் சில சிறப்புத் தேவைகளுக்குப்போகப்படுகின்றன.

இரசாயன மூலக்கூறு, மிக மிகச் சிறிய ஒரு பகுதி. இதை உயர்ந்த நுணுக்குக் காட்டியினாலும் பார்க்க முடியாது. ஒரு துளி நீரை, இப்பூமியாவு பெருக்கிக் காட்டினால்,

நிரின் மூலக்கூறு, ஒரு கிரிக்கெட் பந்திற்கும், துப்பாக்கிக் குண்டுக்கும், இடைப்பட்டதாக இருக்கும் எனக் கெல்லின் பிரபு கூறுகின்றுள்ளனர், மூலக்கூற்றின் பரிமாணத்தை நாம் ஓரளவிற்கு ஊகிக்க முடியும். இரசாயன மூலக்கூறேன்று, திட்டமான ஒரு வடிவத்தையுடையது. அதில், குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள அனுக்கள் ஒருக்கிறப்பிட்ட ஒழுங்கிலே, பின்னக்கப்பட்டிருக்கும். உதாரணமாக, நீர், மூலக்கூறுவின் தொகுதியே. அதன் ஒரு மூலக்கூற்றில், ஒரு தீயக அனு இரு நீரக அனுக்களுடன் இணைத்துவின் எது. ஒரேவிதமான மூலக்கூறுகளை, தனக்குத் தோன்றியிட்டியெல்லாம், ஓர் ஒழுங்கற்றமுறையில், எல்லாப் பக்கங்களிலும், இணைத்துக்கொண்டிருப்பதாக நாம் கருதினால், இறுதியில் மிகச்சிக்கலான உருவமொன்று காணப்படும். இவ்வண்ணமே, பொருளியலறிஞரும், சிறிய மூலக்கூறுகளை, எல்லாப்பக்கங்களிலும், ஒன்றேடொன்று பொருந்துமாறு செய்கிறார்கள். அவை மிகவுஞ்சிக்கலாகி, “பிளாஸ்டிக்” என்ற விறைப்பான திட்டபொருளாக மாறுகின்றன.

இரண்டுவகைப்பிளாஸ்டிக்குகள் உபயோகத்திலிருக்கின்றன. சூட்டவாங்கிக்கொண்டு எவ்வாறு இணங்குகின்றன என்பதைப் பொறுத்து, அவை வகைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. முதல்வகைப் பிளாஸ்டிக்குகள், வெப்பப் பிளாஸ்டிக்குகள், (THERMO PLASTICS) எனப்படும். இவ்வகைஇலேசாக்ஸுாக்கினாலும், மிருதுத்தன்மையைடைகின்றன. குளிர்ந்ததும் அவைமின்டும் இறுகிவிடுகின்றன. இவற்றைத் தக்கதிரவங்களிற் கரைக்க முடியும். கரைந்த பொருள்களை, மீண்டும்திட்டப்பொருள்களாகக் கூங்கூடும். இரண்டாவதுவகை, வெப்பவறைப்பிளாஸ்டிக்குகள் (THERMO SETTING PLASTICS) எனப்படும். இவ்வகைப்பிளாஸ்டிக்குகள் உறைந்துவிட்டால் உறைந்ததுதான். அவற்றைச்சுட்டால் மிருதுவாக்கவோ திரவங்களைக் கொண்டுகரைக்கவோ முடியாது. நாம் முதலாவதுவகைக்கு செலுலோயிட்டன்ற பிளாஸ்டிக்கையும், இரண்டாவது வகைக்கு, பேக்ஷிட் என்ற பிளாஸ்டிக்கையும் உதாரணங்களாகக் கூறலாம். நமது ரேடியோப்பெட்டி, வெப்பவறைப்பிளாஸ்டிக்கால், செய்யப்பட்டதே. பினேல் என்ற பொருளும் போம்டிகைட்டு என்ற பொருளுஞ் சேர்த்து இந்தப்பிளாஸ்டிக் செய்யப்படுகின்றது.

அன்றூட வாழ்க்கையில் பிளாஸ்டிக்குகளின் உபயோகம் என்ன என்று பார்ப்போம்.

முதலில் ஆவற்றின் இயல்புகளை எண்ணிப் பார்த்தால் அவற்றின் எண்ணிறந்த உபயோகங்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வாய். அவை தூய்மையாகவும் இலேசாகவும் உறுதியாகவுமள்ளன. அவற்றுடன் கண்ணக்கவரும் வர்ணங்களை எளிதிற் சேர்க்க முடியும். தொடக்கத்தில் அவை திரவமாகவோ அல்லது பொடியாகவோ இருப்பதால் அவற்றை எந்த வடிவமாகவுஞ் செய்துகொள்ள முடியும். இவ்வாறு அவை வியத்தகு குணங்களைப் பெற்றுள்ளன. பன்னெடுங் காலமாகப் புதிக்கத்திலிருந்துவந்த மரம், கல், உலோகம் பீங்கான் கண்ணடி, பட்டு, கம்பளம், பருத்தி முதலியவற்றிற்குப் பதிலாக இன்று எல்லாக்காரியங்களுக்கும் பிளாஸ்டிக்குகளை உபயோகிக்கிற்கள். இயற்கையிற் கிடைக்கும் பட்டிற்குப் பதிலாகப் பிளாஸ்டிக்காலான செயற்கைப் பட்டைத் தயார் செய்கிறார்கள். இச் செயற்கைப்பட்டு, மலிவாகவும் உறுதியாகவும் உள்ளது. பிளாஸ்டிக்கைக்கொண்டு இயற்கைத் துணிகளை மிகவும் நயமானவைகளாக்கலாம். இவற்றைப் பிளாஸ்டிக் திரவத்தில் நனைத்து உலர் வைத்தால், இழைகளினுடைய நுழைந்து கலந்துள்ள திரவம், இறுகித் துணியை மடிப்புண்டாகாதபடி செய்து விடுகின்றது. ஒளி புகும் பிளாஸ்டிக்குகள் காற்றைத் தடுக்குந்திரைகளாகவும், வான்மூர்த்திக் கோபுரங்களாகவும், புகைப்படக் கருவி, முக்குக் கண்ணடி ஆகியவற்றிலே வில்லைகளாவும் உபயோகப்படுகின்றன. பிளாஸ்டிக் பஞை கொண்டு ஒட்டுப்பல்கை செய்யப்படுகின்றது. மிக மெல்லிய ஏடுகள் போல்பட பல்கைகளைத் தயார் செய்து, பிளாஸ்டிக் பஞை கொண்டு ஒட்டி, இந்த ஒட்டுப்பல்கை தயாராகின்றது. இம்மாதிரியாக மூட்டு, அல்லது இணைப்பெயில்லாது எத்தகைய வடிவங்களையும் உண்டாக்க முடியும். பிளாஸ்டிக் வான்மூர்தி இம்மாதிரித்தான் அமைக்கப்படுகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தால் பிளாஸ்டிக் காலத்திலே தான் நாம் வாழ்ந்துவருகின்றோம் என்று கருதத் தோன்றுகின்றதல்லவா? மனிதன் செய்த பொருள்களைக்கொண்டு, வரலாற்றுசிரியர்கள் சரித்திர காலத்தை, பழங்கற்காலம், புதியகற்காலம், இரும்புக்காலம், வெங்கலக் காலம் என்றெல்லாம் பிரிக்கும்போது மனிதன் பிளாஸ்டிக்குகளால் அதிகமான பொருள்களைச் செய்யும் இக்காலத்தை நாம் என், ‘பிளாஸ்டிக்காலம்’ என்று சொல்லக்கூடாது?

கலீச் சேல்வி விற்பனையாளர்கள்
ஸ்கந்தர ரீ றாம், கைற்றல் டிஸ்ட்ரிபியூஷன் ஹாங்காவற்றுறை.

“இளம் எழுத்தாளர்களை கலைச்செஸ்வி ஊக்குவிக்க வேண்டும்” என உரி மைக் குருவெழுப்பும் தம்பி, பூங்குயில், ஏற்கனவே எமது ‘வளரும் எழுத்தாளர் மலரில்’ எழுதியுள்ளார். எமது திட்டங்களை இந்த ஆண்டுமலரி வேயே வெளியிடுகின்றோம்.

சிறுவர் காறை.

ஃ கனவு காட்டிய உண்மை ஃ

— பூங்குயில் —

மறுநாள் பரீட்சை முடிவுகள் வெளியாகும் நாள். மாணவர்கள் ஒருமாத காலமாக ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்த நாள். முதல் நாள் இரவு கண்ணனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. அவன் பரீட்சை ஓரளவு நன்றாகத்தான் எழுதி யிருந்தான். என்றாலும் தோல்வியடைந்து விட்டால்..... என்ற எண்ணத்தில் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். இறுதியில் ஏதோ ஒருவாருக்க கண்ணை முடிவிட்டான்.

❖ ❖ ❖

விடிந்தது —

வழக்கத்திற்கு மாருக அன்று ஐந்து மனிக்கே எழுந்து விட்டான் கண்ணை. காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு சிந்தனை பிடியிற் பிடித்துத்துத்தளை ஓட்டமும் நடையுமாகப்பாடசாலைக்குச் சென்றான். ஏழு மனிகூட ஆகவில்லை. அதற்குள் ‘மாணவக் கும்பல்’ அங்கே ரிஸல்ட் ஓட்டியிருந்த பலகையைச்சுற்றி அப்படி மொய்த்துக்கொண்டு நிற்பார்கள் என்று அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்க வில்லை. மாணவர்களை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே சென்று அப்பலகையில் ஓட்டியிருந்த அத்தனை பெயர்களையும் இரண்டே நிமிடங்களில் வாசித்து முடித்துவிட்டான். மீண்டும் மீண்டும் வாசித்தான். ஆனால் ... ...

அவனது பெயரை மட்டும் அங்கே காண வில்லை. தலையிலே கையை வைத்துக்கொண்டு தரையிலே உட்கார்ந்துவிட்டான். சினிமா பார்ப்பதுபோன்று நிமிடத்துக்கு நிமிடம் ஓவ்வொரு காட்சிகள் அவன் கண்முன்னே தோன்றின.

ஹி.....ஹி..... என்று மாணவர்கள் எவ்வொரும் ஏக்காலத்தில் அவளைப்பார்த்து இழிப்பது பது இருந்திருந்தது. அதைவிடப் பயங்கரமாக இருந்திருந்தது அவனது அப்பாவின் தோற்றும். போன்றதவை பெயிலாகவிட்டு வாங்கிய அடிகளும் — பேச்சுக்களும் அப்பாவின் உண்

மையான பயங்கரத் தோற்றுத்தை இரண்டு மடங்காகக் காட்டின. அவனுக்கு என்னசெய்வதென்றே புரியவில்லை.

நெடுக அப்படியிருந்தால் முடிவு.....?

எப்படியும் அப்பாவிற்கு முன்னே போய்த்தானே ஆகவேண்டும். எழுந்து தூக்குமேடை குக்குச் செல்லும் குற்றவாளியைப் போல் நடந்து சென்றான். அவனது சிந்தனை மட்டும் அப்பாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்பதிலேயே சுழன்று கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்குக் கிட்ட வந்ததும் அவன் கண்ட காட்சி ...? அங்கே —

அவனது அப்பா நரசிம்ம அவதாரமாகப் போதாததற்கு கையில் பிரம்புடன் காட்சியளித்தார். அவர் எப்படியோ பிள்ளையின் ரிஸல்லடை அறிந்துவிட்டார். கண்ணனுக்கு நெஞ்சு திக்...திக்... என்று அடித்தது.

‘ஓ... வீட்டுக்கும் வருகீருயா? நீ எங்கோ ஆத்திலோ குளத்திலோ விழுந்து செத்திருப்பாய் என்றல்லவா நான் நினைத்தேன்’.

தகப்பனின் கிண்டல் பாணங்கள் கண்ணனின் இளம் நெஞ்சை அணு அணுவாகத் துளைத்தன. அவன் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

“ஏண்டா கழுதை! உனக்கு மூளையிலே என்ன கழிமண்ணு அடைந்து கிடக்கு? இரண்டு வருஷமா ஒரே வகுப்பிலை இருக்கவேக்கமாயில்லை? ஊதாரியாக ஊர் சுற்றித்திரியும் அந்தச் சங்கரன்கூடப் பாஸ்பண்ணி விட்டானுமே! நீ என் வயிற்றில் பிறந்தாயே எருமை! எருமை!!” தகப்பன் ஆத்திரத்தில் இரைந்து கத்தினார்.

கண்ணனின் தண்மானங்னர்ச்சி பொங்கியெழுந்தது. “படிப்பியப்பதற்கு வழியில்லாவிட்டால் என்னையொன்றும் வாய்க்கு வந்தபடி

கிண்டல் செய்யத் தேவையில்லை. இந்த வருஷம் இல்லாவிட்டால் அடுத்தவருஷம் பாஸாகி விட்டுப்போவது” என்று கண்ணன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் தகப்பனின் கையிலிருந்த பிரம்பு கண்ணனின் முதுகில் துள்ளிவிளையாடியது.

“பெயிலும் ஆகிவிட்டு என்னையே எதிர்த்துப் பேசுகிறூயா? நாயே நீ இனிமேல் என்கண்முன்னே நில்லாதே! வெளியே போ! நின்றுயோ பிறகு நான் மனிசனாக இருக்க மாட்டேன்” தகப்பன் கோபத்தின் உச்சிக்கொப்புக்குத் தாவினார்.

இனியும் அங்கு நிற்பதனால் தன் முதுகுக்குத்தான் ஆபத்து என்பதை உணர்ந்த கண்ணன் மெதுவாக வெளியேறிவிட்டான். கால்போன போக்கெல்லாம் நடந்தான். வெய்யில் நெருப்பாகக் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. அத்தோடு பசிவேறு வயிற்றைக் கிள்ளியது. தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தான். சாப்பிடுவதற்கு என்ன செய்வது என்ற யோசனை அவனை வாட்டியெடுத்தது. பட்டினியோடு அன்றைய இரண்வை யார் வீட்டுத் திண்ணையிலோ கழித்தான். அடுத்தநாளும் பட்டினி தான். அவன் என்ன செய்வான் பாவம்!... மயக்கமடையும் நிலை. அப்போது —

“முட்டாள்; ஏதோ பெரிய துணிவுள்ள வன்மாதிரி அப்பாவை எதிர்த்துப் பேசினுயே வீட்டை விட்டு வெளியேறி இப்போது நீ படும் பாட்டைப்பார், வீட்டிலே தண்ணீரைக்குடித்துக்கொண்டிருந்தாலே இன் பமா கப்பொழுதுபோகுமே? அப்பாவை எதிர்த்துப் பேசாமல் மன்னிப்புக் கேட்டிருந்தாற்கூட மன்னித்திருப்பாரே? என்ன இருந்தாலும் அவர் உன் அப்பா. பாடுபட்டுப் படிப்பித்ததற்கு உன்னிடம் பணத்தையா எதிர்பார்த்தார்? ‘பாஸ்’ பண்ணிவிட்டான் என்ற செய்தியே அவர் பட்ட கஷ்டங்கள் அஜித்தையும் பறக்கச் செய்திருக்குமே! ..... ம்... புறப்படு.... பெற்றவனிடம் போய் மன்னிப்புக்கேள் ... !”

அவனது உள்ளுணர்வு குத்திக் காட்டியது. தான் செய்த முட்டாள்த்தனத்தை எண்ணாரி எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டான்.

“அப்பாவிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு விட்டு எப்படியாவது அடுத்த தடவை முதல் பிரிவில் தித்தியடைய வேண்டும்” என்று தீர்மானித்து கொண்டு எழுந்தான். ஆனால் ....

அவனுல் நடக்கவே முடியவில்லை. பசி? வயிற்றைக் கிள்ளியது — கண்களைச் சுழற்றி

யது. சோர்வினால் கை கால்கள் உதற வெடுத்தன.

என்றாலும் காய்ந்த வயிற்றை சோர்ந்த கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு தட்டுத் தடுமாறி, தள்ளாடித் தள்ளாடி நகர்ந்தான் கடைசியில் ஒருவாருக்கப் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தான். அங்கே ஒரே சனத்திரள். சனக்கூட்டத்தின் நெரிசலைக்கண்டு, தன் பசியை மறந்துவிட்ட அவன் கண்கள் திடீரென்று மகிழ் ச்சியால் விரிந்தன. எலும்புத் துண்டைக் கண்ட ஒட்டல் நாய் போன்று துள்ளியோடினான். எதிர்த் திசையிலே —

சட்டைப் பைக்குள் இருந்து வைளியே தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்த ‘பர்ஸை’க் கவனியாது வெகு வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார் பெரியவர் ஒருவர். ‘பார்த்தாலே பசி தீரும் அந்தப் ‘பர்ஸை’ எடுத்தால்.....?’

பெரியவருக்கு அருகில் வந்து விட்டான் கண்ணன். இதோ ‘பர்ஸை’ எடுக்கவும் போகின்றன.....

அதற்கிடையில் —

திசெரன்று அந்தப் ‘பஸ்’ வண்டி எப்பாடி அங்கே வந்து அவனை இடித்தது? என் கண்ணன் அதன் கனத்த சக்கரங்களின் இடையே கிடந்து கதறுகிறன.....?

“ஐயோ.....” “ஐயோ.....”

“என்னடா கண்ணு, என்ன?” என்று ஓடி வந்தார் அப்பா.

“பஸ..... பஸ.....” என்று திக்கினன் கண்ணன். “பஸ் அல்ல, நீ பாஸ் பாஸ்... இதோ பார் ரிஸல்டை” என்று கூறி கொண்டே பத்திரிகையை அவன் முன்னால் நீட்டினார் அப்பா. கணவிலிருந்து மீண்ட கண்ணன் தன் கண்களைத் துடைத்துவிட்டுப் பார்த்தான். அப்பாவும் நண்பன் சோழுவும் அங்கே நின்றார்கள்.

அவன் பாஸ் பண்ணியது உண்மை— இப்போது அவன் காண்பது கணவல்ல! அந்த நல்ல செய்தியைக் கொண்டு வந்த ஆருயர் நண்பன் சோழுவிற்குத் தன் கணவுபோதித்த பேருண்மையைக் கூறிக் கொண்டே சிட்டாய்ப் பறந்தான் தன் வெற்றிக்கான விருந்தை நண்பர்களுக்கு அளிக்க!

அன்புப் பாலிலே துளி விஷம் விழுந்தது. துடித்தாள் அவள். அவன் அணைத்தபோது அவள் கானை நிறைவு, அடித்தபோது ஏற்பட்டதே!

* சாந்தி யை *

— பித்தன் —

காலம்!

கடந்து சென்ற, கடந்து செல்லும், அல்லது எதிராய் வந்து கொண்டிருக்கும் வினாடிகளின் தொகுப்பு! அது, எதிலும் பிடி படாது, எல்லாவற்றையும் கடந்திருக்கின்றது! எல்லாவற்றிலும், எல்லாமாகவும் இருக்கிறது.

காலம் மனித சாதியின் பிறப்பிடம். நிகழ்ச்சிகளின் இருப்பிடம். சறுக்கிவிடும் வழுக்கல் நிலம்.

மனித சாதியின் எண்ணங்களை, ஏற்றத் தாழ்வுகளை, இன்ப துன்பங்களைத் தடவிக் கொடுத்து, தடம்புரணடு தாவிக் குதித்து சுற்று தூரத்தில் நின்று திரும்பிப் பார்த்துச் சிரிக்கிறதே ஒன்று, அதுதான் காலம்.

மனி அப்பொழுது ஆறு.

கண்ணடியில் தூசு படிவதுபோல் உலகத்தின்மேல் இருள் படிந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அப்பொழுதுதான் விடுபட்டாள் சாந்தி.

சற்று நேரத்துக்குமுன் ஏற்பட்ட சம்பவம் — சம்பவமா அது? அவள் இலட்சியத் துக்குக் குறுக்கே விழுந்த தடைக்கல்! அவனுடைய எண்ணங்களுக்கும் ஆசைகளுக்கும் இடையே புகுந்த அந்த வினாடி! உடலை, உள்ளத்தை, உணர்ச்சிகளை இல்லாமல் ஆக்கி, கனவா அல்லது நினைவுதானு என்ற இரண்டும் கெட்ட நிலைக்குள் அவனைத் தள்ளிவிட்ட அந்த வினாடியின் வரவை — அதை எண்ணிக் கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை அவளால். தன் கன்னத்தை ஒரு முறை தடவிப் பார்த்துக் கொண்டாள். கடந்துபோன ஒரு வினாடியின் சம்பவம் அவள் வாழ்க்கைக்கே கரும்புள்ளி வைத்தது போன்ற உணர்ச்சிகளால் அவள் மனதை வேதனைப் படுத்தியது.

யாரோ வருவது போன்ற சாயல். தலையைத்தூக்கி வாசலை உற்று நோக்கினாள்; இருட்டுக் குள்ளே கதவுதான் இலேசாகத் தெரிந்தது. பக்கத்தில் இருந்த ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து உடம்பை ஊஞ்சல் கயிற்றில் சார்த்திக் கொண்டாள். மனதில் அமைதியில்லை

எண்ணங்களை கொக்கி போட்டு இழுத்துக் கொண்டிருந்தது உள்ளது.

* சாந்தி ! சாந்தி ! *

அம்மா கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டதும் படித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையை மடித்தெடுத்துக் கொண்டு மண்பாத்திற்குள் வந்த சாந்தி, “எனம்மா” என்று கேட்டுக் கொண்டே நியிர்ந்து பார்த்தாள் அங்கே அம்மாவுக் கெதிர்ப் புறத்தில் ஒரு வாலிபன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஒற்றை நாடி உடம்பு, தூய்மையான வெள்ளை உடை, சிவந்தமேனி, எடுப்பான முகம், நீண்ட மூக்கு, பரந்துவிரிந்த நெற்றி கருத்துச் சுருண்ட தலைமயிர் — அப்ப்பா! ஒரே வினாடியில் அவளைப் படம்பிடித்து விட்டு மனம்.

“எனம்மா அப்படிப் பார்க்கிறோ? உன் அத்தான் சாரங்கள். தெரியாதா அல்லது மறந்து போனாயா?” என்றாள் தாயார்.

“அத்தான் சாரங்கள்!” தேன் சாப்பிடுவதுபோல் இருந்தது சாந்திக்கு.

“வணக்கம்” என்றாள் அவன்.

அவள் தனது இரு கரங்களையும் கூப்பி “வணக்கம்” என்று சொல்வதற்கு முன்பே அவனுடைய உள்ளம் அவனுடைய இளமைக்குத் தலை குனிந்து நின்றது.

“அவனுக்கு உண்ணைத் தெரிவதற்கு நாய மில்லை தம்பி! அண்ணு சாகும் பொழுது நீங்கள் இருவருமே சின்னவர்கள். அதனால் பிறகு உங்களையெல்லாம் பார்க்கும் சந்தர்ப்பமே எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே?”

“நீங்கள் தான் எங்களை யெல்லாம் மறந்து விட்டீர்களே மாமி!”

“உங்களையா? உங்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புமட்டும் எங்குக் கிடைத்திருந்தால் உங்களைப்பிரிந்தே இருக்கமாட்டேன்.” இப்படிச் சாந்தியின் மனம் எண்ணியது. ஆனால் அவள் தாயார்தான் பேசினாள்.

“அப்படிச் சொல்லாதே தம்பி! என்

கூடப்பிறந்த ஒரே அண்ணன்! அவருடைய ஒரே மகன்! எனக்குள் ஒரே அண்ணி! இந்த நிலையில் உங்களை யெல்லாம் எப்படி மறக்கமுடியும்? அண்ணை இறந்து ஒரு வருஷம் கழித்து உங்களை யெல்லாம் பார்க்க கிராமத்துக்கு வந்தேன். அண்ணிதான் போ என்று சொல்லாமல் எங்களைத் திரும்பி வரவைத்து விட்டானே! உம்... என்ன செய்ய? அப்பொழுது அவள் மன்னிலை அப்படி இருந்தது”

“ஆமாம் மாமி அம்மா சில சமையங்களில் அப்படித்தான்; எப்படி நடந்து கொள்வதென்றே தெரியாது. சுத்தமோசம்.”

“அப்படிச் சொல்லாதே தம்பி! அண்ணி தங்கமானவள், அண்ணை இறந்தபிறகுதான் அவள் போக்கு அப்படி மாறிவிட்டது. அதற்கென்ன செய்யலாம்; நான் பேசுப்போக்கிலேயே இருந்துவிட்டேன்! சாந்தி அத்தானுடன் பேசிக்கொண்டிரு. நான் தேநீர் கலந்துகொண்டு வருகிறேன்,”

இதைச் சொல்லிவிட்டு சாந்தி யின் தாயார் உள்ளே போய்விட்டாள். சாந்தி நின்ற இடத்திலேயே நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவள் மனம் மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடிக்கொண்டிருந்தது. அவன் ஓரக் கண்களால் சாந்தியைப் பார்த்தபடி “விஷயம் இப்படி இருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே” என்றான்.

“தெரிந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பிர்களாம்” சாந்திதான் கேட்டாள்.

“மாமியிடம் சொத்துரிமைக்கு வழக்காடி யிருப்பேன்”.

“அம்மாவிடம் அப்படி என்ன இருக்கிறது நீங்கள் வழக்கா?”

“என் நீ இருக்கிறேயே?”

இதைச் சொல்லிவிட்டு அவன் இலேசாகச் சிரித்தான்.

அவள் கண்ணம் சிவக்க ஓரக் கண்ணால் அவனைப் பார்த்தாள்.

என்னங்கள் விடுபட்டன! யாரோ அவள் கண்ணத்தைத் தடவுவது போன்ற உணர்ச்சி! அங்கே அவள் கணவன் சாரங்கள் நெடு மரமாய் நின்றுன். அவனைக்கண்டதும் அவள் உள்ளம் விம்மத் தொடங்கியது. இரண்டு கைகளுக்குள்ளும் தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விசும்பினான்.

அவன் அந்த ஊஞ்சலின் ஒரு பகுதி யில் உட்கார்ந்து, அவள் சூந்தலைக் கோதி

விட்டபடி சொன்னான். “சாந்தி! என்னை மன்னித்து விடு சாந்தி. மன்னிக்கமாட்டாயா?”

அவள் அவன் மதியில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு மீண்டும் விம்மினான்.

“சாந்தி எதிர்பாராத ஒன்று நடந்து விட்டது! ஏன்? எதற்காக? ஒன்றுமே புரிய வில்லை எனக்கு?”

“நீங்கள்தான் புரிந்து கொள்ளும் நிலை இருக்கவில்லையே?”

“நாம் நானுக்கமாறி அதுவும் மறந்த நிலையில் நடந்துவிட்டது. அதை மன்னிக்கமாட்டாயா?” அவன் உடல் நடுங்கியது.

அவள் தலையைத் தூக்கி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். பிறகு அவன் இரு காங்களையும் பற்றிப் பிடித்தபடி கேட்டாள். “என் உங்கள் உடல் நடுங்குகிறது? என்ன நேர்ந்து விட்டது உங்களுக்குத்?”

“எனக்கு ஒன்றுமில்லை. என்னை மன்னிக்கமாட்டாயா சாந்தி?”

“நான் எப்பொழுதும் உங்களைக் கோயித்தது கிடையாதே?”

“ஓருவினாடியில் நான் என்னை இழந்து விட்டேன். அதோடு உன்னையுமல்லவா இழந்துவிடத் துணிந்தேன்.”

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். நான் எப்பொழுதும் உங்களை இழக்கி கமாட்டேன், எனக்கு எல்லாம் நீங்கள்தாமே!”

“நான் நானுக்கமட்டும் இல்லை. நீயாக வும் இருக்கிறேனே?”

“அதில்தானே என் வாழுக்கை யின் பிடிப்புத் தங்கியிருக்கிறது. அதிலேதான் நான் உங்களை இழக்கக்கமட்டேன் என்ற நம்பிக்கையும் பிறக்கிறது.”

“நான் அதற்குத் தகுதியுள்ளார் தானு சாந்தி?”

“இரண்டு வருடங்களுக்குமுன் உங்களைச் சந்தித்த பொழுது இதுதான் என் உள்ளத்தில் தோன்றியது. இன்றும் அதை நம்பிக்கையில்தான் வாழ்கிறேன், நானையும் நான் வேண்டுவது அதுதான். வேறொது வுமே எனக்கு வேண்டாம்.”

“சாந்தி” அவன் மெதுவாக அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்

“அத்தான்! ” அவள் அவன் மார்பில் புதையுண்டாள்.

“சாந்தி! ”

“உம்”

“இரண்டு வருடங்களுக்குமுன் நான் உண்ணோச் சந்தித்தது ஞாபகமிருக்கிறதா? ”

“உம்.....”

“அப்பொழுது நீ கேட்டாய்; எனக் காக வந்தீர்களா, அல்லது எங்களைப் பார்த்து விட்டுப் போக வந்தீர்களா என்று? ”

“அதற்கு நீங்கள் சொன்னீர்கள்; உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போகத்தான் வந்தேன். வந்த இடத்தில் உனக்காகத் தவம் செய்கிறேன்! ”

‘அது பகட்டான் வார்த்தைகள்’ என்று நீ சொல்லவில்லையா? ”

“நீங்கள் மட்டும் சும்மாவா இருந்தீர்கள்? “இரத்த பாசம் என்று ஒன்றிருக்கிறது சாந்தி; என் உயிரை நான் எப்படி இழக்க முடியும்? ” என்று கேட்டார்களே? ”

“அந்த இரத்த பாசத்தை இன்று நான் இழந்து விடவில்லையா சாந்தி? ”

“கூற்றி வளைத்து அந்தத் துன்ப நினைவு களுக்குத்தானே வருகிறீர்கள் அதை மறந்து விடமாட்டோமா அத்தான்? ”

“எப்படி முடியும் சாந்தி? மாமி இறக்கும் பொழுது என்ன சொன்னார்கள் என்று உனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? ”

“உம்.....”

“அந்த வார்த்தைகளின் பொருளை நான் இன்றுதான்; உணர்கிறேன். தம்பி, எனக்கு உள்ளதெல்லாம் ஒரு பெண்ணும் இந்த வீட்டும் தான். அதை உரிய மனிதனிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது, சாந்தி கண் கலங்கமாட்டாள்; என்று மாமி சொன்னது இன்றும் என் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. ஆனால்! நான்தான் உன் உள்ளத்தையும் உடலையும் நோகடித்து விட்டேனே? ”

இதை சாரங்கன் சொல்லும் பொழுது சாந்தியின் முகத்தில் பிதிகண்டது,

“நான் எதை மறந்து விடவேண்டுமென்று நினைக்கிறேனே, அதையேதான் நீங்கள் திரும்பத் திரும்பப் பேசுகிறீர்கள். இதை விட்டுவிட்டு வேறு எதையாவது பேசவோமே அத்தான்! ”

“வேறு பேசவதற்கு என்ன இருக்கிறது சாந்தி மண்ணுணவிப் பாம்போல் இந்தச் சம்பவம்தான் என் உள்ளத்தைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறது.”

“பேசவதற்கா ஒன்றுமில்லை? எவ்வளவோ இருக்கின்றன; முதல் முறையாக நீங்கள் என்னோச் சந்தித்தது, நமது விவாகத் தில் நடந்த சம்பவங்கள் முதலிய இனப்பொன்னையிலே இந்தத் துன்பத்தை மறந்தாலென்ன? ”

இதைச் சொல்லியபடி அவள் அவன் தோளுமேல் சாய்ந்தாள்.

“சாந்தி, அந்த இன்ப நினைவுகளில் விழுந்த விஷயம்தான் இன்று நடந்த சம்பவம். இதை மறக்க பேச்சுத்தான் துளை செய்யும். நீயும் பேச பேச, எப்படி நடந்தது? அந்த நேரத்தில் என் தோற்றம், நிலை, எப்படி இருந்தது? சொல்லமாட்டாயா? ”

“அத்தான் எதைப்பற்றிப் பேசினால் மனம் வருந்தும் என்று நினைத்தேனே அதைப் பற்றியே பேச்சுசொல்கிறீர்கள். இன்று நடந்த சம்பவத்தை நான் சொல்வதால் உங்களுக்கு ஆறுதல் ஏற்படும் என்று என்னுகிறீர்கள்? ”

“அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன் இன்று மாலை கடையில் இருந்து வரும் பொழுது கடன்தர வேண்டிய ஒருவணைச் சந்தித்தேன். அவன் தரவேண்டிய பணத்தைக் கேட்டேன். அதற்கு அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா? ‘தருவதற்குப் பணம் இல்லை, முடிந்தால் வழக்குப் போட்டுப் பெற்றுக் கொள்’ என்றான். வாங்கும்பொழுது எவ்வளவு தண்மையாக வாங்கினான்!, கேட்டபொழுது எவ்வளவு சூடாகப் பேசுகிறேன் என்பதை எண்ணிய பொழுது என் உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படியே வீட்டுக்கு வந்தேன்... ”

“பொறுங்கள் மற்றைத் தான் சொல்கிறேன். நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்ததை அறிந்து அடுத்த வீட்டில் இருந்த நான் ஓடிவந்தேன், வரும்பொழுதே உங்கள் கண்களைச் சந்தித்தேன். அப்பொ! அதில்தான் எவ்வளவு பயங்கரம்? ”

“அதைக்கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்ல மாட்டாயா? ”

உங்கள் கண் கள் சிவந்திருந்தன,
முகத்திலே கடுகடுப்பு—

“ஆமாம் அகத்தில் உள்ளது முகத்தில்
தெரிவிக்கும்.”

“நான் அதையெல்லாம் பற்றிக் கவ
லைப்படவில்லையே! வழக்கம்போல் சிரித்தபடி
உங்கள் அருகில் வந்து “என் உங்கள்
முகம் பேயறைந்த மாதிரி இருக்கிறது”
என்றேன். அவ்வளவுதான்”

“... பளீர் ... ? ? ? ”

என் கண்களுக்குள் இருந்து நெருப்புப்
பொறி பறந்தது கண்களை முடிக் கொண்டேன். எனது கண்ணம் வலித்தது, கண்
ணைத் திறந்து பார்த்தேன். நங்கள் வாச
லைத் தாண்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தீர்கள்.
கூப்பிட முனைந்தேன் முடியவில்லை. அவ்வ
ளவு தான்.” அவள் கண்கள் திரும்பவும்
கண்ணீர்சிந்த ஆரம்பித்தன.

அவள் அவள் முகத்தைத் தன் மார்புடன்
அணைத்துக்கொண்டே— “அந்த என் தோற்
நத்தில் என்ன கண்டாய் சாந்தி?

ஊ.....கும்... அவள் சினுங்கினான்.
சொல்லமாட்டாயா? சொல்லமாட்டாயா?

அவனுடைய வெட்கம் கலந்த பார்வை
அவன் முகத்தைத் தடவியது.

என் செலவுமே, சொல்லமாட்டாயா?
அவன் கெஞ்சினான்.

சாந்தி ஓரக் கண்ணால் அவளைப் பார்த்துக்
கொண்டே கொழுந்து விட்டெரியும்
தீப்பிளம்புக்கு ஒரு பக்கத்தில் வைக்கப்பட்ட
வெங்கலச் சிலைபோல் இருந்தது.

அவ்வளவு பயங்கரமாக இருந்தது.

“இல்லை, நிறைவு!”

“அது எப்படி?.... அவன் ஆச்சரியத்து
டன் அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் சற்று நெருக்கமா உட்கார்த்து
கொண்டே “அது என்னை ஆட்கொண்ட
நிறைவு. என்னை உங்களுடன் ஜக்கியப்படுத்
தும் நிறைவு, ஆண்மையின் முழுவடிவத்தை
யும் அங்கேதான் கண்டேன். அப்படியே
உங்கள் காலடியில் சுருண்டு விழவேண்டும்
போல் தோன்றியது. அதற்குள்த்தான் நீங்கள் போய்விட்டார்களே!!

‘வேண்டாம் சாந்தி, அந்த ஆண்மைத்
தோற்றமும், உன்னை அடிமைப்படுத்தும் சுட
ரும் என்னில் தோன்றவேண்டாம். அந்பு
கலந்த உன் புனரைக்கவிலை என் உள்ளம்
தோய்ந்து கிடந்தாற் போதும். ஆமாம்,
திற்குமேல் எனக்கு எதுவுமே வேண்டாம்’.

“அத்தான்!” அவள் கண்கள் கிறங்க
அவன்மேற் சாய்ந்தான்,

அவன் ஒரு குழந்தையை வாரி எடுப்பிடுபோல் அவளைத் தன் மார்பில் எடுத்துக்
கொண்டான். இருவருக்கு, அங்கே இடில்லை.

அந்த வினாடியிலே அல்லது காலத்திலே
உலகத்தின் வாழ்க்கையின் பாரம்பரியங்கள்
எல்லாமே குறுகிக் குமைந்தன எல்லாவற்றிலும்
எல்லாமாகவும் எல்லையற்ற இடைவெளி
யாகவும் காட்சித்திரும் சிருஷ்டி தத்துவமும்
அங்கே அடக்கம்தான்.

“சாந்தி”.....!!

“அத்தான்”.....!!!

“நகைச் சுவையும் நல்ல கருத்தும் கலங்தென்றும் பகையுணர்ச்சி மாய்க்கும் பட் பட் !”

III! III!!

— தாண்டவக்கோன் —

ஆர். சிதம்பரம், நல்லூர்.

கே. தாண்டவக்கோனே! தாங்கள் எதை விரும்புகிறீர்கள்? எதை வெறுக்கிறீர்கள்?

ப. நல்லதை விரும்புகிறேன்; அல்லதை வெறுக்கிறேன்.

கே. மாணவர்கள் சிலிமாப்படம் பார்க்கக் கூடாதென்று பாட்டி சொல்கின்றோ, எதற்காக?

ப. படம் பார்த்துவிட்டு, ஒவ்வொரு மாணவனும் தன்னை ஜெயினி கணேசனுக்கும், எதிரில் தோன்றும் பெண்ணை சாவித்திரியாகும் பாவணபண்ணி, திரையிற் கண்டவற்றைத் தெருவில் காட்ட முயன்றால், அதை எந்தப் பரடியால்தான் பொறுக்க முடியும், கோட்கிறேன்!

க. இராஜி, திருநெல்வேலி.

கே. “நீதியே! நீ கேள்” புகழ் எழுதி தாளர் ‘இளங்கிர’ எனின் முகவரி என்ன?

ப. தங்களைப்போன்றேருக்கு உதவி புரியத் தான் “எழுத்தாளர் பட்டியல்” இடம்பெறுகின்றது. பார்த்தறியுங்கள்.

அனந்தன், சுதுமலை.

கே. ‘கண்ணவீ’ல் சிறிது காலத்திற்கு முன் ‘ஜனு’ என்ற பெயரில் ஒருவர் தொடர்க்கதை எழுதினார், அவரின் உண்மைப் பெயர் என்ன?

ப. கண்ணன்’ ஆசிரியர் “ஆர்வி”க்கு ‘(ஆர். வெங்கடராமன்) அப்படியும்ஒரு புனைபெயர்கள்கூடு.

கு. ஹரிஹர சர்மா, கொழும்பு.

கே. இலங்கையிலுள்ள எழுத்தாளர்கள்

ஓன்று சேர்ந்து போட்டியிட்டால், இந்திய எழுத்தாளர்களை வென்று விடலாமா?

ப. குஸ்திச் சண்டையிலா? கோள் சொல்வதிலா? நிச்சயமாக நம்மார்க்குத்தான் வெற்றி. ஒருநாளும் தவருது ஒற்றிக்கை நடைபெறுகிறதே ‘சுவாஷா’ அலுவலகத்தில்!

பொ. சரோசினிதேவி. நிலாவரை.

கே. நாம் கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் ‘பட்பட்’ டென்று பதிலளித்துவிடுகின்றக்களோ, உங்கள் முளையின் விஸ்தீரணம் என்ன?

ப. புதிய விஞ்ஞானிகளுக்கு ஒரு ‘சாவல்’ கொடுப்பதற்காக, நிலாவரையின் ஆழத்தைப்போல், என் முளையின் அகல, நீளமும் இதுவரை யாவராலும் அறியப்படாத தாகவிருக்கின்றது.

மணியம், காரைங்கர்,

கே. பெண்களிடமிருந்து அல்லது எதை எடுத்துவிட்டால்.....?

ப. ஆண்களின் கற்பு பத்திரிமாயிருக்கும்.

கே. கட்டப் பொம்மனு, புலிக்டேவு முதல் முழுக்கம் செய்தவன்?

ப. இருவருமல்ல, கல் தோன்றி மன்ன தோன்றுக் காலத்தே முன் தோன்றிய ஒரு முத்ததமிழ்க் குரங்கு!

செந்தில், அளவெட்டி.

கே. ‘ஆனந்தவகிடன்’ ஆசிரியர் “தேவன்” மறைந்தபின், அவருடய பதவியில் இப்போது இருப்பவர் யார்?

ப. 'கோபு' என்ற புனைபெயரில் எழுதிவரும் எஸ். எஸ், கோபாலகிருஷ்ணன்.

கே. 'ஆனந்தவிகடனி' ஸ் முன்பு ஹாஸ் யக் கட்டுரைகள் எழுதிவந்த 'நாடோடி' யின் இயற் பெய ரென்ன?

ப. வெங்கட்ராமன்.

பா. பொ. செல்வரத்தினம், கோண்டாவில் மேற்கு.

கே. நான் கலீச் செல்வியை மனப்பூர் வமாகக் காதவிக்கிறேன். என காதல் நிறைவேறுமா?

ப. காதவித்து என்யா கஷ்டப்படுகின்றீர்? அன்பு செலுத்தினால் போதும். அவள் அறிவைச் சொல்வாள்; அருளைப் பொழுவாள்.

சி. கணேசவேல், கந்தரோடை.

கே. இலங்கையிலுள்ள இடதுசாரிகள் இலங்கை—இந்தியத் தொழிலாக இன் உரிமைக்காக உண்மையாக போராடுகின்றனரா?

ப. 'ஆடு நனைகிறதென்று ஒநாய் அழுகின்ற தாம்' என்பது பழமொழியே தவிர, அது உண்மையில் நடக்கக்கூடிய காரியமா?

கே. சீனர்கள் இந்தியாவின்மீது நடத்தும் ஆக்கிரிமிப்புப் பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

ப. பஞ்சலீலக் கொள்கை 'நேரு-கு என்லாய்' அறிக்கை மூலம் தான் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. சீனர்கள் பொறுமையோடிருந்தால், பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் பிரச்சினையைத் தீர்க்கலாம். பஞ்சலீலத்தி விருந்து பழத்தை எதிர்பார்த்தது இந்தியா; பஞ்சாகப் பறக்கச் செய்துவிட்டார்கள் சீனர்கள்,

ஐ. சிவபாக்கியம், நல்லூர்.

கே. எனக்குப் பெண் சகோதரங்கள் இல்லையே என்று கவலையடைகிறேன், அதற்கு ஒரு வழி சொல்விகளா?

ப. பெண்ணைப் பெற்றுப் பேணி வளர்த்து, உரிய இடத்தில் ஒப்படைப்பது ஆனை

கட்டிச் சோறு போடும் அரிய சாதனையாயிருக்கின்ற இந்தக் காலத்தில், 'ஓன்று போதுமே ஒன்பது தலை முறைக்கும்' என்று ஆறுதலைடந்திருக்கும் பெற்றேர்களை ஏன் மறுபடியும் கஷ்டப்பட விட வேண்டும்?

தாசன், உடுவில்.

கே. 'பட்பட்' டென்று யாடிடமாவது அடிவாங்கிக்கொண்டு பதிலளிக்கின்றீர்களா? அல்லது 'பட்பட்' டென்று மன்னடையை ஏதாவதோன்றில்மோதிக் கொண்டு பதிலளிக்கின்றீர்கள்,

ப. அலுவலகத்தில் வந்து குவியும் கேள்வி களைத் தொகுத்து என்றாமை சகதர்மினி 'சட்சட்' டென்று கேடக நானும் 'பட்பட்' டென்று பதிலளித்து விடுவேன். அவ்வளவுதான்.

சி. சண்முகம், நோர்த் வட்டகொடை

கே. சிவிமா நடிகைகளில் உங்களுக்கு விருப்பமானவர் யார்?

ப. படம் பார்பவர்களின் பொறுமையை இனி மேலும் சோதிக்கக் கூடாது என்ற பெருந்தன்மையுடன், படவுலகிலிருந்து விலகிய அத்தனை பெண்களையும் எனக்கு ரொம்பப்பிடிக்கும்.

அருள் பேரின்பநாயகம், மண்டேர்.

கே. தமிழர்கட்சிடையில் ஏன் ஒற்றுமை உண்டாவதில்லை?

ப. ஒரு தமிழனுக்கும் இன்னெனுத தமிழனுக்கு மிடையே ஏற்பட்ட சிறு ச்சரவுகளைப் பெரிது படுத்திக்கூறும் 'புறநாளூறு' போன்ற நூல்களைப் போற்றிப் புகழுத்து, பதவுரை, விசேஷவுரை என்று விரித்துக் கூறி நயங்காணும் நம்மவர்க்கிடையில் எப்படி ஒற்றுமையை எதிர்பார்க்கலாம்?

கே. மனிதன் ஏன் மனிதனுக்க வாயுக் கற்றுக்கெள்ளவில்லை?

ப. வாழக் கற்றிருக்கிறார்; ஆனால் அப்படி வாழ மட்டும் விரும்புவதில்லை.

க. கதிர்காமதாஸ், ரக்குவாஜை.

கே. அதி கமான வாசகக்கூட்டத்தைப் பெற்றுள்ள சழந்து ஏழுத்தாளர்கள் முவரைக் குறிப்பிடுக?

ப. ரஜனி, இளங்கீரன், எஸ். டி.சிவநாயகம்.

S.P. சண்முகம், வட்டக்கொடை.

காதல் என்றால் என்ன? அதில் நுகரும் இன்பம் என்ன?

ப. பெண்களின் காந்தக் கண்களில் பிறந்து, பவள உத்துகளின் அமிழ்த நீரில் கிடந்து, பட்டுக் கண்ணங்களில் தவழ்ந்து மின்னல் இடையிலே, பின்னல் சடையிலே விளையாடும் ஓர் அதிசயக் குழந்தைதான் காதல். அதன் இன்பத்தைப் பற்றி அனுபவமுடையோர்க்குக் கூறத் தேவையில்லை; அனுபவ மில்லாதோர்க்கு கூறிப் பயனில்லை.

கலைச் சேல்வி விற்பனையாளர்

சுத்தானந்த பவன்,

வானியா.

கலைச் சோலை நூல்கம்

80, வித்தியாஸையம் வீதி,
நிருக்கோவாமலை.

ஆசிரியர்களாலும் மாணவர்களாலும் பாராட்டப்பட்ட
அருங்கமயான புத்தகங்கள்

சண்டிக்குழி ஆசிரியர் ஆசீர்வாதம்
அவர்களால் இயற்றப் பட்டவை

படிமுறைக் கணிதம் :- 2-ம் வகுப்பு துவக்கம்

8-ம் வகுப்பு வரை தனித்தனிப் புத்தகங்கள்

பயினுந் தமிழ் :- இரண்டு பாகங்கள்

இலக்கண விவக்கமும் பயிற்சியும்

வியாபாரம் செய்வோருக்கு 20 வீத கழிவு உண்டு

ஆசீர்வாத அச்சகம்

WHEN YOU THINK OF RADIO THINK OF

**THE WORLD BEST
DUTCH RADIO**

Incorporates all the Latest Features

For your Greater Listening in Pleasure.

JAFFNA AGENTS

S. SULAIMAN KANDU & BRO.,

68, K. K. S. ROAD.

JAFFNA,

உங்கள் சேடி யோவின் பிழை எதுவானாலும்
குறித்த தவணையில்
குறைந்த சலாரில்
பழுதுபார்த்துக் கொடுக்கப்படும்.

எவருமே காணுததைக் கண்டான்; கையிலெடுத்தான்; கட்டிக் காத்தான். தட்டிக் கேட்டது நெஞ்சு. அலை பாயும் மனம் நிலைகுலைந்து எடுங்கியது. எடுத்தபோது காணுதவர்கள், அதை விடுத்த போதும் காணவில்லை.

B D S II ல் B D P

—சம்பந்தம்—

நெஞ்சில் இழுத்து அடக்கி வைத் திருந்த புகையைக் கக்கியபடியே கடைவாச லில் நின்றவன் அவனைப் பார்த்தான். அந்த மனிதன் து கையில் கிடந்த சிகிரைற்றிலிருந்து புகை கொடியாகக் கிளம்பி வளாந்து மறைந்து கொண்டிருந்தது. அவன் இவனைப் பார்த்த படியே கம்மா நின்றன். கடைக்காரனுடைய கண்கள் எதிரில் நின்ற இருவரையும் ஆராய்ந்தன.

அப்பொழுது இவன் அவனைக் கேட்டான்.

“என்ன, உனக்குச் சிகிரைற்று வேண்டும்?”

அவன் பேசவில்லை.

கடைக்காரன் முழுக் கவனத்தையும் திருப்பி விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்

“என் பேசமாட்டேன் என்கிறோய்? சிகிரைற் பசி உள்ளே குடைக்கிறது. இல்லையா?”

அப்பொழுதும் அவன் மௌனம் கலையவில்லை.

“தடிக்கமுதை” என்று எரிச்சலோடு சொல்லி விட்டு அந்த மனிதன் இரக்கமற்ற காரமான தன் பார்வையை அவன்மீது ஏற்றிட்டுக் கொண்டு விட்டு அவ்விடத்தை விட்டு

நடக்க ஆரம்பித்தான். அதுவரைக்கும் சலன மின்றி நின்ற அவன் தன் கால்களையும் மெல்ல நகர்த்தி நடக்க முயன்றன.

அப்பொழுது எதிர்பாராத விதமாக அந்தக் கடைக்காரன் அவனைப் பார்த்து, “ஓரு சிதற்றதானே? நான் தருகிறேன்” என்றன.

கடைக்காரன் கையில் சிகிரைற்றுடன் எழுந்து நின்றன். அந்த சிகிரைற்றறையும் அதை வைத்திருந்தவனையும் ஒரு மறைந்துவிட்டு அவன் சொன்னான்.

“மன்னிக்கவேண்டும். எலக்கு இப்பொழுது வேண்டாம்.

கடைக்காரன் பிறகு மரியாதை விளங்கும் படி பேசினான்.

“கொஞ்சம் முன்பு தானே கேட்டார்கள். என்மறுக்கிறீர்கள்?

“எப்படி யோ மனம் மாறிவிட்டது”.

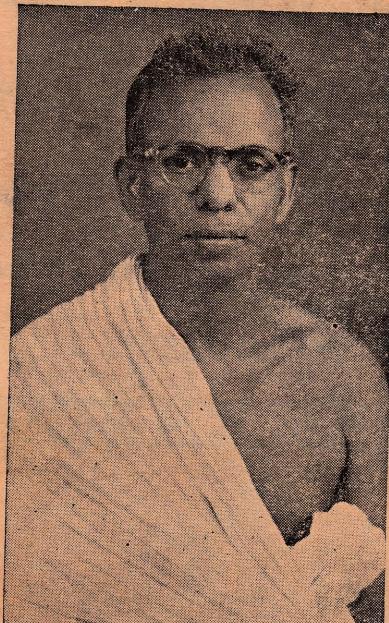
“அப்படியானால் பீடி கொடுக்கிறேன்”

“அதுகூட வேண்டிய தில்லை. மன யித் துக்கொள்ளுங்கள்”

அவன் அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பிந்தந்தான். கடைக்காரனே அவனை ஆச்சரியம் நிறைந்த கண்களாற்பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்தான்.

அந்தக் கடைக்குச் சற்றுத் தொலைவில், தெருவுக்கு மற்றுப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய அரசுமர்மதின் நிறுத் தொகர்ந்தான். காக்கை குருவிகள் அதன் பழங்களைத்

மேடை கட்டி விட்டிருந்தார்கள். வெளியே கொழுத்திய வெயிலின் கொதிப்பைத் தாங்க முடியாமலோ, உள்ளே அடங்கி எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பை அஜோக்க விரும்பினதாலோ அவன் நேராகவே சென்று மரத்தடியிலிருந்த மேடையில் ஏறி உட்கார்ந்தான். காக்கை குருவிகள் அதன் பழங்களைத்

தின்றுவிட்டு அங்கும் இங்குமாக எச்சமிட்டி ருந்தன. அவன் அதைக் கவனிக்கவில்லை. புனிதமான இடத்தில் மனத் திருப்தியோடு உட்கார்ந்திருப்பவன் போலவே கைகளை ஊன்றியபடி இருந்தான். அப்பொழுது தெருவின் மற்றத் திசையிலிருந்து ஒருவன் வந்து பக்கத்தில் அவனைப் பார்த்தபடியே உட்கார்ந்தான். வந்தவனுக்கு அவனை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் அவனை மற்றவனைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அவன் காற்றில் சலசலத்துக் கொண்டிருந்த அரசமரத்தின் இலைகளையும் கிளைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து நேரத்தைக் கடத்தினான்.

சிறிது நேரம் கழிந்திருக்கும், அதற்குள் வந்த அந்த மனிதன் ஒருமாதிரிக் களைத்து அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்து விட்டு, “நீ இப்பொழுது என்ன செய்கிறோ?” “என்று கேட்டான்.

அவனுக்கு இத்தக் கேள்வி ஏனே எரிச்சலாக இருந்தது. அதனால் பேச்சை நிறுத்த விரும்பியவன் போல, “இதோ பார், உனக்கு முன்னால் இந்த அரசமரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்” “என்று முடித்தான்.

மற்றவன் கோபிக்கிறதற்குப் பதிலாக மெல்லச் சிரித்துவிட்டு, “கடையிலிருந்து விலகி விட்டாயா?” என்று விஷயத்திலிறங்கி ஞன்.

பிறகு அவன் பதில் சொன்னான், “நானுக விலகவில்லை, முதலாளியே ‘போ’ என்று தள்ளி விட்டான்”.

“என்ன அப்படி நடந்தது?”

“அவனுக்கு — அவன் தொழி லுக்கு நான் உதவாதவன்”.

“அப்படி யென்றால்—?”

“வியாபார சாஸ்திரத்தில் உண்மை பேசுவது பெரிய தபாகும். எனக்கு அந்த சாஸ்திரம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. பிறகு என்னை அவனுக்கு எப்படி ஒத்துக்கொள்ளும்?

“சும்மா இருந்து எத்தனை நாளைக்கு அலைவது?”

“நானும் அதைத்தான் யோசிக்கிறேன்,,

சிறிது நேரம் வரை இரண்டு பேருமே பேசவதை நிறுத்திவிட்டுச் சும்மா இருந்தார்கள். பிறகு மற்றவனே தொடங்கினான்.

“உண்மை பேசக்கூடாது என்ற அந்தசாஸ்திரத்தை இன்றைக்கு ஒத்துக்கொள்ள முடிகிறதா?”

கொஞ்சம் தாமதித்து அவனிடமிருந்து பதில் கிடைத்தது;

“ஒத்துக் கொள்ளமுடியாது என்ற முடிவுக்கே வர வேண்டியிருக்கிறது.”

“இவ்வளவிலாவது தெரிந்து கொண்டாயே இனி நீ தப்பிவிட்டாய்.”

இரண்டு பேருடைய முகங்களிலுமே ஒரு வித திருப்தி காணப்பட்டது. பிறகும் அவர்கள் சிறிது நேரம்வரை எதைப் பற்றியோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவன் மெல்ல அந்த மேடையின் மீது சரிந்து கண்ணயர்ந்து விட்டான்.

அவன் கண்விழித்த சமயம் பொழுது சாய்ந்து விட்டது. எங்கே போகலாம் என்ற எந்த வித நிதான் நினைவுகளுமின்றி அவன் அதிலேயே எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பொழுது எதிர்ப்பக்கத்திலிந்துத அதே கடைக்காரன் கையைத் தட்டிக் கூப்பிட்டான். அலுப்பாக இருந்தபோதும் அந்த மனிதன் கூப்பிடுகிறுனே என்று எண்ணிக் கொண்டு அவன் எழுந்து கீட்ட வந்தான்.

“பசியில்லையா?” என்று கேட்டான் அந்தக்கடைக்காரன்.

“சாப்பிடத்தான் வேண்டும். அதற்காகப் பசிக்குத் தனிமதிப்புக் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை”.

அவன் இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அமைதியாகவே மெல்லவிலக ஆரம்பித்தான். அதற்குள் அந்தக்கடைக்காரன் (ட்ருயரை) இழுத்து ஒரு ரூபாவைக் கையிலெடுது நீட்டியபடி, “எனே, கொடுக்கவேண்டும் என்று மனம் சொல்லுகிறது” என்றார்.

“சரி, நானும் வாங்கத்தான் போகிறேன். ஆனால் ஒரு நாளைக்குத் திருப்பிக் கொண்டு வருவேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிறுக்கிறது” என்று சொல்லிவிட்டு அதை வாங்கிக் கொண்டு அவன் புறப்பட்டான்.

கடைக்காரன், அவன் சென்று திருப்பத்தில் மறையும் வரைக்கும் பார்த்துக் கொண்டே நின்றுவிட்டு உள்ளே வந்தான்.

அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுடைய மனம் கடுமாறி சிந்தனைகளில் கலங்கி மயக்கமடைந்தது.

“‘பொய்யா? என்னால் முடியாது. அதற்காக இந்த வயிற்று வளர்ப்பை உதறித்தன்னநான் தயார்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அன்றெரு நாள் படியை விட்டுத் தெருவிலி றங்கி கெம்பீரமாக நடந்தேன். அப்பொழுது நாளைக்கு வேலெரு வழி பிறக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. வெளியேறியது வெளியேறியதுதான். ஆனால் ‘மற்றெரு வழி என்றது கனவாகவே முடிந்தது. ‘சே, பிசகாக நடந்து விட்டேன்’ என்பதை உணர வெகு நாட்கள் வேண்டி யிருக்கவில்லை. அழக் கூடிய சுந்தரப்பங்கள் எத்தனையோ வந்து போய்விட்டன. ஆனால் அப்போதெல்லாம் நான் அழுதுவிடவில்லை. அடக்கிக் கொண்டிருக்க எப்படியோ பழகிவிட்டேன், இடையில் வந்த இந்த மனிதன் — அடா, எதிர் பாராத இடங்களில் எதிர்பாராத மனிதர்கள்!’,

சிந்தனையில் நடந்து கொண்டிருந்தவன் எதிரிலே கண்ணிற்பட்ட ஒரு ஹோட்டலுக்குள் புகுந்தான். பணத்தை நாளைக்கும் வைத்துக்கொண்டே செலவு செய்தான்.

இன்னும் ஒரு நாளைப் போக்கி விடலாம் என்ற திருப்தியோடு ஹோட்டலை விட்டு வெளியே வந்தான். மறுபடியும் அவன் நடக்கஆரம் பித்தான். அப்பொழுது வெளியூரிலிருந்த ஒரு நண்பனுடைய ஞாபகம் அவனை ஆறு தல் செய்தது. உடனே, ‘இங்கேதான் நமக்கு என்ன உறவு? அவனிடம் போய்ப் பார்க்க லாமே’ என்ற எண்ணாம் உண்டானதும் ஸ்ரேஷன் பக்கமாகத் திரும்பி நடந்தான். கையிலிருந்த பணம் பாதியளவுக்குக் கூடப் போதாது என்பது நன்றாகத் தெரிந்த பிறகும் அவன் நிற்காமலே சென்று கொண்டிருந்தான்.

‘தினமும் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் டிக்கற் இல்லாமலே பிரயாணம் செய்கிறார்கள். நான் மட்டும் ஏன் அப்படிச் செய்யக் கூடாது? இதற்குள் எத்தனையோ கண்டாயிற்று. இதையும் பார்த்து விடலாம்’.

ஸ்ரேஷனுக்குக் கிட்ட வந்ததும் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். நிறையக் கூட்ட மிருந்தது. ‘நல்லது’ என்று மனத்தோடு சொல்லிக் கொண்டே ஆலோடு ஆளாக உள்ளே நுழைந்து விட்டான். ஏனோ வண்டிக்குள்ளோயும் பெரிய கூட்டம். மனிதர்கள் உயிர்ந்ற பொருள்கள் போல அடைந்து கிடந்தார்கள். ஆனாலும் அவன் வண்டியில்

னுள்ளே நுழைந்து தன்னைச் சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு ஒரு புறமாக நின்று மூச்சு விட்டான். இந்த அவதிக்கு நடுவில் ரிக்கற் இல்லாமல் ஏறிவிட்டேனே என்ற நினைவுகூட அவனுக்கு உண்டாகவில்லை.

வண்டி புறப்படப் போகிற சமயம் யாரோ ஒரு நல்ல ஜீவன்—எப்படியோ அடித்து நெருக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்திருக்க வேண்டும். நின்றவர்கள் கசங்கி அசைந்து நெளிந்தார்கள். பக்கத்தில் நின்ற ஓருவன் அந்த உடைப்பில் தனது காலைப் பிடுங்கி மறுபடியும் ஊன்றினான். செருப்புக்கால் இவனுடைய காலில் இருந்தது. இவன் அழுவதற்குப் பதிலாக, ‘ஐயா’ என்று இழுத்தான். தேயந்து ஆணிகள் தலை தூக்கிய அந்தச் செருப்புக்கால் அவனுடைய காலை எலும்போடு கசக்கிப் பிடுங்குவது போல அழுத்தியது. உடனே அவன் நுழைந்து குனிந்து தன் பலம் முழுவதையும் சேர்த்து அந்தச் செருப்புக்காலைப்பிடுங்கி அப்புறப் படுத்தினான். அப்போதுதான் அநேக கால்கருக்கு நடுவில் அவனுடைய கண்களுக்கு அகப்பட்டுக் கைக்குள் அது புகுந்து கொண்டது. மனத்தின் எல்லா எதிர்ப்புக்களையும் உதறி எறிந்து விட்டு அவன் அதை எடுத்து மடியில் புதைத்து வைத்துக் கொண்டான்.

“செருப்பைக் கையிலே எடுத்து வைத்துக் கொள்ளக்கூட்டதா?” என்று யாரோ அவனுக்காகப் பேசினார்கள். இத்தனை மிதி மிதித்த அந்த மனிதனைக் கடிந்து கொள்ள அவன் மட்டும் விரும்பவில்லை. மிதி பட்ட நினைவுகூட அவன் மனத்திலிருந்து மறைந்துட்டது. பதிலுக்கு மற்றெரு வேதனை-கலக்கம் அவனைச் சோர்த்து போகும்படி செய்து கொண்டிருந்தது. நிற்கழுதியாமல் எப்படியோ அவன் அதற்குள்ளே — அதிலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுடைய மனம் கடைசியில் சமாதானம் சொல்லியது:

‘திருடவில்லை, கிடந்ததை எடுப்பதில் என்ன தவறு?’

இவ்வாளில் சமாதானம் உண்டாகாத போதும் சமாதானத்தை உண்டுபண்ண அவன் மனத்தோடு போராடிக்கொண்டே நின்றான். அதற்குள் வண்டி இரண்டு மூன்று ஸ்ரேஷன்களைக் காந்து விட்டது.

‘இனி வண்டி நின்றதும் இறங்கி விடவேண்டும்’ என்ற முடிவுக்கு திடெரன்று வந்து சேர்ந்தான். அதற்குள் அகப்படாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற கவலை எதிர்பாராமலே அவனை ஆடச்செய்து விட்டது.

அடுத்த ஸ்ரேஷனில் வண்டி நின்றதும் நினைத்தபடி இறங்கி வளரியே வந்து சேர்ந்தான். அவன் எதிர்பார்த்தது போல வண்டியிலோ இறங்கி வரும்போதோ யாரும் அவனைச் சந்தேகிக்கவில்லை. ஆயினும் அவன் மடியிலே மறைந்து கிடந்த — அவனுக்குச் சொந்தமில்லாத அந்தப் பணம் அவனை ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தது. அது எவ்வளவு என்றாலும் அவன் இனாலும் பார்க்கத் துணியில்லை. மடியோடு ஓட்டி பராம இரகசியமாக அது கிடந்தது. இடையிடையே கையினால் மட்டும் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

இடம் அவனுக்கு ஏதோ ஒர் அளவு தெரிந்ததாகவே இருந்தது. கடை விஷயமாக முன் இரண்டொரு தடவை வந்த ஞபகம் மட்டும் இருந்தது. அந்த அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டு தெருவில் வேகமாக நடந்தான். நேரம் அதிகமாகவில்லை. ஜனங்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைகளில் நிறையக் கூட்டமிருந்தது.

அவன் எந்த இடத்திலும் நிற்கவில்லை. நடந்துகொண்டேயிருந்தான். வழியில் வந்த ஒரு பஸ் அவனுக்குக் கிட்ட வந்ததும் நின்றது. திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அதில் ஏற்பட்கார்ந்து கொண்டான். பஸ் புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்துக்குள் கண்டக்டர் வந்து “எது வரைக்கும் டிக்கற்?” என்று கேட்டான்.

“ரேமினஸ்”,

அவ்வளவோடு அவன் நிறுத்திக்கொண்டான். ஆனால் அந்த பஸ் எங்கே போகிறது—வழியில் எந்த இடங்கள் இருக்கின்றன என்ற ஒன்றுமே தெரியாத தன் நிலையை அவன் காட்டாமல் சமாளித்துவிட்டான். பிறகு ரிக்கற் றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குள்ளாகவே புற்றினுள் கையை விடுவதுபோல மடியிலே இருந்து ஒரு நேரடை இழுத்துப் பார்த்தான். அது ஒரு பத்து ஞபா நேட்டு. அதை வேதனையோடுதான் கண்டக்டிடம் நீட்டி ஞான். கண்டக்டர் கொடுத்த சில்லறையை என்னிப் பாராமலே மறுபடியும் மடியிலே வைத்துக் கட்டிக் கொண்டான்.

பஸ் இரண்டு முன்று ஊர்களைத் தாண்டி விட்டது. பிறகும் அதில் உட்கார்ந்து கொள்ள அவனுல் முடியவில்லை. இனி எங்கே நின்ற லும் இறங்கி விடுவது என எண்ணிக் கெண்டே உட்கார்ந்திருந்தான். பஸ் அடுத்த ஊரில் நின்றது. உடனே அவனும் இறங்கி ஞான்.

அதைப் பார்த்த கண்டக்டர் கேட்டான்,

“ஏனையா பணத்தை வீணாக்கினும்?”

“இங்கே அவசிய வேலை இருக்கிறதை அப்போது மறந்து விட்டேன்”.

அவனுடைய பதில் கண்டக்டரைத் திருப்பி படுத்தியது. ஆனால் உள்ளுக்குள்ளே கருக்கிக் கரைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த ரகஸ்யம் முகத்திலே தெரியாதபடி மறைக்க முடியாத நிலையே அவன் நடக்க ஆரம்பித்தான். தெருவில் நடமாட்டம் குறைந்து கொண்டிருந்தது. ‘எங்கே போகிறேன்’ என்ற நினைவில்லாமலே நடந்தவன் எதிரே ஒரு கோயிலிக் கண்டதும் அதன் வளரி மண்டபத்திலே போய் உட்கார்ந்தான். அதன் பிறகும் வெகு நேரம்வரை சரிந்து படுக்க வேண்டும் என்ற தேவை அவனுக்கு ஸ்ரவில்லை. ஆனாலும் கண்சியில் ஒருமுறை படுத்தும் பார்த்தான். வேதனையாகத்தான் இருந்தது. உடனே எழுந்து உட்கார்ந்தான். அதுவும் முடியவில்லை. எழுந்து அங்கு மிங்கு மாக உலாவினுன். மனம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“எதற்காக இதை எடுத்தேன்?” என்று தன்னைத் தானே கேட்டபடி நிழலான ஒரு மூலையிலே போய் உட்கார்ந்தான். நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்தது. எழுந்து சென்று எதிரேயுள்ள திருக்குளத்தில் கால் முகங்களைக் கழுவிக் கொண்டு மறுபடியும் திரும்பி வந்து படுத்துப் பார்த்தான். கண்களை முடிக் கொள்வதை விடத் திறந்து வைத்திருப்பதே ஆறுதலாகத் தெரிந்தது. ஆனாலும் கண்களை இறுக முடிப் பார்த்தான். உலகமே இடிந்து தகர்ந்து விழுவது போல பயங்கரமான பல தோற்றங்கள் மாறிமாறி எழுந்து மறைந்தன.

பிறகு நன்றாக விழித்தபடியே எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு தன்னையே கேட்டான்!

“ஜேயோ, இழந்தவனுக்கு எப்படியிருக்கும்?”

பதிலாக நீண்ட ஒரு பெருமுச்சே அவனுடைய நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்பியது. நேரஞ்சு செல்லச் செல்ல வாய் விட்டு அழவேண்டும் போலவே அவனுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அவன் அப்படி அழிவில்லை. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் மட்டும் வந்தது. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு

யோசித்தான். பிறகு, எங்கேயாவது ஓடலாமா என்று கூட ஆசைப் பட்டான்.

மலிவான விலை!

மாபேஷும் யை!!

பட்டு பருத்தி பிடைவைகளும்
பெங்கனுர் மைதூர் பட்டுச் சேலைகளும்
பட்டு வேட்டி சால்வைகளும்
தயாரித்த உடுப்புகளும்

V

மலிவான விலைக்குத் தரும்
நம்பிக்கையான ஸ்தாபனம்

V

ஸ்ரீதேவி ஸ்ரோர்ஸ்

புரோப்; ஆ. தில்லையம்பலம்

மெயின்ரேட்

சங்காளை.

வேதனை உள்ளேயிருந்து கிழி த் த து. பயம் மற்றெருஞ கோணத்திலிருந்து குத்தியது. கடைசியில் மனத்தை எப்படியாவது திடப்பு தூத முயன்றுன். நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் குழம்பி தடுமொற்றத்தை மயக்கத்தை வருவித்தன. ‘ஒருவேளை’ நான் கனவு காணுகிறேனே? என்று கூடச் சந்தேகப் பட்டான். கடைசியில் எழுந்து சென்று சந்திதானத்துக்கு எதிரில் உட்கார்ந்து கொண்டு, “கடவுளோ, என்னைச் சோதிக்காதே” என்று வேண்டினான். அப் பொழுது மனி இரண்டு அடித்தது.

உட்கார்ந்திருந்தவன் திடெரன் று எழுந்து நின்றான். அடி மடியிலே மூடி மறைத்துக் கட்டி வைத்திருந்த — அவனை வைத செய்து கொண்டிருந்த — ஊர் பேர் தெரியாதயாவே ஒருவனுக்குச் சொந்தமான அவ்வளவையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒடிப்போய் உண்டியலுக்குள் தினித்தான். சில்லறையும் நோட்டுமாக இருந்த அவ்வளவும் அவனை விட்டு அகன்று விட்டன. சற்று விலகி நின்று வேஷ்டியை உதறி உடுத்துக் கொண்டான்.

‘எப்பொழுது நித்திரையானேன்’ என்பது அவனுக்கே தெரியாது. காலையில் அவனையாரோ எழுப்பினார்கள். கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

“எப்பொழுது இங்கே வந்தாய்?” என்று கேட்டான் அவனைத் தட்டி எழுப்பியவன்.

அவன் பதிலுக்கு இப்படிக் கேட்டான்!

“நீ இங்கேதான் இருக்கிறாயா?”

நின்றவன்குனிந்து அவன்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “வீட்டுக்குப் போய் எல்லாம் பேசிக்கொள்ளலாம். எழுந்திரு” என்று அழைத்தான்.

சந்திதானத்தைக் கடக்கும்போது அவன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நடந்தான்.

அழகு தவழ்ந்த அந்தக் கோவிலில் ஸ்ட்சோப் ஸ்ட்சம் பக்த சிகாமணிகள் கூடினர் ‘அப்பனே முருகா’ என்று ஆண்டவனுக்கு அழைப்பு விடுத் தார்கள். பூக்கள் நிறைந்தன; பூஜை நடந்தது. சிலை இருந்தது. ஜீவன் .....?.

வெறுங் கோயில்

ச. வே

கனவுமின்றி, நனவுமின்றி, இரண்டுங் கலந்து குழைந்த நிலையில், மனதில் விழுந்த ஓர் ஒளிக்கீறல், கருவாய் வளர்ந்து ஜனித்த போது—

முழுமதி ரோகிணியை அணைத்தவாறு, உச்சிவானில் நின்று சிரித்தான். அந்தவேளையில் அவனாது கொள்ளையழகிலே தன்னை மறந்து களிக்கத் தெரியாமல் உலகம் குருடாய்க் கிடந்தது. அதற்கு இருட்போர்வை போர்த்து, நித்திரைத் தொட்டிலிற் கிடந்து நெனியத்தான் தெரிந்தது. ஆனால்; அவனே விருப்பு வெறுப்பற்ற முனித்துவ நிலையில், பாலையையும், சோலையையும், சுத்தத்தையும் அசுத்தத்தையும் தழுவித் தூய்மை செய்து, அன்பைப்போல மன நெநிழ்வையும் புரியாத தொரு குளிர்மையையும் சிந்திப் பவனி வந்தான். மேகக்குழந்தைகள் ஓன்றையொன்று தூரத்திப் பிடி க்க ஒடும்போது, தன்னில் பட்டு வழுக்கி விழுகையில் அவன் ஸ்பரிசசுகம் பெற்று அவனுபவத்தை ஒரு கணம் கண்மூடி மௌனமாகச் சுகிப்பான்; அடுத்த கணம் பழையடிசிரிப்பான்.

அந்தச் சிரிப்பிலே அழகு மலர்ந்தது; கலை பிறந்தது. அந்த வேளையில்—

தலையூர் முருகன் அர்த்தசாமாப் பூசையைக் கண்டுகொண்டு வானவிதியில் உலாவி வரப் புறப்பட்டான். அவன் அழகன். அழகே அவன் மனித அளவுகோலான முக்காலத்தை

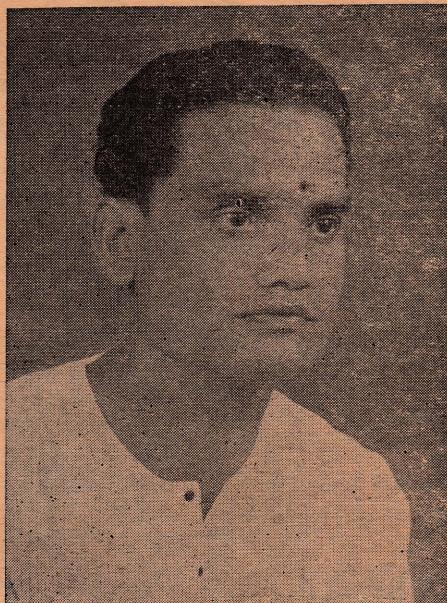
அறியாத அவனுக்கு நேரமும் போதும் ஏது? காலத்தை மறந்த கலாரசிகள் அவன்: அவனைக் கண்டதும் மேகம் பன்னீர் தெளித்தது; தென்றல் தவழ்ந்து கொஞ்சிச் சுகமளித்தது; வானில் நிறைந்த நாத வெள்ளம் சுதி கூட்டியது. தானே வானமும் பூமியுமாய் தனக்கென எதுவுமே இல்லாத சூரியநிலையில் அவன் உலாவி வந்தான்.

“யார் முருகனை ?” — எதிர்பாராத அக்குரவினால் அவன் தன்னை உணர்ந்து உற்றுப் பார்த்தான்.

“அப்பா, நீங்களா”

“ஆமாம் நா கே னாதான்” என்றார் பரமர்.

பரமர் தலையூருக்குக் கிழக்கே வெகு தூரத் தீல் நாகரிக வாடையில் மெலியாத ஒரு சிறு கிராமத்துச் சிறு வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பட்டும் படாமலும் நாகரிகமாக நீறு பூசத் தெரியாமல் உடலெங்கும் சாம்பர் பூசி, கந்தை ஆடை ஓன்றுடன் காட்சி தந்தார். அவரது சித்தப் போக்கை தத்தம் மனங்களைக்கொண்டு அளந்து, அந்த அளவுகோலால் அவனைப் பைத்தியமென்று முடிவு கட்டி விட்டனர் அவ்னூரவர். என்றாலும் அவ

வூரவரின் அன்பொன்றே அவருக்கு ஆதரவு.

“என்னப்பா, தங்களைக் காணவே முடிவதில்லை., இன்றுதான் அழர்வமாக வான

யாழ்ரதம் ०००

००० ராக்லி

பிடியுங்கள்!

மைவுக்கு 60 சதம்

குறைந்த செலவில்

வசதியான பிரயாணம்.

பணிவு, உற்சாகம்,

நேர்மையுள்ள சாரதிகள்.

நிதானமான சலார்

நீங்கள் கொடுப்பது

மீட்டர் காட்டுவதையே.

வாக்கு வாதம் வேண்டாம்
மீட்டரைக் கவனியுங்கள்.

பிரயாணிகள்

இந்துர் செய்யப்பட்டுள்ளனர்.

முக்கியமான இடங்களில்

பிடிக் கலாம்.

பெடலிபோன் இலக்கம் பின்னர்
அறிவிக்கப்படும்.

யாழ்ரதம் ஸிமிடெ.

7, கே. கே. எஸ் விதி,

யாழ்ப்பாணம்.

வெளியில்.....“முருகன் தன் பேச்சைமுடிக் கவிலலை.

‘என்ன, என்ன; என்னைக்காண முடிவதில் ஜியா’ ‘பாமர் கேட்டார்; ஒரு நழுட்டுச் சிரிப் புடன் பின்பு, பக்கத்திற்கிடந்த பெரியதொரு நட்சத்திரக் கல்லில் அமர்ந்து, “ஆமாம், மண்ணிலேதிரியாமல் விண்ணிலேதிரிய, உன் ஜைப்போல் நான் என்ன செல்லப்பின்னோயா?” என்று கேட்டார்.

“என்னப்பா, அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?,,

“ஏதோ மனமும் வாயும் ஒற்றுமைப்படா மையால் இப்படி ஒரு பேச்சுவந்தது. எல்லாம் இட விசேஷம்.” புன்முறுவல்தவழக் கூறி ஞர் பரமர். பேச்சு நின்றது; நீண்ட ‘மௌனம் நிலவியது. இருவரும் பிரபஞ்சத்தில் எதினையோ தேடியலைவதுபோலிருந்தது அந்த மௌனம்.

“அப்பா” முருகனின் குரல் மௌனத்தைப் பின்ந்தது.

‘என்ன’

‘நீங்கள் மண்ணில்தானே திரிகிறீர்கள்? அப்படியானால் என் தலையூருக்கு வரவில்லை’

‘கேட்பாயென்று தெரியும். எப்போது வரவேண்டும்?’

‘சித்திரை பதினைந்தில். எனக்கு உற்சவம் நிகழும்போது.’

‘காலத்தைக் கூறு போட்டுக் காட்டுகிறேயே, வருகிறேன்.’

2

ஒருநாள் பரமரது சித்தப் போக்கில், தம் மகனது அழைப்புத் தட்டுப் பட்டது. வாழாமல் வாழ்ந்து, அனுபவியாமல் அனுபவித்து சிற்றாரான தோப்புரிற் கிடந்த அவரது செயலின்மையில் ஒரு செயல் பிறந்தது. உடனே தலையூரை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவருக்கு இந்த வேகம் எப்படித்தான் சித்தித்ததோ? கால காலமாய் பிரபஞ்சத்துள் நிறைந்தும் மறைந்தும் அனுபவித்த அனுபவத் தடிப்பில் பிறந்ததோ இந்த வேகம்! தூரமும் நேரமும் தெரியாத நிலையில், தமது மகனது வீட்டு வாயிலை யடைந்தார். பட்டனத்து மகனிடம் போகும்போது தன்னைச் சிறிதாவது கோலஞ்செய்ய வேண்டுமென்ற நினைப்பின்றி பழைய பட்டிக்காட்டுப் பரமராக, தன்சுவ கோலத்தோடேயே சென்றார்.

பரமரை அவர் கணவிலும் கண்டறியாத பேர்திசயக் கொள்ளை வரவேற்றது.

எதிரே முருகனது பரந்த மாளிகையும் வானுயர்ந்த கோபுரங்களும் பரமரை மருட்டின. அவை ஒளி வெள்ளத்திற் குளித்து, பல வண்ணம் பூசிமயக்கும் மோகினிகளாகத் தோன்றின. அலையெறியும் சன சமுத்திரத் தின் மேல் தம் மகனது கோவில் ஆடியசைந்து மிதப்பது போன்ற பிரஸை பரமரது மனதிற் பிறந்தது. வைத்த கண் வாங்காமல் அவை களைப் பார்த்துக் கொண்டு திரு வீதியை யடைந்த அவர், சனசமுத்திரத்தில் ஒரு துளியானுர். புதுமையில் முனைத்த விடுப்பில் அவரது கண்ணும் மனமும் கூட்டமையடைந்து அங்குமிங்கும் நோக்கின. அங்கே பல காட்சிகள் அரங்கேறின.

கோவிலின் தெற்குத் திரு வீதியில் சனக்கூட்டம் பிழிந்தது. கூட்டம் கூட்ட மாகப் பருவப் பெண்களும் இளங்காளைகளும் இடதுசாரி வலதுசாரியாகச் சுற்றித்திரிந்து தோளொடு தோன்ற முட்டி மோதிப் பரிசு சுகம் கண்டனர். நாற்குணமும் கழன்ரேடிய நிலையில் சென்ற மங்கையரின் கண்வீச்சிலும் புன்முறுவலிலும் தம்மைப்பறி கொடுத்து வாலிப் வீரர் சென்றனர். குறும்பும் கேவியும் ‘புதிர்’ப் பேச்சும் அவர்கள் செயலிலும் சொல்லிலும் தெறிக்க, அதன் விளைவான சிரிப் பொலியும் நையாண்டியும் எங்கும் பரந்தன. நின்ற இடமும் வந்த நோக்கமும் எல்லாம் மறந்த அவர்கள் மத்தியில் போர்க்கள் ஆராவாரமே மிஞ்சியது; அந்தப் போர் மன்மதப் போர்.

பரமர் அர்த்த புஷ்டியோடு சிரித்து விட்டு, எங்கோ கண்ணைப் பதித்தார். அவர் வாய் ‘பொலிஸ் நிலையம்’ என்று உச்சரித்தது. அடுத்தணம், ‘யாரைக் காக்க? யாரிட மிருந்து?’ என்ற வினாக்கள் அவர் மனதில் மின்னைன. ‘இங்கும் ஏமாற்றும் களவும் உண்டோ? ஒழுங்கீனமும் தறுகுறும்பும் உண்டோ?’ என்று தான் கேட்ட வினாவுக்கு வினாவாகவே விடையும் வர, அப்பால் நகர்ந்து கடை வீதியைக் கண்டார்.

அங்கு வியாபாரம் நடந்தது!.

இத்தருணமும் இவ்விடமும் தவறினால் எப்போதும் எங்கும் கொள்ளமுடியாது என்ற பரபரப்பில் வியாபாரம் நடந்தது. எல்லாப் பொருளும் அவருக்குப் புதுமையாகவே பட்டன. குயத்தொழிலிலும் பரிச்சய முள்ள பரமர் தணக்குப் பிடித்த மட்பாண்டம் உண்டோ எனப் பார்த்தார். அதில்; வேறேதேதோ பண்டங்கள் தாம் கிடந்தன.

பரமர் மேற்கு வீதி வழியாக நடந்து வடக்கு வீதியில் உலாவினார். அங்கிருந்த பல சிறு கும்பல்களில் ஒன்றைப் பதம் பார்க்க விரும்பி, காதைக் கூர்மையாக்கிக் கவனித்தார். ‘வழுக்கு’ ‘தவஜை’ என்ற பதப்பிரயோ கங்கள் காதில் விழுந்தன. வழக்காடிப் பழக்க மூள்ள பரமர் சிறிதுநின்று. “இந்தக்கொலைக் கேசிலும் அண்ணை தப்பவேணுமென்றால், உள்ளதெல்லாம் விற்று பெரிய அப்புக்காத்து வைக்கவேணும். தப்பினால் முருகருக்குப் பிரதட்டைக் காவடி” என்று கொலைபுரி ந்த அண்ணனின் அருமைத் தம் பிதிட்டம் போட்டான். பரமருக்கு அந்த வழக்கும் நீதி யும் விளங்கவில்லை. வெகு விரைவாகத் தம் மகனின் உட்கோவிலுக்குச் சென்றுர். கண்ணைக் கூர்மையாக்கிக் கவனித்தார்

அங்கும் அவர் எதிர்பார்த்து வந்த ‘அது’ இல்லை. அந்த ‘அது’ இல்லாத இடம் அவருக்கு அனலாய்த்தகித்தது. கணப்போதும் அங்கே நிற்கமுடியாதவராய் தன்னுருக்குச் செல்லப் புறப்பட்டார்.

“என்னப்பா, வந்தகையோடு திரும்பி விட்டீர்களே” என்றான், அப்போதுதான் அங்கே வந்த முருகன்.

“ஆமாம்; எனக்கு இது சரிப்படவில்லை; நான் போகிறேன்”.

“எனப்பா”

“எனே? ... சரி, திருவெம்பாவைக்கு என்னிடம் வா” —பரமர் சென்று விட்டார்.

3

மார்கழி மாதத்தில் மதிநிறைந்த நன்னளாகத் திருவெம்பாவை வந்தது. முருகன் திருவெம்பாவை என்றதும் தன் தந்தையை நினைத்தான். அவன்து நினைவுக்கும் செயலுக்கும் இடை வெளி தோன்றுமையால், அதேபோல் கொண்ட உயர்ந்த உள்ளத்தைப் போல குளங்கள் தெளிந்த நீர் நிறைந்து காலைப்புத்தொளியில் பள்ளாத்தன. நீரின் மேலே பசிய இலைக் காட்டின் மத்தி யிலே செங்கமலங்கள் ஒளிக்கரங்கள் தீண்டப் பட்டு முறுவலித்தன. அக் குளத்தைச் சுற்றி

நிலமும் நீரும் வானும் பிஜைந்த பிஜைப் பிலே மலர்ந்த இயற்கையின் சிரிப்பு முருகனின் முன் விரிந்து கீடந்தது. அருளும் அறிவும் அடக்கமும் கொண்ட உயர்ந்த உள்ளத்தைப் போல குளங்கள் தெளிந்த நீர் நிறைந்து காலைப்புத்தொளியில் பள்ளாத்தன. நீரின் மேலே பசிய இலைக் காட்டின் மத்தி யிலே செங்கமலங்கள் ஒளிக்கரங்கள் தீண்டப் பட்டு முறுவலித்தன. அக் குளத்தைச் சுற்றி

அலைதவமும் பசுங்கடல் — வயல் வெளி. பசும் பயிர்கள் உழவர்களின் தவப் பயன் போலச் சூல்கொண்டு, நிறைமாதக் கருப்பிணிகளைப் போல மதர்த்து ஆடியசைந்தன. அவ்வயல் வெளியின் எல்லையாக, மாரிமழையில் நீராடி மஞ்சள் வெயில் குளித்து புத்திளமைப் பொலிவோடு விளங்கின தென்னந் தோப் புக்கள். ஒவ்வொரு தென்னையும் ஒவ்வொரு நார்த்தகியாக மாறி, வாடை தீண்ட ஒல்கியும் நுடங்கியும் சல் சல சத்தத்தோடு நாட்டியம் பயின்றன. எளிமையும் தூய்மையும் நிறைந்த இயற்கையன்னையின் திருமுன்னர் முருகன் ஊமையானான். அவனுள்ளம் உருகிக்கரைந்து, இல்லையாகி அழகோடு கலக்க அவ்வழகிலே அவன் தன்னைக்கண்டான்.

இந்த இயற்கைச்சூழலின் மடியிலே, காலவரம்பைக் கடந்து நிலைத்து நின்றது பெரிய ஒரு ஆலமரம். அதன்கீழே, ஸ்தூபி அமைக்கப்பட்ட மூலத்தான்தோடு கூடிய ஒலைக்கொட்டில் ஒன்று கோவில் என்ற முத்திரை பொறிக்கப்பட்டு விளங்கியது. அதுவே பரமாது குடியிருப்பு. முருகன் தன் தந்தையின் குடிலையடைந்தபோது, அங்கு தூய்மையும் எளிமையும் அமைதியும் நிரம்பி, தெய்வக்களை பொலிந்தது; எவ்வித ஆரவாரமும் அலங்காரமும் இல்லை. அது முருகன் கண்டறியாத புது அனுபவம். அவன் அக்குடிலின் வாயிலையடைந்து எட்டிப் பார்த்தபோது ஆனும் பெண்ணுமாகப் பலர் இருந்தனர். சித்திரப் பாவையின் அத்தகவடங்கி இருந்தனர்.

அப்போது ஒருகுரல் ‘கணீர்’ என ஒலிக் கிறது.

“தார் மேல் நின் றிலங்கு புய வழுதிமேலும் தன்மை மங்கையர் மேலும் அமைச்சர்

[மேலும்]

ஆர்மேலும் சென்றுபொரும் சேளைமேலும் அயன்மேலும் மால்மேலும் அறவோர்

[மேலும்]

தேர்மேல் வெம்பகல்மேலும் மதியின் மேலும் சிறந்துள இந்திரன்மேலும் தேவர்மேலும் பார்மேலும் கடல்மேலும் மரங்கள்மேலும்

பட்டது அரன் மெய்யிலடி பட்டபோதே”

உள்ளத்தைத் தொட்டு உன்னத உணர்ச்சியை மீட்டிய அப்பாட்டும் இசையும் எங்கும் பரந்து எவ்வெவற்றிற்கும் உயிரீந்தது. அப்பாட்டு முடிந்தபின்னர், அதேகுரல், “அரன்மெய்யிலடிப்பட்டபோது” என்று மீண்டும் ஒலிக்கிறது. அப்போது வேரெருரு குரல் அதற்குப் பொருள் விரிக்கிறது. வந்தியின் அன்புக்கு அடிமையாய், எளியனுய், கூவியாளாய் மண்சமந்து அடிப்பட்ட பரமரின் கதை அங்கே பேசப்படுகிறது; பரமரின் வியாபகம் பேசப்படுகிறது. அப்போது பாடுகிறவர் அழுகிறார். பொருள் விரிப்பைர் அழுகிறார்; கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் மக்கள் உருகி உருகி எங்கோ வயித்துப்போய் அழுகிறார்கள். ஏன் சராசரமே அழுகிறது. அதனைப்பர்த்த முருகனும் அழுகிறார்; தன்னை மறந்து தேம்பித்தேம்பி அழுகிறார். அப்பொழுது முருகனினாகதிலே, ‘எனக்கு இது சரிப்பாவில்லை; நான் போகிறேன்’ என்று பரமர் அன்று சொன்ன சொற்கள் ஒலிக்கின்றன; மிகுந்த அர்த்த பாவத்தோடு.

முருகனுக்கு எல்லாம் விளங்கினா.

4

அடுத்த ஆண்டு சித்திரை மாதத்தில் முருகனுக்குப் பெருவிழா எடுத்தார்கள். சென்ற வருடத்தைவிடச் சிறப்பான முறையில் வெகு கோலாகலத்தோடு நடைபெறுகிறது, பழையபாடம் புதுமுறையில் கையாளப்படுவதுபோல.

அங்கே கூட்டம் நெரிகிறது; பொவிஸ் பாதுகாக்கிறது. கடைவீதி மயக்குவிற்கிறது; வடக்குவீதிக் கும்பல் பழங்கதை பேசுகிறது. ஆனால் —

எங்குமே எதிர்பார்த்த ‘அது’ இல்லை. அதனால் முருகனும் அங்கே இல்லை. அவன் அழகைத்தேடி, எளிமையைத் தேடி, இரண்டும் கலந்த கலையைத் தேடி, எல்லாற்றுக்கும் மேலாக உயர்ந்த உள்ளங்களைத் தேடிப்புறப்பட்டுவிட்டான்.

வெறுங் கோவிலில் கதம்பலிழா நடைபெற்றது.

பத்திரிகை உலகில் புரட்சிகாரரை

‘கலைச்செல்வி’

மாணவர் - குழந்தைகள் திட்டம்

இலவச பத்திரிகை, எழுத்து--பேச்சு--இசை--நடிப்புப் போட்டிகளிற்

பரிசுகள்

திருவாறுப்பூர் நீண்டி

அதற்கு நீங்கள் செய்யவேண்டிய முதல்வேலை : இந்த “கலைச்செல்வி” ஆண்டு மலரில் வெளிவரும் அங்கத்துவ மனுப்பத்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து கீழ்க்கண்ட விளாசத் துக்கு அனுப்பி விடுங்கள் :

[இந்த ஆண்டுமலர் கிடைக்கப் பெறுதவர்களுக்காக, அடுத்த “கலைச்செல்வி” இதழிலும் இப்பத்திரம் பிரசரிக்கப்பெறும். உங்கள் வீட்டில் ‘கலைச்செல்வி’ வாங்குவதில்லை என்றால், ‘கலைச்செல்வி’ வாங்கிப்படிக்கும் நண்பர்களிடமோ அல்லது உறவினரிடமோ சொல்லி வைத்து அந்த அங்கத்துவ மனுப்பத்திரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். அது முடியவில்லை என்றால், பத்திரிகை ‘எஜன்ட்’ இடம் சொல்லிவைத்துப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். அதுவும் முடியவில்லை என்றால், எமக்கு முன்றுசத முத்திரைகள் பத்து, 15-11-59 க்கு முன் அனுப்புங்கள். நாம் பத்திரிகை அனுப்பி விடுகிறோம்.]

நீங்கள் வாழ்க!

தொடர்க்கை:

உனக்காக, கண்ணே!

“சிற்பி”

நினைவுச்சங்கிலி: மட்டக்களப்பு பாரதி கல்லூரியின் ஆசிரியர் சண்முகம் பி. ஏ. சாவித்திரி என்னும் சக ஆசிரியையுடன் நெருக்கிப் பழகுகிறான். அவர்களுடைய தொடர்க்கைத் தவறுக என்னி, கேட்கச் சுகிக்க முடியாத முறையில் யாரோ வதந்தி ஒன்றைக் கிளாப்பிலிட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியை ஆசிரியர் பத்மநாதன் மூலம் அறிகின்றான். மனம் கலங்கிய அவன் மட்டக்களப்பை விட்டுப் புறப்படுகின்றான். மாகோவில் சந்தித்தபால்ய நன்பன் பரமேஸ்வரன் அவனைக் கொழும்பிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். பரமேஸ்வரனின் காதலி ரூபமதியின் அறிமுகம் ஏற்படுகின்றது. சாவித்திரியைப்பற்றிய பேச்சௌழி, சண்முகம் மேலும் குழப்பமடைகின்றான்.

6. துன்பத்தின் எல்லையில்!

“காலையில் ‘சாவித்திரி’ என்றவுடன் ‘சள்’ என்று விழுந்தாயே, இப்போது மட்டும் அந்தக் கடிதத்துள் யாரைத் தேடுகின்றாய்?”

பரமேஸ்வரனின் குரலில் தொனித்தது கேலியா, கோபமா என்பதைச் சண்முகத்தினாலும் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை. கையும் மெய்யுமாக அகப்பட்ட அவன் திருட்டு விழி விழித்தான். என்சா ஞுடம்பும் ஏறும்பளவாகக் குறுகியது.

பரமேஸ்வரன் எழுந்து அவனருகே சென்றான். வேங்கையின் முன் நிற்கும் வெள்ளாட்டுக் குட்டியைப்போல், சண்முகத்தின் தேகம் ‘வெட வெட’ என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“பரம்! பண்பு தவறி நடந்துவிட்டேன், என்னை மன்னித்துக்கொள்”. கண்ணகில் நீர்மல்க, அந்தக் கடிதத்தை நண்பனிடம் கொடுத்தான் சண்முகம்.

“சிறு பிள்ளையைப்போல் அழுகின்றாயே!” சண்முகத்தின் தோள்களை ஆதாரத்துடன் வருடியபடி பரமேஸ்வரன் சொன்னான்.

“நீ கொழும்பிற்கு வந்த நாள் முதல், நான் கவனித்துத்தான் வருகிறேன். உன் நெஞ்சில் எதோ ஒரு குறை இருந்து உன்னை வாட்டுகின்றது. என்னிடம் கூற முடியுமா னால், தயங்காமல் கூறு. குறையை நீக்கி நிறைவை ஆக்குவது என் பொறுப்பு.”

“உண்மைதான் பரம். நான் என் நினை விழுந்து, நிம்மதியிழுந்து, நித்திரையிழுந்து நெடுநாட்களாகிவிட்டன. வேடிக்கையாக உன் நுட்டன் பேசிப் பேசி என் வேதனையைப் போக்கலாமென நினைத்தேன். இங்குவந்து உண்ணுடன் ஒப்புக்குச் சிரித்துப் பேசினேனே தவிர, ஒன்றித்துப் பழக முடியவில்லை.....”

“துன்பத்தின் எல்லையிலே நிற்கும் நீ, என்னைத் தூரத்தியடிக்கப்பார்க்கிறோய். உன்னுபத் தைத் துடைக்க என்னால் முடியும், சண்முகம்! இதை நிச்சயமாக நம்பு.”

“இன்று நேற்றல்ல, என்றே உன்மேல் நம்பிக்கை வைத்துவிட்டேன் நான். ஆனால் என் நெஞ்சத்தைத் திறந்துகாட்ட இப்போது விரும்பவில்லை தயவுசெய்து இன்றைக்கு மட்டும் என்னைத் தனியாகவிட்டுவிடு. நான்படும் சித்திரவதை என்னுடனேயே இருக்கட்டும்.”

சண்முகத்தைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. மேலும் வற்புறுத்தினால், கதறியுது விடுவானாலும் நடுந் பரமேஸ்வரன் பந்தான். ஆகவே, அவனை அப்படியே விட்டு விட்டுத் தன் படுக்கைக்குச் சென்றான்.

விளக்கு அலைந்தது. சண்முகம் படுத்தான். விளக்கின் ஒளியிலே வாத் தயங்கிய சாவித்திரி இருளின் கருமையிலே தாராளமாக வந்தாள். சண்முகத்தின் இதய அரங்கிலே அந்த இனபவல்லி ஆடினான். காந்தச்சிலையின் கவர்ச்சியில் தன்னை மறந்தான் அவன்.

அவனை அலைத்துக்கொண்டு அவள் ஆடினான். நீல வானின் எளிமையும் கோலமதியின் குஞ்சமையும், கான மயிலின் கர்வமும், பட்டு ரோஜாவின் மென்மையும், சிட்டுக் குருவியின் வேகமும், மானின் மருட்சியும், தேனின் இனிமையும் சேர அவள் ஆடினான்.

அந்த அழுர்வ ஆட்டத்தினால், அருமை நண்பன் சுழன்றான்; அறை சுழன்றது; அகில உலகமுமே சுழன்றது. சுழற்சியின் வேகத்திலே, இப்போது அவனும் ஆடினான்.

அவன் அவனுக இல்லை; அவள் அவளாக இல்லை.

ஜோலிக்கும் வைரங்கள்

அழகிற் சிறந்த ஆபரணங்கள்

இவைகட்கு எம்மிடம்

வாருங்கள்

வெநாகரிக இசௌகவி

நகைகள் குறித்த காலத்தில்

ஒடருக்கு

செய்து கொடுக்கப்படும்

பிரகாசா

ஆபரண மாளிகை

PROP: S. ஞானப்பிரகாசம்

83, கன்னதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்

நீலக்கடல் கீழே கீழே போனது; வான முகடு மேலே மேலே சென்றது. எல்லையற்ற பரம் பொருளைப் போல் எல்லையற்ற பரந்த வெளியிலே அவர்கள் இருவர்மட்டும் நின்றனர்.

“கண்ணே!” எவருமே இல்லை யென் நதுணிவினால், அந்த இளங்காலையின் உள்ளத்தில் பிறந்து, உதட்டிலிருந்து நழுவிய அன்பின் அழைப்பு.

“அன்பே!” மயக்கும் சிலையின் மதுரக்குரல்.

இருவரும் நன்றாக நெருங்கினர். ஆட்டம் தவறியது; தாளம் கலைந்தது. அவள் கால்களில் கட்டப்பட்டிருந்த சலங்கைகள் ‘பட்’ டென்று அறுந்து விழுந்தன. அவற்றை எடுப்பதற்காகக் கீழே வந்தவன், நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான். அவள் மேலே, மேலே இன்னும் மேலே சென்று எங்கோ மறைந்து விட்டான்!

“ஜயோ! சாவித்திரி.....சாவித்திரி.....சாவித.....”

வாய்விட்டலறிய சண்முகத்திற்குத் திடீரென்று பரமேஸ்வரனின் நினைவு வந்துவிட்டது. அவன் எழுந்தால், என்ன பதில் சொல்வது?

இந்தப் பயம் தோன்றியவுடன் சாவித்திரியும் பறந்தோடிவிட்டாள்,

சற்றுமுன் அவன் கண்டது எல்லாம் கனவா? அல்லது கற்பனையா? கனவென்றால் எத்தனை பயங்கரமானது! கற்பனையென்றால் எத்தனை பொல்லாதது அந்தக் கற்பனை!

பரமேஸ்வரனின் குரட்டை ஓலி அவன் காதுகளில் தெளிவாகக் கேட்டது. எவ்வளவு நிம்மதியான தூக்கம்!

நித்திரையை வரவழைக்க அவன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் விழுக்கு இறைத்த நீராயின். அவன் புரண்டு புரண்டு படுத்தான். மட்டக்களப்பையும் சாவித்திரி யையும் விட்டுவர மறுத்தது, அவன் மனம். மனதிற்குச் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தும் சாவித்திரியையே தான் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துக் கொள்ளும் விந்தையை என்னி கொண்டு கிடந்தான்.

பெண்களைப் பற்றி என்றுமே உயர்வாக எண்ணுபவன் அவன். பெண்கள் யாராவது, முறைதவறி நடந்தால் கூட, அதற்குக் காரணம் ஆண்கள் தான் என்று வாதாடுபவன் அவன். உலகத்தை ஆக்கும்

சக்தி அவளிடந்தான் உண்டு; காக்கும் சக்தியும் அவளிடந்தான் உண்டு. ஆண்களுக்கு ஆண்மையை ஊட்டுபவள் அவள். அன்றைபக் காட்டுபவள் அவள் அத்தகையவளின் ஆத்திரம் அநியாயமாகத் தூண்டப்பட்டால், அகில உலகமுமே அழிந்துவிடும். ஆக்கும் சக்தி படைத்த பெண் அப் போது தான் போக்கும் சக்தியையும் பெறுகின்றார்கள். அவன் வளர்க்கப்பட்ட முறையும், வாழ்ந்து வந்த சூழ்நிலையும், வாசித்து முடித்த நூல் களும் இப்படியான எண்ணங்களைத் தான் அவன் உள்ளத்தே உண்டாக்கினா.

சாவித்திரி அழிகி. மறுக்க முடியாது. அவள் நல்லவள். சந்தேகமில்லை. அவள் சண்முகத்தை விரும்புகின்றாரா? அதாவது உள்ளன்புடன் காதலிக்கின்றாரா? இதைத் தான் அவனுல் அறியமுடியவில்லை.

வயதுவந்த ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கு மிடையே காதலுணர்ச்சிதான் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதியில்லை. ரூபா கூடத்தான் ஒரு நாள் அறிமுகத்தின் பின் அவனுடன் நன்றாகப் பழகுகின்றார். பாமேஸ்வரனின் நண்பன் என்பதால், நல்லவனாக த்தான் இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருக்கலாம். அவன் சண்முகத்திடம் காட்டுவது வெறும் அன்பே தவிர, காதலல்ல, சாவித்திரி கூட இப்படியான அன்புணர்ச்சியுடன்தான் அவனுடன் பழகுகின்றாரா?

அது உண்மையானால், பத்மநாதன் கூறிய செய்தி, அவள் மனதை எவ்வளவு தூரம் புண்படுத்தியிருக்கும்! ஆண்களைப் பற்றி, முக்கியமாகச் சண்முகத்தைப் பற்றிக் கேவலமாக நினைக்க மாட்டாளா? அன்பு கேலுத்தினால், ஆபத்தும் அவமானமுந்தான் மிஞ்சும் என்று முடிவுகட்ட மாட்டாளா? இத்தகைய சந்தேகங்கள்தான் அவளை மட்டுக்களாப்பை விட்டே தூத் தியடி த்தன. கொழும்பில் அவன் அடைந்த அனுபவங்கள் ரூபியாக ரூபா-பாமேஸ்வரனின் வாழ்க்கைத் தொடர்பு, அவன் நெஞ்சகத்தைக் கிண்டிக்கினாறினா. வேதனை தாங்க முடியாது அவன் விம்மினான்.

“ஜேயோ! சாவித்திரி! நான் குற்றமற்ற வன். உன் தூய அன்பை நான் தவருகக் கொள்ளமாட்டேன். காதலனாக என் ஜைக் கருத முடியாவிட்டால், ஓர் அன்புத் தம்பியாக என்ஜை அலைத்துக் கொள். என்ஜைப் புறக்கணித்தால், நான் அதைப் பொறுக்க மாட்டேன், சாவித்திரி, பொறுக்கமாட்டேன்”.

வாய்விட்டு இவற்றைக் கூறி, கண்ணீரையுஞ் சொரிந்தபின், மனம் சற்று இலை சாகி விட்டதை உணர்ந்தான் சண்முகம். நண்பனின் நித்திரையைக் குழப்பக் கூடாது என்ற திட சித்தத்துடன் புரண்டு படுத்த வன், பகல் பதினெடு மணிக்கு மேல்தான் எழுந்தான்.

For your requirements of

CIGARETTES, MILK FOODS, PROVISIONS,
SUNDRY GOODS, MOTOR SPARERS, RADIOS &
Other ELECTRICAL APPLIANCES

CALL AT

**THE JAFFNA CO-OPERATIVE
STORES LTD,**

JAFFNA.

Telephone No. 438,537 & 370.

Telegrams: “LAKSHMI” JAFFNA.

உடம்பு ஒரே அசதியாயிருந்தது. அதேத் சில மணி நேரங்களை ஒருவாருக உருட்டித் தள்ளினான். பரமேஸ்வரன் வந்து சேர்ந்ததும் எப்படியாவது தன் உள்ளத்தில் உறுத்தும் அந்த விஷயத்தை விண்டு சொல்வது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

ஆயிற்று. பரமேஸ்வரனும் வந்துவிட்டான். கடற்கரையை நோக்கி இருவரும் சென்றனர்.

அலுவலகங்களிலிருந்து அலுத்துக் களைத்து ஆறுதல் தேடி வந்தவர்கள் அங்கங்கே இருந்தனர். இன்மைத் துடிப்பும் அழகுக் கவர்ச்சியும் நிறைந்த காலவர்கள், கடவின் பேரிரைச்சிலைப் பயன் படுத்தித் தம் இணைந்த இதயங்களை இனிய மொழிகளால் மேன் மேலும் நெருங்கச் செய்தனர். வெள்ளாம் போல் தீரண்டிருந்த கள்ளமற்ற பள்ளிச் சிறுவர்கள், கொள்ளை இன்பத்துடன் துள்ளி விளையாடினர். வாழ்வின் எல்லைக் கோட்டை நோக்கி விரைவாகச் சென்று கொண்டிருக்கும் வயதானவர்களும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். இவர்கள் எல்லோரையும் தாண்டிச் சென்று, ஓர் ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் இருவரும் இருந்தார்கள்.

மாலைச் சூரியனின் மஞ்சள் ஓளி மங்கள கரமாக இருந்தது. வெள்ளித் திரைகள் வேகமுடன் கரையில் வந்து மோதிச் சிதறின. அலைகளின் ஆட்டம் போல சண்முகத்தின் மனமும் ஆடியது; ஆடிக்கொண்டேயிருந்தது.

பரமேஸ்வரன் ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. நடந்து முடிந்த விஷயங்களைனாத்தையும் ஒன்றுவிடாது கூறி முடித்தான் சண்முகம். மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பரமேஸ்வரன், “பத்மநாதன் மேல் தான் நான் சந்தேகப்படுகிறேன். அவரே இந்த வதந் தியைக் கிளப்பிவிட்டிருக்கின்றார். வதந்திக் குப் பயந்து நீ ஓடிவந்தது பெரிய முட்டாள்த்தனம்”, என்றார்.

“பரம், என் — மீது அவருக்கு எந்தவிதமான கோபமுல்லை. வதந்தியை அவர்தான் கிளப்பிவிருக்க வேண்டும் என்பதையும் என்னுல் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது”.

“சண்முகம்! உலகத்தின் இயல்பு உனக்கு இன்னமும் தெரியவில்லை. உலகத் தில் வாழும் மனிதர்கள் எல்லோருமே நல்லவர்களாலோ. மற்றவர்களைப் பற்றிக் குறைவாக நாலுவார் த்தை தானும் பேசாதுவிட்டால்மனத் திருப்தி ஏற்படாத மனிதர்கள் பலர் வாழ்கின்றார்கள் ..... பத்மநாதன் கூறியதை

தேவ வாக்காக ஏற்றுக் கொண்டு பறந்து வந்துவிட்டாய் நீ. அந்த வதந்தி பரவிவிட்டது என்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதில் உண்மை இல்லாதபோது நீ என் ஓடி வரவேண்டும். உலகத்தில் வாழ்வதற்கு அறிவும் திறமையும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. நன்மையோ தீமையோ, எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மனத்திடப்பம் வேண்டும்”.

நன்பனின் உபதேசங்களை உண்ணிப் பாய்க் கேட்ட சண்முகம், மௌனமாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். மட்டக்களப்பை விட்டுத் தான் புறப்பட எதுவிலிருந்த சூழ்நிலையை ஒரு புதுக்கோணத்திலிருந்து பார்க்க அவனுல் முடிந்தது. ஒரு தீர்க்கமான முடிவிற்கு வர முடியாவிட்டாலும், அவனுடைய சிந்தனைப்போக்கை மாற்றியமைத்து விட்டது, பரமேசுவரனின் பேச்சு.

“பரம், அப்படியானால் நான் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறேயு?”

“நீ இன்றைக்கே மட்டக்கள் ப்பிற்குத் திரும்பிச் செல். உன் சிந்தனைக் குதிரைக் குத் தக்க கடிவளர் போட்டுவிட்டு, எல்லோருடனும் முன்போல் சாதாரணமாகவே பழகிக்கொள் ... சாவித்திரியின் நல்ல குணங்களைப்பற்றி சூபா ஏற்கனவே என்னிடம் கூறி பிருக்கின்றார். என்றாலும் எதற்கும் நீ அவசரப்படக்கூடாது.”

சாவித்திரியைப்பற்றிய பேச்சு அவனைச் சந்தேகா ஏதீலாப்பத்தியது. கடற்கரையிலிருந்து திரும்பி வரும்போது, வேறு பல விஷயங்களைப் பற்றியே பேசினார். இடையிலுள்ள ஒரு ஹோட்டலில் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டனர்.

அறையை அடைந்தபோது மனி ஏழைர். அவசர அவசரமாக, புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான் சண்முகம். ரயிலடிக்குச் சென்று நன்பனை வழியனுப்பி வைத்தான் பரம்.

மட்டக்களப்பை நினைத்தபோது மனது மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது. மாசு மறுவற்ற மாணவர்களின் மத்தியிலே மறுபடியும் அவன் வாழப்போகின்றார். சாவித்திரியின் நினைவும் இப்போது பயங்கரமானதாக இருக்கவில்லை. பல நாட்களுக்குப் பின் மனதில் எதுவித கலக்கமுமின்றி, கஷ்டமின்றி நிம்மதியாகத் தாங்குகினான்.

வழக்கம்போல் இரண்டு மணித்தியாலம் தாமதித்தே ரயில் ஸ்டேசனை அடைந்தது. எவ்வளவுதான் விரைவாகச் சென்றாலும் அன்று அவனுல் வகுப்பிற்குப் போகமுடியாது. வண்டியிலிருந்து இறங்கிச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அவனுக்கு நன்கு அறிமுகமான கார்ச்சாரதி ஒருவன் அங்கே நின்றுள்ளன. அவனுடைய காரிலேயே கல்லூரி விடுதிச்சாலைக்குச் சென்றுள்ள சண்முகம்.

வகுப்புகள் ஆரம்பமாகி விட்டன. ரயிலில் வந்த அலுப்புத்தீரச் சுற்று ஓய்வெடுக்கலாம் என் நினைத்தான். அவன் வந்ததை எவ்வாரே அறிந்த பத்மநாதன் அவனைச் சந்திப்பதற்காக வந்தார்.

“ஹலோ! சண்முகம், ஊரிலே எல்லோரும் சுகந்தானே!”

“ம்” என்றான், தானாக ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்தபடி.

“என்னப்பா, திடீரென்று இங்கிருந்து கிளம்பிப் போனால். அதைப்போல் திடீரென்று வந்து விட்டாயே ..... ஏதாவது கல்யாணம் கில்யாணம் .....” என்று இழுத்தார் பத்மநாதன்.

“அது ஒன்றுதான் குறைச்சல் மாஸ்டர் ... ...”

இதற்கிடையில் அன்று வகுப்புக் குச்செல்லாதி மாணவர்கள் வந்து மொய்க்கத் தொடாங்கிவிட்டார்கள். அடிக்கடி அறையுள்ளட்டி எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

“பிரயாண அலீச்சலால், உன் பேச்சிலும் சலிப்புத் தட்டுகிறதே ..... சரி ..... உன் மாணவ சிகாமணிகள் வந்துவிட்டார்கள். நான் ஆறுதலாகச் சந்திக்கிறேன் ... ...” என்று எழுந்தார் பத்மநாதன்.

கூடவே எழுந்த சண்முகம், “என் லீவு விஷயம் எப்படி இருக்குது மாஸ்டர்?” என்று கேட்டான்.

“ஆதெல்லாம் நான் சரிக்கட்டி விட்டேன். வந்து சேர்ந்த கொஞ்சக்காலத்தில் நீ நீண்ட ‘லீவு’ எடுத்து விட்டாய் என்று தலையை ஆசிரியர் ஆத்திரப்பட்டது உண்மைதான். என்றாலும் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி ஒரு புளுகை அவிழ்த்துவிட்டுச் சமாளித்து விட்டேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியில் சென்றார்.

நன்றியுணர்ச்சியுடன் அவர் போனதைச் சையேயே பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றான் சண்முகம். ‘இந்த நல்ல மனிதனு அந்த வீணா வதந்தியைக் கிளப்பியிருப்பார்?’

பத்மநாதன் வெளியே சென்றுவிட்டார் என்பதை அறிந்தவுடனே ஓட்டியிருந்தவர்களும் ஒதுங்கி நின்றவர்களும் ஓடிவந்து சண்முகத்தைத் தம் சரமாரியான கேள்விகளால் தாக்கினார்.

“இவ்வளவு நாட்களும் எங்கே சென்றீர்கள் சேர்? — நீங்கள் எங்க ஜிட்டே போகப் போகின்றீர்களாமே, இது உண்மையா? — எங்களை விட்டுப் பிரிவதற்கு நாங்கள் என்ன குற்றம் செய்துவிட்டோம்? ... ... சொல்லுங்கோ சேர் ... ...” அன்பு பொங்க, அனுதாபம் வெளிப்பட, துக்கம் எதிரொலிக்க மாணவர்கள் கேட்ட போது, சண்முகம் திணறிவிட்டான். தூய்மையான அன்பு மழுமினுல் மாணவர்கள் அவனை நீராட்டினார்கள்.

“ஆறுதலாக, அன்பாக, அமைதியாக அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறி அனுப்புவதற்குள் அவனுக்குப் போதும் போதுமென்றுகி விட்டது.

மாணவர்களை அனுப்பிவிட்டு அவன் சுற்று இளைப்பாறினான். சில வாரங்களுக்கு முன் மட்டக்களப்பைவிட்டு ஒருவருக்கும் தெரியாது ஓடிப்போனதை எண்ணிப்பார்த்தான். அன்று பயம், அவமானம், ஆத்திரம், அவநம்பிக்கை எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவனை அல்லற் கடவுள் அமிழ்த்திவைத்தன. இன்று தன்னம்பிக்கையும், உற்சாகமும், அன்பு னர்ச்சியும் இன்ப புரியின் எழிற் சிகரத்திற்கு அவனை ஏற்றிச் செல்கின்றன. மாணவர்களும், மற்றைய ஆசிரியர்களும் முன்பிருந்தது போலவே, இப்போதும் இருக்கின்றனர். மட்டக்களப்பு நகரம், கல்லூரி, விடுதிச்சாலை— இவற்றில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை. அப்படியானால் இந்தத் திடீர் மாற்றம் எப்படி ஏற்பட்டது? எல்லாவற்றிற்கும் மனந்தான் காரணம்! அன்று அவன் மனம் போன போக்கு, அவனைத் துக்கத்துடன் ஜக்கியப் படுத்தியது. இன்றைய மன நிலை அவனை இன்பத்துடன் இரண்டிறக் கலக்கச் செய்கின்றது. மனம் போல வாழ்வு என்பதில் தான் எவ்வளவு உண்மை!

மாலை ஜிந்து மனிக்கு உலாவிவரலா மெனப் புறப்பட்டான் சண்முகம். மாணவர்கள் சிலரும் சேர்ந்து கொண்டனர். வழி நெடுகிலுமிருந்த இயற்கையழகு அவனைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. ஆடி அசைந்த இளந-

தினசரி சுத்த சைவ போசனம்

பசும்பால்

காப்பி

தேநீர்

ஓவல்ரின்

மற்றும் குளிர்ந்த பானங்களும்

சிறந்த தயாரிப்புப் பலகார சிற்றுண்டு வகைகளும்

கிடைக்குமிடம்

மலாயா கடே

36 & 38, பேரியகடை, யாழ்ப்பாணம்

தெலிபோன்: 640

*

விசேட ஆடர்களும் உடனுக்குடன் கவனிக்கப்பட்டுச்
சிறந்த முறையிற் தயார்பண்ணிக் கொடுக்கப்படும்.

— குறிப்பு —

1952-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1957-ம் ஆண்டு வரை
யாழ்ப்பாணம் நகரசயைப் பகுதி

சுகாதார --- வாரவிழாவில்

நற்சாட்சிப் பத்திரமும் முதலாவது பரிசும் பேற்ற

ஸ்தாபனம் இதுவே !

அனைவரும் விஜயங் செய்யுங்கள்

MALAYA CAFE

Tele Phone: 640

36 & 38, Grand Bazaar::JAFFNA.

[Prop: M. K. KATHIRAVELU]

தென்றல் அவன் உடம்பை வருடி ‘கிச்சு கிச்சு’ மூட்டியது.

பேச்சு சுவாரஸ்யத்தில் அன்று நெடுந் தூரம் நடந்துவிட்டனர். சண்முகம் இதற்கு முன் கண்டிராத ஏரியொன்று தென்பட்டது. தெள்ளத் தெளிந்த நீர்த்தெந்திலில் தாமரைக் குழந்தைகளை வைத்துத் தலாட்டியது தென்றல். உழைத்துக் களைத்த உழவர்கள் அந்த நீரினால் தம் உடம்பை நனைத்துக் களைப்பை அகற்றினர். வேறொரு பக்கத்தில் சிறுவர்கள் பலர் ‘நீர் விளையாட்டு’ விளையாடினர். பத்து ஆண்டுகளையே தான்டியிராத பாலகர்கள் அந்தப் பச்சைத் தன்ணீருக்குள் கிடந்து படுத்திய பாடு! நீருக்குள்ளே மறைந்து நெடுநேரம் சுழியோடினர்கள் சிலர். நீச்சலடிக்கும் ஒருவன்மேல் வேறொருவன் ஏறிச் சவாரிவிட்டான்! ஏரியின் மத்தியிலே ஆளமான இடத்திற்குச் சென்று கூட்பியிருந்த தாமரை மலரை ராண்றைப் பறித்து, சண்முகத்திடம் கொடுத்தான் ஒரு அசாதாரண துணிச்சல்காரன்.

செழிப்பாக மலர்ந்த அதன் இதழ்கள் அவன் கையில் பட்டவுடன் ஒருவித இன்பக்கிஞகிஞப்பு ஏற்பாட்டது. மலரிலி ருந்து பிறந்த மென்மையான நறுமணம் அவன் கற்பனையைத் தூண்டியது: மலர்களுக்குள் சிறந்தது தாமரை; மங்கையர்க்குள் சிறந்த வள்.....என் சாவித்திரி! தாமரையிலும் மென்மையான பாதங்கள் அவனுடையவை. தாமரைத் தண்டைப் போல் ஆடி அசைந்து கொண்டிருக்கும் அவள் மென்னுடைல். தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல் அவள் நீலைக் கருவிழிகள் ஒரு நொடிக்குள் எங்கெல்லாம் சுற்றிவருகின்றன! அவள் தன் நங்கக் காங்களைக் கூப்பினால் தாமரை மலர் கூட்பும். பேசுவதற்கு வாயைத் திறந்தால், தாமரை இதழ்கள் விரிவது நினைவிற்கு வரும். வெண்டாமரை இதழ்கள் எல்லாம் அவள் பற்களாக மாறிவிட்டன. ‘சாவித்திரி! இந்த மலரை என் உடைமையாக்கியதுபோல், உன்னை எப்போது என்னுடையவாக்குவேன்?’ மலரை முகர்ந்து கொண்டு தன்னையே மறந்திருந்தான் சண்முகம்.

“தூக்கமா சேர்? நேரமாய்விட்டதே” அவனுடைய இனிய கற்பனையை இடையிலே கெடுத்தான் ஒரு மாணவன்.

அவர்கள் ஏரிக்கரையை விட்டுத் திரும்பும் போது ஆறு மணிக்கு மேலாகி விட்டது. வார முடிவில் வந்து அந்த ஏரியில் நீச்சலடிக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

விடுதிச் சாலைக்கு விரைவில் செல்ல

வேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு குறுக்குப் பாதையால் அவர்கள் வந்தார்கள். சாவித்திரியின் வீடு அங்கே தான் இருந்தது. மற்றவர்கள் அறியாதவாறு அந்த வீட்டைக் கவனித்தான் சண்முகம். என்றுமில்லா அலங்காரத்துடன் அப்ஸரஸ்போல் வாசற்படியில் நின்ற சாவித்திரி அவர்களைக் கண்டு கொண்டாள்.

“குட் சவினிங் செச்சர்”. மாணவர்கள் தம் வணக்கத்தைத் தெரிவித்தனர். அவன் புன்னைக்கத்தபடி சண்முகத்தைப் பார்த்தாள். எதையுமே சொல்ல மறந்து, அவள் முகத்தில் தன் பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டான் சண்முகம்.

“எல்லோரும் உள்ளே வாருங்களோ”. சாவித்திரி அழைத்தாள். விடுதிச் சாலையின் மணி கேட்டது. மாணவர்கள் பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தார்கள். “எங்களை மன்னிக்க வேண்டும் செச்சர்! இனி நாங்கள் வெளியே தாழித்தால், பத்மநாத மாஸ்டர் நெருப் பெடுப்பார் ..... நீங்கள் கதைச்சுப் போட்டு வாருங்கோ சேர், நாங்கள் போகிறோம்”.

மாணவர்கள் போய் விட்டார்கள்.

“நீங்களாவது வர மாட்டார்களா?” பிசை கேட்கும் கெஞ்சற் குலில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த சண்முகம், அந்த அழுகுத் தெய்வத்தைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“உட்காருங்கள்” ஜலதரங்கம் இசைத்தது!

“உங்கள் வீடென்றே நம்ப முடிய வில்லை. முன்பு இருந்தத்திலும் பார்க்க எத் தனியோ மடங்கு அழகாக இருக்கிறது”.

“குரேயடியாகப் புழுகின்றீர்களோ .....” வெட்கம் அவளைத் தலைகுனிய வைத்தது.

“அம்மா இல்லையோ?”

“அம்மாவும் தங்கைச்சியும் படம் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். நீங்கள் வருவீர்கள் என்று சொல்லி நான் மறுத்துவிட்டேன்”.

‘அப்படியானால்.....?’ அவன் கேட்க வில்லை.

ஆசை பொங்க, அன்பு துளிர்க்க, அர்த்தம் தொனிக்க அவளைப் பார்த்தான் சனா முகம்; பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். அங்கம் அங்கமாக அவளை எடை போட்டான். சுருண்டு நெளிந்த குழற் கற்றைகள் அவன்

முதுகில் உருண்டு தவழி, அவள் வளைந்து குழந்து நின்றார்கள். மயிர்க் கற்றைக்குள் மறைந்திருந்த மல்லிகை மலர்களின் மணம் அடையெங்கும் பரந்து அவளை ஆனந்த லாகி ரியில் ஆழ்த்தியது. அவளுடைய சிங்காரப் புள்ளைக் கூட அவன் சிந்தையைப் பற்றி யிழுத்தது. மோகன மதிமுகம் அவளை மோனத்திலாழி தியது.

நெஞ்சைக் கிறங்க வைக்கும் தன் நீல விழிகளை நியிர்த்தி அவளும் அவளைப் பார்த்தாள்.

பேசாச் சித்திரமாய், ஊமைக் காதலர்களாய், மௌனவெறிபிடித்த மன்மதத் தம்பதி களாய் இருவரும் நின்றார்கள்.

கண்ணும் கண்ணும் கலந்தன. கருத்தும் கருத்தும் கலந்தன. அன்புத் தொட்டிலே ஆண்மையும் பெண்மையும் ஆனந்தப் பண்பாடின.

எட்டுத் தடவை அடித்து ஓய்ந்த கடிகாரம், அவர்களை இந்த உலகிற்குக் கொண்டு வந்தது. நினைவு திரும்பிய சாவித்திரியின் கண்ணங்களில் நாணம் செம்மையூட்டியது.

“இந்தச் செந்தாமரையையும் தோற்கடித்துவிட்டதே உன் சிவந்த கண்மாய்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த மலரை நீட்டினால் சண்முகம்,

“சண்முகம்.....”.

உணர்ச்சி மிகுதியினால் உடல்நடுநடுங்க அவனும் அவளை அனுகினான். அவள் அவனை நோக்க, அவன் அவளை நோக்க — தாமரை மலர் கீழே விழுந்தது.

எதோ நினைத்துக்கொண்டவள் போல், ‘மறந்துவிட்டேன், மாஸ்டர் இதோ தேநீர் கொண்டுவருகிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சிட்டாய்ப் பறந்தாள் உள்ளே.

துள்ளியோடிய புள்ளி மாளிலிருந்து விழுந்த வெள்ளை மல்லிகையை எடுத்து முத்தம் கொடுத்தான் சண்முகம்.

“இன்பம் இன்பம் இன்பம் இனபத்திற்கோர் எல்லை காணில் துன்பம் துன்பம் துன்பம்.”

வெகு தொலை விலி ருந்து அலறிய வாலைவியின் ஒலி சண்முகத்தின் காதுகளைத் துனைத்தது.

திரும்பி உள்ளே பார்த்தான். பாட்டொன்றை முனுமுனுத்தபடி பாலும் பழமும் கொண்டுவந்தது அந்தப் பஞ்சவர்ணக்கிளி. மெல்லிய குரலென்றாலும் வெல்லமாயிருந்தது, அவனுக்கு.

“துன்பம் துன்பம் துன்பம் துன்பத்திற்கோர் எல்லை காணில் இன்பம் இன்பம் இன்பம்”

—தொடரும்.

கலீச் சேல்வி விற்பனையாளர்கள்

த. தம்பித்துரை,

226, ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம் .

ஹோட்டல் பிருந்தாவனம்

ஆஸ்பத்திரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம் .

விமலா ஸ்டோர்ஸ்

கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம் .

தமிழ்ப்பண்ணை

193, கே. கே. எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம் .

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்கள் தங்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கின் ரூர்கள்? அவர்களுடைய கதைகள் எந்தச் சூழ் நிலையில், எப்படி உருவாயின? -- அவர்கள் அனுபவங்களை அவர்களே சொல்லும் போது புது மையாகவும் சுவையாகவும் இருக்கின்றது. சோ. சிவபாதசுந்தரம், இலங்கீரன் ஆகியோரின் அனுபவங்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன.

ஓ ஓ முத்துலகீல் நாள் ஓ ஓ

சி. வைத்தியலிங்கம்

மஹாகவி காளிதாசனுக்கு சக்கரவாகப் பட்சியைப்பற்றிப் பாடுவதில் எப்பொழுதும் ஓர் ஆனந்தம். அவருடைய நூல்களில் அதன் பிரஸ்தாபம் நிறைய வருகிறது. ஹிமாசலப் பிரதேசத்தில் சஞ்சரிக்கும் இப்பறவை நிலத்தி விருந்து நீரைக் குடிப்பதில்லையாம். மழைபெய்யும்போது மேலே ஆகாயத்தில் பறந்து சென்று மழைநிர்த்துவரிகளை அருந்துவதாக நம்புகிறார்கள். அதற்காக அப்பறவை மாரிக்காலத்தை எதிர்நோக்கி இருக்குமாம்.

நான் சிறுவனுய் இருக்கும்போது இந்தச் சக்கரவாகம் போலத்தான் மாரிக்காலத்தை எதிர்நோக்கி இருப்பது வழக்கம். யாழ்ப் பாணப்பகுதிகளில் ஜூப்பசி கார்த்திகை மசங்களிலே மழை, அடைமழையாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருக்கும். கிராம வாசி கி ஞக் குப் பொழுதுபோகாமல் இரவு நேரங்கள் நீண்டு கொண்டே போகும். இப்படியான இரவு நேரங்களில் எங்கள் வீட்டு விருந்ததையிலே சில கமக்காரர் கூடிவிடுவார்கள். ஒரு பெரிய சட்டியில் உமியுடன் சேர்ந்து வேப்பம்விதை என் புகைந்துகொண்டிருக்கும். வெளியில் மழை சோவென்று இரைந்து பெய்யும். என் தந்தை ஒரு சாய்மான் நாற்காலியில் இருந்து கொண்டு ஏதோ ஒரு நாவலை உரக்க வாசித்துக் கொண்டிருப்பார். நானும் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கேட்டுக் கொண்டே வருவேன். கதையிலே மனம் ஒன்றிக் குளிரையும் மறந்து, பசியையும் மறந்து நித்திரையையும் மறந்து போவேன். இப்படி ஒருவர் வாசிக்க சூழ்நிலையும் இயற்கை வர்ணையும், பண்பாடும் பிரதீபவித்திருப்பது, இன்று நான் அலசிப்பார்க்கும் போது தெரிகிறது.

இப்படித் தோன்றிய இலக்கியத் தாகம் நானுக்குநாள் என்னுள்ளே வர்ந்து கொண்டே வந்தது, மாணவனுமிருக்கும் போதே பொன்னுசாமிப்பிள்ளை, குப்புசாமி

முதலியார், ரங்கராஜ், வடுலூர் துரைசாமி சீயங்கார் முதலியோரின் நாவல்களை ஒன்று விடாமல் வாசித்திருந்தேன். பாரதியரின் பாடல்களிலும், சிலப்பதிகாரம் பெரியபுராண உரை முதலிய காவியங்களிலும் எனக்குப் பழக்கமிருந்தது. மஹாபாரத, ராமாயணக் கதைகள் மன்ஸிலே உன்னதமான லக்ஷ்மியங்களையும், தத்துவங்களையும், கற்பனைகளையும் வளர்ந்து விட்டிருந்தன.....

கிராமச் சூழ்நிலையிலே வளர்ந்தவன் நான், கள்ளங்கபடமில்லாத கிராமவாசிகளுடன் ஒன்றி வாழ்ந்திருந்தவன். தோட்டந் துருவுகளிலும், வயல்வெளிகளிலும், வெய்யிலிலும் மழையிலும், இரவிலும் பகலிலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து உழைத்திருக்கிறேன். அங்கே அசையும் காற்றும், வீசும் நிலாவும் ஊறும் நீரும் என்னை இன்ப லாகிரியிலே ஆழ்த்தி விடுகிறது. வீடுகளின் முன்னால் இருக்கும் மலிலிகைப்பந்தலும் சாணி போட்டு மெழுகி மணியாச போட்ட திண்ணைகளும், கோலம்போட்ட முற்றங்களும் என்னை என்னவோ செய்கின்றன. அந்த மண்ணிலே வீழ்ந்து புராவேணுடும்போல் தோன்றுகிறது.....

இங்கே, இவ்வளவுதாரம் நான் இவைகளைப்பற்றி எழுதியிருக்கக்கூடாது. ஆனால் இவைகள் இல்லாமல் என்கதைகள் பிறக்கவில்லை. நான் எழுதியிருக்கும் பல கதைகளில் இந்தக்கிராம சூழ்நிலையும் இயற்கை வர்ணையும், பண்பாடும் பிரதீபவித்திருப்பது, இன்று நான் அலசிப்பார்க்கும் போது தெரிகிறது.

ஆகவே, நான் இளவுயதில் படித்த கதைகளும், பெற்ற அனுபவங்களும் உணர்ச்சிகளும் என்மன சில பலவிதமான கற்பனைகளை மூழ்பிவிட்டிருந்தன. அவைகள் மனதிற்குள் வேயிருந்து வெளிவரச் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த உணர்ச்சிகளையெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு உருவமாய் வடிக்காவிட்டால்

மனம் தாளாதுபோல் தோன்றியது—அவை கனக்குக் கணதளாகவும், கட்டுரைகளாகவும் உருவும் கொடுத்து ஈழகேசரிப் பத்திரிகைக்கு எழுத்தொடங்கினேன். எழுத்துவகில் நான் அடி எடுத்துவைத்தபொழுது என் விடைய தானங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்து எனக்கு உற்சாகம் தந்து ஊக்கமளித்தவர் ஈழகேசரி அதிபர் காலன் சென்ற பொன்னையா அவர்களே. நான் அதில் முன்னேறி வருவதற்கு ஈழகேசரியே ஒரு நடைவண்டிபோல் எனக்கு உதவி செய்து வந்தது.

ஆனால் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனின் வாழ்க்கையிலோ அல்லது ஒரு ஜாதியின் நீண்ட சரித்திரத்திலோ என்றாலும், உன்னதமான தருணம் ஒன்று, மின்னல் போல் தோன்றி மறைந்து விடுகிறது. அத் தருணத்தை நல்ல முறையில் பயன் படுத்திக் கொண்டால் வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்று இன்பம் கண்டுகொள்ளலாம். தவறு செய்து விட்டால் வாழ்க்கைமுழுவதும் அதை நினைத்து வருந்தவேண்டி வரும்.

இப்படியான ஒரு தருணம் எனது இருபதாவது வயிலில் வந்தது. பரமேஸ்வரக் கல்லூரியில் இண்டர் வகுப்பில் சமஸ்கிருதமும் படித்துவந்த எனக்கு கொழும்பிலிருந்து ஒரு கிளாக் உத்தியோகம் தேடிவந்தது. நான் தொடர்ந்து மேலும் படித்திருந்தால் எனது வாழ்க்கை என் மனோபாவத்துக்கு இயைந்து மலர்ச்சிபெற்று வளர்ந்திருக்கலாமென்று, இன்றும், கொரும்பில் கிளாக்குத்தியோகம் ஏற்று இருபத்தைந்து வருஷங்களுக்குப் பின்னரும் உணருகிறேன். அத்தருணத்தில் நான் சரியான பாதையில் செல்லவில்லையே என்று பச்சாத்தாபம் மனதில் எழுந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

நான் கொழும்பு வந்ததும் விவேகானந்தசபையின் தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. இங்கே வாசிகசாலையில் மொடேண்றியியு, திரிவேணி, கலைமகள், கலாநிலையம், செந்தமிழ்ச்செல்வி போன்ற உயர்தர மாத சஞ்சிகைகளை வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. முதன் முதலாக சுவாமி வேதாசலம் அவர்களின் நூல்களை இந்த வாசிகசாலையிலிருந்து பெற்றுப்படித்த ஞாபகம் வருகிறது—இவருடைய நூல்கள் ஒரு புது அனுபவத்தை எனக்குக் கொடுத்தன. அவருடைய பரந்த புலமையும், ஆழந்த நுண்ணுறிவும் தமிழ்நூல்களிலே ஒரு உயிர்க் காற்றைக்கொண்டு வந்து நிரப்பின. ஆனால் அவருடைய சமஸ்கிருத துவேஷத்தையும் ஆராய்ச்சிகளையும் வாசித்த சமயத்தில் என் மனம் வெறும்பிப் போயிற்று. மனதிலே துவேஷம் குடிவந்து

விட்டால், மனிதன் எவ்வளவு தூரம் கீட்டோ இறங்கி விடுகிறான் என்பதைக்கண்டு கொண்டேன்.

சமஸ்கிருத பாஷாஷயில் எனக்குக் கொஞ்சம் பரிச்சயம் இருந்தது. சுவாமி வேதாசலமவர்களின் தமிழ் சாகுந்தலை மொழி பெயர்ப்பைப் படித்தபோது மேலும் மேழும் அப்பாஷையைப் படிக்கவேண்டு மென்ற ஆவல் பிறந்தது. தனித் தமிழ்ப் பிரயோகத்தில் கவனம் செலுத்தியதால் அவர் நூலில் வசனங்களின் ஓட்டமும், கவிதைகளின் நயமும் குன்றிவிட்டதாக உணரலா னேன் ன் ஸ்ரீ வ. கந்தையா என்ற எனது நண்பன் ஒருவர் சமஸ்கிருத நூல்கள் சிலவற்றை தமிழ், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் தந்து உதவினார்கள். மூலத்துடன் ஒத்து ஓரளவுக்கு அவைகளை ரசிக்கப் பழகிக் கொண்டேன். மீண்டும் படித்தபோது அந்தப் பாஷாஷயின் நயங்கள் தெரியவந்தன. காளி தாலைனின் சாகுந்தலமும், குமார சம்பவமும் மேகசந்தேசமும் என்னைக் கவர்ந்ததுபோல் வேறொரு நூலும் இன்றுவரை கவர்ந்ததில்லை அவைகளிலே ஊறிவரும் காவியச் சுவையே, தெவிட்டாத இனபம் அது.

இந்நாட்களில் தான் “சமஸ்கிருதமும் தமிழும்” என்ற ஒரு கட்டுரை எழுதி நூலே கேசரியில் நான் வெளியிட்டதாக நினைக்கின்றேன். அது வெளிவந்த சமயத்தில் தனித்தமிழ் வட்டாரத்தில் கொஞ்சம் பர பாப்ளை ஏற்படுத்தியதாக அறியலாணேன். நாகரீக உலகம் முழுவதிலும் போற்றிப் படிக்கப்பட்டு வரும் இப் பழம்பெரும் பாஷாஷயின் மேல் தமிழ் நாட்டின் ஒரு கூட்டத்தாருக்கு என் இவ்வளவு துவேஷம் என்பதை என்னால் விளங்க முடியாமல் இருக்கிறது. எனக்கொசமஸ்கிருத பாஷாஷயை நினைக்கும் போதெல்லாம் ஹிமாசல பர வதத்தின் பணி தோய்ந்த கொடுமுடிகளின் தூய்மையும், காம்பீர்யமும் தான் நினைவுக்கு வருகின்றன. அதன் பரப்பையும், ஆழத்தையும், ஒப்பற்ற சௌந்தர யத்தையும் கண்டு தலை வணங்கச் செய்கிறது. தமிழ் என் தாய் என்றால், சமஸ்கிருதம் என் தந்தை என்று கருதுபவன் நான்.

தமிழில் சிறு கணத்தைகள், நாவல் கள் எழுதவோ, கவிகள் கீர்த்தனங்கள் புனையவோ விரும்புவோர் சமஸ்கிருத பாஷாஷயிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருப்பது நல்லது. அதன் உறவினால் சொல்வாம் பெரு கிளைகளிற்கு உயர்ந்த கற்பளைகள் உதயமாகின்றன. புதிய உவமைகளைச் சிருஷ்டிப் பதற்கும் உதவி செய்கிறது. ஆரம்பத்திலே பிற பாஷாஷயகளிலிருந்து மொழி பெயர்ப்பதி லும் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

நான் எழுதத் தொடங்கிய நாட்களில் மொழி பெயர்த்த கதைகள் பல ஈழகேசரி யில் வெளிவந்தன. தாகூர், கல்லீவோதி, தேகினில் முதலியவர்களின் சிறு கதைகளை மொழிபெயர்த்தத்தினால் எனக்குப் பல அனுசாலங்கள் ஏற்பட்டன. தேகினீல் எழுதிய “மாலைவேளையில்” என்ற நாவலின் தமிழாக கம் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது பலருக்கு ஞாபகமிருக்கலாம்.

இந்தச் சமயத்தில் இந்தியாவிலே, தமிழகத்தில், பாரதியார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பெருமிதத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு ஒரு ரசிகர் கூட்டம், தமிழில் புதிய சேரதனைகள் செய்யத் தொடங்கியிருந்தது. ஆனந்த விகடனும், மணிக்கொடியும், கலைமகனும் இக் கூட்டத்தாரின் சிறுகதைகளையும், மொழி பெயர்ப்பு நாவல்களையும் தாங்கி வந்தன. அவர்களுடைய எழுத்திலே முன் நாம் கண்டிராத புதுமையும் வேகமும், சுவையும் இருந்தன. இலங்கையிலும் இப்பத்திரிகைகளின் செல்வாக்கு பெருகி வளர்ந்து வந்தது.

அதே சமயத்தில் கொரும்பில் இஉக்கிய ஆர்வம் கொண்ட நாங்கள் சிலர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து இந்தப் புது எழுத்துக்களை வாசிப்பதிலும், விமர்சனை செய்வதிலும், இலக்கிய நூட்பங்களை ஆராய்வதிலும் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினேம்.

ஸ்ரீ. வ. கந்தையா சோ. சிவபாதசுந்தரம், சோ. நடராஜன், திருநீலகண்டன், இலங்கையர் கோன், குலசபாநாதன், குருஸ்வாமி, மாணிக்கம், சி. வைத்திவிங்கம் எல்லோருமே இலக்கிய நண்பர்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் கு. ப. ராஜகோபாலனின் சிறுகதைகளும், ஒற்றையங்கநாடகங்களும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. புதுமைப்பித்தனையும், மெளனி, பிச்சை மூர்த்தி, த. நா. குமாரஸ்வாமி, க. நா. சப்பிரமணியம், சி. க. செல்லப்பா சிதம்பரசுப்பிரமணியன் முதலியோரின் எழுத்துக்களையும் நான் ஆர்வத்துடன் படித்தபோதிலும், எனக்கும் கு. ப. ராஜகோபாலனுக்குமிடையில் ஏதோ ஒர் ஆத்மீகநூல் இருப்பதாகவே உணரவானேன். அவ்வளவு தூரம் அவருடைய கதைகளில் ஈடுபாடு இருந்தது. நான் சிறுகதை எழுதுவதற்கு ஆதர்ச்சிகரித்து அவரே எனக்கு உத்வேகம் கொடுத்தார் என்று சொன்னாலும் மிகையாகாது.

இந்தக்கூட்டத்தாரின் கதைகள் பல, அந்தநாட்களில் ‘கலைமகள்’ பத்திரிகையிலே வெளி வரலாயின. டாக்டர் உ. வே. சாமி

நாதையர், சிதம்பரநாதமுதலியார், வையாபுரிப்பிள்ளை போன்ற பெரியோர்களுக்கும் முக்கிய இலக்கிய பிடமாக கலைமகளே திகழ்ந்தது — அதிலே எழுதுவதென்றால் பெரியகௌரவம் என்று நான் நினைத்தே தன் கலைமகளுக்கு ஒரு கதை எழுத வேண்டுமென்று விருப்பும் நானுக்கு நான் மேலோங்கி வளர்ந்து வந்தது. ஒரு கதையை எழுதி அதற்குத் தகுந்த பெயர் கொடுக்க முடிபாமல் திண்டாடிப் போனேன். கடைசியில் வருவது வரட்டுமென்று எனது கதையை அனுப்பி, பொருத்தமான பெயருடன் வெளியிடும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். கறையை அனுப்பும் போது, புக்கத்தில் அடி எடுத்து வைக்கும் புதுமணப் பெண்ணின் முனோபாவத்துடன் தான் அனுப்பி வைத்தேன்.

கதை எழுதுவதே ஒர் உணர்ச்சி எழும்பும் நிகழ்ச்சி. முதன் முதலாக ஒர் உயர்ந்தபத்திரியில் ஒருவன் தன் எழுத்துக்களைக்காணும் போது அவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் போகிறான். உண்மையில் நான் மெய்சிலிருத்துப் போனேன். “என் சிரித்தார்” என்ற பெயருடன் எனது கதை பிரசரமாயிருந்தது.

அந்தக் கதையைப் பலர் மெச்சியதாக நான் இந்தியா போன சமயத்தில் கி. வா. ஜகந்தாதன் ஆவர்களே தெரிவித்தார். ஹிந்துப்பத்திரிகையிலும் He has portrayed with delicacy and power the Psychological conflict between fidelity and temptation” என்று விமர்சனம் செய்திருந்தார்கள். இந்த வரசகங்கள் மதுவின் வேகத்துடன் எனக்கு உற்சாகம் தந்தன். இதைத் தொடர்ந்து களனி கங்கைக்கரையில், அசோகமாலா, ஆழியாப் பொருள், நெடுவழி முதலிய கதைகள் வெளிவூட்டன.

மேலும் எழுத்துத் துறையில் முன்னிறிக்கொண்டு போவதற்கு மேலைநாட்டு லெக்கியத்துடனும் என்றிப் பழக வேண்டுமென்று ஆவல் என்மனசில் எழுந்துகொண்டிருந்தது. கதைகளில், அவர்கள் கையாளும் புதிய உத்திகளையும், படைப்பு முறைகளையும், நுட்பங்களையும் அறிந்து கொள்ளலாமென எண்ணினேன். அந்தநாட்களில் தான் டி. ஜே. விஜயசிங்க என்ற ஒரு சிங்கன் நண்பரின் தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அவர் ஒரு சிறந்தரசிகள். ஐரோப்பிய இலக்கியத்தில், எந்தப் பாலையில் எந்த நால் சிறந்தது என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். அந்த இலக்கியப் பரப்பை முதன் முதல் எனக்கு அறி முசும் செய்து வைத்தவர் இவரே.

இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுதுநான் எழுதிய “கங்காகீதம்” என்ற கதை ஞாபகம் வருகிறது. அந்தக்கதைக்கு வேண்டிய சரித்திர சம்பந்தமான விஷயங்களையும், புத்த மதகோட்பாடுகளையும் இவிடமிருந்து கேட்டு அறிந்து கொண்டேன. அதில் வரும் பாத்திரங்களுக்கு ஏற்ற பெயர்களைத் தெரிந்து கொடுத்தவரும் இவர் தான். கிராம ஊழியனில் அக் கதை வெளிவந்த போது அதை அழுக படுத்திய படமும் இவர் எழுதி யித்திரே.

இங்னும் நான் எழுத்துத் துறையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்த நாட்களில் தான் “கல்கி” அவர்கள் இலங்கைக்கு முதன் முதலாக ஜீஜயங் செய்திருந்தார். சிறு கதை வளர்ச்சிக்கும், கலைகளின் மறுமலர்ச்சிக்கும் ஆனந்தவிகடன் மூலம் அவர் செய்துவந்த அரிய சாதனைகளை இலங்கையிலுள்ளவர்களும் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆகவே அவர்களைக் காணவும் அவர்களுடைய பேசுக்களைக் கேட்கவும் ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் திரண்டு போயினர். எனக்கும் சில நண்பர்களுடன் அவர் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்குப் போய் அவரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அந்தச் சந்திப்பின்போது அவர் எனக்கு உற்சாகம் தந்து விகடனுக்குக் கதைகள் எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டது மற்கழுதியாத ஓர் சம்பவம்.

அவர் கேட்டுக் கொண்டபடி சிலநாட்களில் “பாற்கஞ்சி” என்று ஓர் கதைஎழுதி ஆனந்த விகடனுக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அக்கதையைப் பிரசுரித்தது மல்லாமல் பதி ணைந்து ஸுபா சன்மானமாகவும் அனுப்பியிருந்தார்கள். எழுத்துக்கென்று நான் முதன் முதல் பெற்ற சன்மானம் இந்தப் பதிணைந்து ரூபாவே.

இந்தப் பாற்கஞ்சி என்ற கதை முழுக்க முழுக்கக் கிராமீயச் சூழ்நிலையை நிலைக்களாக வைத்து எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. எங்கள் ஊர்க்குளமும், சுற்றிறிற்கும் மருத மரங்களும், கோயில் கோபுரமும், பெரிய வயல் வெளியும் என்னை அறியாமலே இந்தக் கதையில் வந்து நாட்டுப்புற எளி மையை மிக வலிமையுடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதில் வரும் “பள்ளத்துப் பள்ளன் எங்கேடி போட்டான் — பள்ளன் பள்ளம் பார்த்துப் பயிர் செய்யப் போட்டான்” என்ற நாடோடிப் பாட்டின் ஒலியே இந்தக் கதையின் உயிர் நாடிபோல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறதாக உணர்கிறேன்.

கதை எழுதுவதென்றால் ஏதோ உல்லாசமான பொழுதுபோக்கு என்று சிலர் கருது

கின்றார்கள். நானும் ஆரம்ப நாட்களில் அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். என கிளாக் வேலையைத் துறந்துவிட்டு எழுதிப்பிழைத்துக் கொள்ளலாம் என்றுகூட நான் நினைத்து துண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் கிப்ளிங் என்ற பிரபஸ் ஆசிரியர் எட்கார் உவாலவஸ்தி சொன்ன வாசகங்கள் நினைவுக்கு வரும். “எட்கார், இலக்கியம், இனிய காதவிதான், நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவளை மணந்து கொண்டாயானால் மானத்தையே வாங்கிவிடுவாள்” என்ற வாக்கியம் என்னை எச்சரித்து அடக்கிவிடும், சுவையான கதைகள் எழுதுவ தென்றால் எவ்வளவு கஷ்டமென்பது போகப் போக பேனுவைக் கையிலே வெடுத் தபொழுது தெரியவந்தது. இரவு பகல் அதைப்பற்றிய சிந்தனை பல உருவங்களாக வந்துகொண்டிருக்கும். மிக நுண்மையான உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற சொல் வந்து அமைந்தால்தான் கதையில் உயிர்த்துப்படும் கலை அழுகும் ஏற்படும். கதையை அழகாய் வடித்து எடுக்கவேண்டுமென்றால் அதற்கு ஒயாத உழைப்புவேண்டுமென்று தெரிந்து கொண்டேன்.

அலையன்ஸ் கம்பனியார் அவர்கள் வெளியிடவிருந்த கதைக்கோவைக்கு ஒரு கதை கேட்டிருந்தார்கள். அதற்காக “மூன்றாம் பிறை” என்ற கதை உருவாக்கொண்டு வந்தது. அந்நாட்களில் என் அறையன்னலுக்கு அருகில் ஒரு பவளமல்லிகைச்செடி பூத்துக் குலுங்கி நின்றது. யாருக்காகவோ அது ஏங்கீகாத்திருப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றும். சுக்கலப்சத்துச் சந்திரன் ஒன்று ஆகாயத்தில் தோன்றும், மறையும். செடியின் ஊடாக அது எட்டிப்பார்ப்பதுபோல் என் மனசில் ஒரு பிரமை ஏற்படும். இந்தக் காட்சியிலே எல்லையில்லாத ஒரு சோகக்கதையின் சாயல் வீழ்ந்திருப்பதுபோல் நான் உணர்ந்தேன். இந்தக் கனவுக்காட்சி இக் கதையில் வந்து அதன் கலை அழகை உயர்த்தியிருப்பதாக நினைக்கிறேன்.

கதை எழுதுவதுடன் ஈழகேசரிக்குப் புத்தக விமர்சனமும் செய்யவேண்டி இருந்தது. நால்களைக் கூடியவரையில் விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் நடு நிலைமையில் இருந்து ஆராய்ந்து பார்க்கத் தெண்டித்திருக்கிறேன். இலங்கை வானேலி நிலையத்திலும் புஸ்தக விமர்சனம் செய்யவும், இலக்கிய விஷயங்களில் பேசவும் சந்தர்ப்பம் அளித்தார்கள். ரேடியோமூலம் நான் நிகழ்த்திய பேச்சுக்கள் சில சமயங்களில் ஈழகேசரியில் பிரசுரமாகி வந்தன. “தற்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள்” என்ற பேச்சின் சாரம் ஈழகேசரியில் வெளிவந்தபோது அதற்கு ஒரு எதிர்ப்புத் தோன்றி யது. ஆனால் அது உருவாகி வளரவில்லை.

நான் அதில் கலந்துகொள்ளாமல் விலகி இருந்தபடியால் அப்படியே நின்று விட்டது. ஆனால் நான் அன்று பிரபலமான சில தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தையே சமீபத்தில் ‘எழுத்து’ ப் பத்திரிகையில், கா நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் சொல்லியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இப்போ சில வருஷங்களாக என் கற் பணினர்றுத் தூர்ந்துபோய்க் கிடக்கிறது. - முடுக்கிவிட்ட ஜப்பான் பொம்மை போல் எழுத்து அரங்கில் கொஞ்சக் காலம் ஆடிவிட்டு ஓய்ந்து போனேன்.

ஆற்றேழு வருஷங்களுக்குப் பின் ஈழகேசரி வெள்ளிவிழா மலருக்கு ஒரு கதை வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். இந்த வேண்டுகோளை நான் அலட்சியம் செய்ய முடியவில்லை. முப்பது வருஷங்களாய் எனக்கு ஆதரவு தந்து வந்த அப்பத்திரிகையின் வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டத்தில் நான் பங்கு பற்றவேண்டியது எனது முக்கிய கடமை எனக் கருதினேன். அம்மலரில் வெளி வந்த “உள்ளப் பெருக்கு” என்ற கதையில்

நான் எவ்வளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை வாசகர்களே கணிக்கவேண்டும்.

சென்ற 25, 30 வருஷங்களாய் நான் பட்டணத்தில் குடியேறியும், அச்சுழிலீஸில் வாழ்ந்து வந்தும் என் கதைகளில் அந்த வாசனை ஏறவில்லை என்பதைக் காணும்போது வியப்பாக இருக்கிறது. நான் சமீபத்தில் எழுதிய “உள்ளப் பெருக்கு” என்ற கதை யிலும் நாட்டுப்புற மண்ணின் வாசனைதானா வீசுகிறது. அப்படியான கதைகளே எனக்கு இயற்கையாய் அமைந்து, அனுயாசமாய் உருவும் எடுப்பதைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு தூரம் கிராமப் பண்பாடு என் இரத்தத்தில் ஊறி எங்கு ஆதர்சமளித்திருக்கிறதென் பது தெரியவருகிறது.

நான் இதுவரையில் எழுதியது மிகச் சொற்பம். அதில் நான் அடைந்த வெற்றியும் மிகக் குறைவென்றே உணர்கிறேன். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் உள்ள பலர் என் எழுத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்து சிலா கித்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் கொரவத்தையும் அன்பையும் நான் என் வாழ்க்கையில் பெற்ற பெரும்பேறெனக் கருதுகிறேன்.

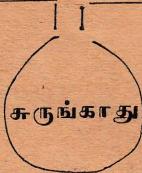
ஃ இன்றே வாங்குக! ஃ

எழில் மிக்க அழகு மங்கையர்க்கு

பொலிவுள்ள அழகு தரும்

ஷலக்ஸ்

குப்பர் எலிகன் ஜார்ஜ்

இலங்கையில் எங்கும் கிடைக்கும்

ஏகவிநியோகஸ்தர்கள்

கிறவுன் சில்க் ஸ்டோர்ஸ், 118, மேயின் வீதி, கோழும்பு

எழுத்தில் பிறந்து தமிழுலகெங்கும் புகழொளி பரப்பிய விபுலானந்தஅடிகள், யாழ்நூலை மட்டுமா தந்தார்? மணியான பல கவிதைகளிலும் அருமையான சிறு காப்பியங்களிலும், அறிவையும் ஆற்றலையும் வெளிப் படுத்தும் அநேக ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலும் அடிகளார் தமது முத்திரையைப் பொறித்துள்ளார்.

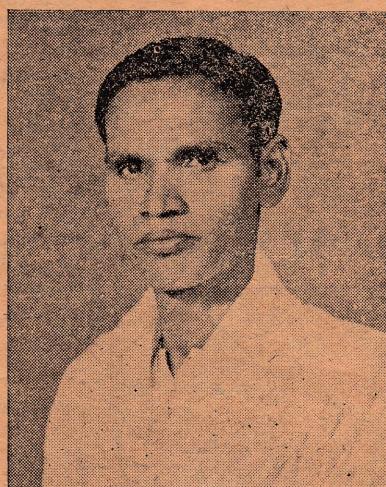
'புதுமை, முற்போக்கு' என்று சொல்லி, நமது பழைய எழுத்தாளர் பரம் பறையை ஒதுக்க முயல்பவர்களும், எழுத்தாளரின் இலக்கியத் தரம் போதாது என்று அங்கலாய்ப்பவர்களும் எங்கள் "நடமாடும் வாசிகசாலை" யுடன் சற்று உரையாட வேண்டும்.

அஞ்சிலக்கை வேடனார் ண—» «—ண அன்பின் வடிவானார்

— கனக செந்திநாதன் —

"நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடியவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும் அவரைக் கூடியவுடன் வசமழிதல் கடையன் புமாம்... ... பக்தியானது மந்ததாரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிர தாரம் என நான்கு வகைப் படும். அரக்கானது வெய்யிலின் முன் இருந்து வெதும்புவது போல்வது மந்தரபக்தி மெழுகானது வெய்யிலுக்கு எதிர்ப்படின் உருகுதல்போல்வது மந்த பக்தி. நெய்யானது குடுக்கு இளகுதல் போல் வது தீவிரபக்தி. தெலதாரையானது சிறிதும் இடையருது ஒழுகுதல் போல் வது தீவிரதரபக்தி. இந்நாயனாது பக்தி தீவிரதர மேயாம்.

பெரியபுராணம் — ஆறுமுகநாவலர்குசனம்.

குடத்துள் விளக்கும், உறையுள் வாளும் போல ஒருவர் காட்டக் காணற்பாலதன்ருகிய

அன்பைப்பற்றி, 'அன்பிற்குமுன்டோ அடைக் குந்தாழ்', 'அன்பின் வழியதுயிர்நிலை', என்றெல்லாம் குறள் கூறுகிறது. சங்கப் புலவர்கள் அதனையே அன்பின் ஜந்தினையாக வகுத்து ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். மணிவாசகப் பெருந்தகை, கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்' எனதலையாயஅன்பிற்கு இலக்கணமாக கண்ணப்பன் ரையே விதந்தோதியிருக்கிறார்..

அப்படியான அன்பைப்பற்றிச் சாதாரண கவிஞர்கள் கோழி யும் குஞ்சம், பசுவும் கண்றும் தாயும் சேயும் முதலிய உவமானங்கள் காட்ட முயன்றுவரும் இந்நாளில்—புராணக் கதைகளை உதாரணாக் கெட்டு அவற்றைத் தீண்டினாலே பாவம் என்று நினைத்து வரும் இக்காலத் தி ல்— அன்புறநிப் பாடவந்த ஒரு கவிஞருக்கு உடனே கண்ணப்பர்தான் நினைவுத் திரையில் தோற்றுமிக்கிறார். பெரியபுராணத் தி லும், சீகாள் த் தி ப் புராணத் தி லும் கண்ட கண்ணப்பநாயனரை, 'கண்ணப்பன் எக்கிள் கொள்ளும் காளத்தியப்பர்' எனத் தமிழ்நாட்டுப் பிரபல புலவசிகாமணிகளைப் போல் அதல் பாதாளத்தில் தள்ளிவிடாமல்,

தூய்மைகெடாமல் - மரபுதவருமல் புனிதமாக நமக்குக்காட்டுகிறார் ஒருவர். அவர் ஈழம்தந்த புலவராய் இராமல் வேறுயாராய் இருக்க முடியும்?

கண்ணப்பநாயனாது கதையை அவர் பாடியிருக்கும் முறை - அமைப்பு - சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமைந்துள்ளது. அக் கதையை அவர் மூன்று சீன்களாக, அன்பின் வடிவம் - அன்பின் நிலைக்களம் - அன்பின் செயல் என மூன்று வகுத்து நமக்குக்காட்டுகிற பாணி, ஒரு நாடக மேடையில் அது நடப்பதுபோலவே நமக்குக் காட்சியளிக்கிறது.

முதல் அங்கம் அன்பின் வடிவம் என்ற சீனையே உப அங்கமாக - மூன்று களங்களாக வகுத்து நாம் பார்த்தோமானால் கவிஞர் காட்டும் கண்ணப்பரை நாம் எக்காலத் தும் மறக்க முடியாதவர்களாகி விடுவோம்.

முதல் அங்கம்: அன்பின் வடிவம்
முதலாவது களம். (தொடக்கம்) பின்னரை

திரை தூக்கப்படுகிறது. கவனமாகப் பாருங்கள், ஒருவரையும் காணவில்லை. ஆனால் பறபல ஓரைகள் மாத்திரம் காதில் விழுகின்றன பின்னரையாக. அவை வானத்து அரமகளிரின் தெய்வ ஒலிகளா? அல்லது கந்தருவர் யாழின் ஒலி எனா? இல்லை. உற்றுக்கேட்டால் கானகத்துப் புள்ளினங்களின் ஓரையாகவும் இருக்கின்றனவே. இவைமாத்திரமா? வண்டினது பேரரவம், நீருவி ஓரை இவைகள் ஒன்றுகச் சேர்ந்திசைந்து நம்மைப் பரவசப் படுத்துகின்றனவே.

ஒலிகள் இருக்கட்டும், திரையைப் பாருங்கள். செங்கத்திரோன் உச்சியினைச் சென்று அணையும் காட்சி நம்மைப் பரவசப்படுத்துகிறது. கண்ணப்பரது உலகியல் வாழ்க்கையும் உச்சிக்குச் சென்று அன்பாம் சிவத்தை அணையும் பக்திமார்க்கத்துக்குத் திரும்புகிற நிலையை அல்லவா அது காட்டுகிறது. அந்த ஒலியத்தை வராப்போகும் காட்சிக்குத் தோதாக வரைந்த கலைஞரை வாழ்த்த வாயெடுக்கமுன் அந்த அழகிய திரையின் மூன்னே, செவிக்கினிய ஓரைகள் பின்னனியாக வேடர்க்கிளவரசர் கண்ணப்பர் - தோற்றமளிக்கிறார். உருவத்தில் இளவரசராக இருந்தாலும் அவர்பார்வை, மேல்நோக்கும் பார்வையாய் - காளத்திநாதர் தனைக் காதலிக்கும் பார்வையாய் இருக்கிறது.

“செங்கத்திரோன் உச்சியினைச் சென்றனையும் போதினிலே

காளத்தி நாதர் தமைக் காதலித்த சிந்தையராய் வானத்து (து) அர மகளிர் வாழ்த்திசைக்கு ந்தெய்வலை கந்தருவர் யாழின் ஒலி கானகத்துப் புள்ளின் ஒலி தேனுகக்கும் வண்டினங்கள் செய்கின்ற பேரரவம் நீருவி ஓரை நிறைந் தொன்றுய் நின்றிசைக்க வேடர்க் கிளவரசர் வேட்டம் போய்

காட்டகத்து “
முதல் அங்கம்: அன்பின் வடிவம் இரண்டாவது களம் வேட்டை கண்ணுக்கினிய திரையும், காதுக்கினிய பின்னனை ஒலியையும், வேடர்க்கிளவரசரையும் பார்த்து ஒருகனம் கூட ஆகவில்லை, பன்றி ஒன்று மூர்க்கத் தோடு ஓடிவருவதைக் காணுகின்றோம். காளத்தி நாதர்தமைக் காதலித்த சிந்தையை ஆட்கொள்ள அனுப்பிய தூதுவன் அது? இருக்கலாம். அறிவு அருள்வழிப் படுவதற்கு அன்புப் படச தேவைப்படுகிறது. அதற்கு வழிகாட்டியது அப்பன்றி. ஆம். அப்பன்றியைத் தொடர்ந்து, பக்கமலைகளை எல்லாம் தாண்டி காளத்திமலையில் இளவரசரை இப்போது நாம் சந்திக்கிறோம்.

‘பன்றி ஒன்றைத் தொடர்ந்து பக்க மலை தாண்டி தென் கயிலையென்னுந் திறம் படைத்த காளத்தி நன் மலையின் உச்சியினை நாடுனர்’

முதல் அங்கம்: அன்பின் வடிவம் மூன்றாவதுகளம். மனமாற்றம்.

வேப் டெட்கு வந்தவரை வேகங்கெடுத்து அண்டுகொள்கிறார் விமலர். அவர் பெயர் கேட்டதும் திங்கட் சடையார் திருநோக்கம் பட்டதும் இளவரசர் சிந்தனை, செயல் எல்லாம் மாறுகிறது. ஆழந்த சிந்தனை, தூங்கிய கைகள், மெதுவாக மலையின்மேல் ஏறுகிறார். ஆனால் அவருக்குமுன்னே அவரது அன்பு குடுமித்தேவரை நாடி ஓடுகிறது. “நாணனும் அன்பும் நளிர்வரையின் மூன் செல்ல” அவர் நடக்கிறார்.

அவருக்கு இந்தநிலை எப்படி வந்தது? “முற்பிறப்பிலே வேதாகமங்களை ஒதி உணர்

ந்து சிவனைத் தமது மனம் வாக்குக் காயங் களினாலே சிரத்தையுடன் உபாசித்தமை” யால்தான் வந்தது. ஆம். முன் செய்தவங்கள்தான் முடிபிலா இன்பான அன்பினைக் காட்டியது. அதனால் ஆர்வம் உள்ளத்திற் பொங்குகிறது. அவரைக் காணவேண்டும்என்ற ஆசை எழுகின்து. அந்த ஆசை சாதாரணமானி தர்களுக்குண்டாகும் சிற்றின்பம்போல் வதன்று என்பையுருக்கின்முகின்ற வேட்கை அது.அந்த வேட்கையினால் அவர் நடந்தார். மாமலையின்மீது நடந்தார். அன்பாஞ் சிவத்தை அடைய மாமலையின் மீது நடந்தார். ஒவ்வொரு கற்களையும் தாண்டி அவர் நடப்ப தைப் பார்த்தால், தத்துவங்கள் என்னும் ஏனிப்படிகளை எல்லாம் கடந்து சிவத்தை அடையும் தபோதனர்களை யெல்லாம் ஒரே தாண்டலில் வென்றுவிட்டார் போலல்லவா இருக்கிறது. ஆமாம் திங்கட்சடையார் திரு நோக்கம்பட்டு விட்டதல்லவா? இனித் தத்து வம் தவம் எல்லாம் எந்தழலை. ஒரே தாண்டலாய் அவர் தாண்டியேவிட்டார்.

அப்புறம். அஞ்சிலைக்கை வேடனூர் அன்பின் வடிவானார்;

“அப்பொழுது.....

“முன்செய் தவங்கள்
முடி விலா இன்பான
அன்பினைக் காட்ட
ஆர்வம் உள்ளத்திற் பொங்க
என்பை உருக்கி
எழுகின்ற வேட்கையொடு
நாணனும் அன்பும்
நளிர்வரையின் முன்செல்லத்
தத்துவங்கள் என்னுந்
தனிப்படிகள் தாண்டியப்
பால்
அன்பாஞ் சிவத்தை
அடைகின்றவர் போல
மாமலையின் மீது
வழி நடக்கும் எல்லையிலே
திங்கட் சடையார்
திரு நோக்கம் செய்தருள
அஞ்சிலைக்கை வேடனூர்
அன்பின் வடிவானார்”

முதலாவது காட்சியாகிய அன்பின் வடிவத்தையும் அதன் பகுதிகளாகிய பின்னனியிலே, வேட்கை, மனமாற்றம் ஆகிய மூன்றையும் பார்த்தோம். தனித்தனி பார் தட தாம். அதையே முழுமையாக இன்னென்றுமுறை

பார்த்தால் கவிஞர் கையாண்டுள்ள உத்தி முறை, சொல்நயம், ஆழம் என்பன புல னகும்.

செங்கதிரோன் உச்சியினைச்
சென்றையும் போதினிலே

காளத்தி நாதர் தமைக்
காதலித்த சிந்தையராய்

வானத்தர மகளிர்
வாழ்த்திசைக்குந் தெய்வ
ஓலி

கந்தருவர் யாழின் ஓலி
கானகத்துப் புள்ளின் ஓலி

தேனுகக்கும் வண்டினங்கள்
செய்கின்ற பேரரவம்

நீரருவி ஜைச
நிறைந்தொன்றுயனின் றிசைக்க
வேடர்க் கிளவரசர்

வேட்டம் போய்க் காட்

தகத்து

பன்றி யொன்றைத் தொடர்ந்து
பக்கமலை தாண்டித்
தென் கயிலை யென்னுந்

திறன் படைத்த காளத்தி
நன் மலையின் உச்சியினை

நாடினார்; அப்பொழுது
முன் செய்தவங்கள்

முடிவிலா இன்பான
அன்பினைக் காட்ட
ஆர்வம் உள்திற் பொங்க

என்பை உருக்கி
எழுகின்ற வேட்கை யொடு

நாணனும் அன்பும்
நளிர்வரையில் முன்செல்லத்

தத்துவங்கள் என்னும்
தனிப்படிகள் தாண்டி

அப்பால்

அன்பாஞ் சிவத்தை
அடைகின்றவர் போல
மாமலையின் மீது

வழி நடக்கும் எல்லையிலே
திங்கட் சடையார்

திரு நோக்கும் செய்தருள
அஞ்சிலைக்கை வேடனூர்

அன்பின் வடிவானார்”

இந்தப் பத்தொன்பது வரிகளையும் திரும்
பத் திரும்ப வாசித்துப்பாருங்கள். ஒவ்வொ

வொரு முறையும் புதுப்புது கருத்துக்கள், ஆழம் முதலியன் தோன்றும். வானத்தர மகனிர் -கந்தருவர் - கானகத்துப்புள்-வண்டு-அருவி. எனப் படிமுறையாக வைத்திருக்கும் அழகு, பெண்ணை முதலில் எடுத்தோதிய சிறப்பு, தெய்வங்களி, யாழின்ஒலி, புள்ளின் ஒலி, என்றெல்லாம் கூறிவிட்டு தேனுக்கும் வண்டினங்கள் செய்கின்ற பேரவும், நீரருவி ஒசை, நிறைந்தொன்றுய் நின்றிசைக்க. என்றெல்லாம் ஒலிக்குரிய வேறு சொற்களை அருமையாகக் கையாண்டிருக்கிறமுறை கவி ஞரை ஒரு உயர் ந்த ஸ்தானத்தில் தூக்கிவைத் திருக்கிறது. “முன்செய்தவங்கள் முடிவிலா இன்பினோக்காட்ட, ஆர்வம் உளத்திற் பொங்க, என்பை உருக்கி எழுகின்ற வேட்கையொடு நாணனும் அன்பும் நனிர்வையின் முன் செல்ல” என்ற வரிகள். கண்ணப்பநாயனார் புராணத்திலுள்ள ‘முன்பு செய்தவத்தினிட்ட (பா 102) நானானு மன்பும் முன்புநளிர்வரை யேற (பா 103) திங்கட்சடையார் (பா 104) என்ற பாட்டுகளை ஞாபகஞ்செய்துகொண்டு சேக்கிழார் மொழிகளை பொன்னே போற் போற்றுகிற செம்மையையும் புலனுக்குகிறது, அது மாத்திரமல்ல. “முற்பிறப்பிற் செய்த தவமே இப்பிறப்பில் எல்லையின்றி முழுவி வளர்ந்த இவ்வன்புக்குக் காரணமாயிற்றென்பதையும்”, முடிவிலா இன்பான அன்பன் இறைவன் ஒருவன்தான் என்பதையும், ஆர்வம்- வேட்கையிலிருந்து என்பை உருக்கி எழுகின்ற வேகத்தையும் சில சொற்களில் கவிஞர் காட்டுவது அற்புதமாக உள்ளது. வேடர்க்கிளவரசர் வேட்டம்போய், திங்கட்சடையார் திருநோக்கம் செய்தருள், அன்பின் வடிவானார், என்றுமுடிக்கும்போது ஒரு பூரணவடிவம் நம் மனக்கண முன்தோன்றி நம் மனத்தைத்திருப்திப் படுத்துகிறதையும் உணர்கிறோம். இனி,

பெரிய புராணத்திலுள்ள அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களை ஞாபகம் செய்து கொண்டு அறுபத்துமூன்று வரிகளையுடைய இத்தக் கண்ணப்பர் கதையின் (அன்பு) மிகுதி

யான் இரண்டு சீணையும் - அன்பின் நிலைக் களம், அன்பின் செயல் - நீங்கள் காணத் தயாராகும்போது நான் நாடகத்தை நிறுத்தி விடப்போகின்றேன், அவற்றையும் எழுப்புகுந்தால் கட்டுரை மிக மிக நீரூம். ஆகவே நீங்கள் அலுக்கமுன் ஆவலோடு மிகுதி எப்போவரும் என்ற ஆசையை எழுப்பி விட்டுவிடுவீப் போகின்றேன். அதெல்லாம்சரி இந்தக் கவிதையை எழுதியவர்யார் என்று சொல்லாமல் வீணங்கதை அளக்கின்றீர் என்கி றீர்களா? ஈழத்தின் பிரபல கவிஞராய் இருந்தது மாத்திரமல்ல, தமிழ் பேசுமிடமெல்லாம் தன் ஒளியைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவரும் யாழ்நால், ஆங்கிலவாணி, மதங்கருளாமணி ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய சுவாமி விபுலானந்தாதான் இதன் ஆசிரியர். அவரைத்தவிர வேறுயார் இப்படிப்பாட முடியும்?

இடைப்பிறவரலாக ஒரு வார்த்தை. பெரிய காவியங்களும் நீண்ட நாவல்களும் எழுதவும், படிக்கவும் அவகாசமில்லாத இந்த அவசர யுகத்திலே சிறுக்கதையும் சிறு காவி யங்களும் (கதைப்பாடல்கள்) தகுந்த வர வேற்றைப் பெறுகின்றன. ஈழத்துக்கவிஞர்கள் வெறும் துண்டுப் பாடல்களை திருப்திப் பாடாமல் இப்படியான கதைப்பாடல்களிலும் முயற்சிக்கவேண்டுமென்பது தான் என து வேண்டுகோள். அவைதான் நின்று நிலவும். நிலை பெற்ற புகழை அளிக்கும். ஏற்கெனவே இப்படியான பாடல்கள் ஈழத்தில் இல்லை என்பதல்ல. எவ்வளவோ உண்டு. வாழையும் புலவனும், அய் அண்டிரான், காதலியாற்றுப் படை, மருதக்கலம்பகம், சுவர்க்கபூமி, தியாக சித்தி, துறவியும் குஷ்டரோகியும், புதிய வண்டுவிடு தூது மேகதூதம், புயல் விடுதூது வீமான விடு தூது, வீரத் தாய் பெண்மையின்வெற்றி, யாழின் தந்தி கள், மஸ்ந்த வாழ்வு, வேனில்விழா என்பன எல்லாம் இப்படிப்பட்டனவே. ஆனால் தமிழ்நாட்டைப்பார்த்து ஆஹா! போடும் நம் நாட்டு விமர்சகர்கள் கண்களில் இவைபடாமல் போனது மட்டும்தான் அதிசயம்.

கலீச் சேல்வி விற்பனையாளர்கள்

முஸ்லிம் ஹோட்டல்,
புஸ்தக நிலையம்,
கண்டி.

நவா புத்தக சாலை,
180, மெயின் வீதி
நக்குவாஜை.

மோடேண் ட் ஹேடேஸ்,
14, மெயின் வீதி,
எட்டம்பிட்டியா.

P. கறுப்பையாபிள்ளை
மேட்டுக்கடை,
பூண்டுலோயா.

ஒரு நாட்டின் பழைய வரலாற்றை நிர்ணயிப்பதில், அங்நாட்டின் பழைய நாணகங்கள் பெருமளவில் துணைபுரிகின்றன. பல ஆழர்வ நாணகங்களைச் சேகரித்துள்ள ஆசிரியர் கூறும் செய்திகளை வரலாற்றுசிரியர்கள் ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டும்.

* யாழ் நாட்டு இறந்த நகர்ச் சேல்வங்கள் கை*

— சி. பொன்னம்பலம் —

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே சங்கிலித் தோப்பு தமிழகம் எங்கனும் பிரசித்தமான தாகும். இங்கே யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கடைசித் தமிழரசன் சங்கிலியனின் அரண் மனையும் ஆலயமும் அழியாது பாதுகாப்புடன் இருக்கின்றன. இந்த அராண்மனையின் முன்றிலாக அந்நாள் அமைந்திருந்த இடந்தான் சங்கிலித்தோப்பு. இத்தோப்பினுள்ளே வற்றுதீர்வளமுடைய யமுனேரி வாவி ஒன்று இருக்கிறது.

“சமீபத்திலே யமுனேரி வாவியின் அணைக்கட்டின் ஓரமாக, பெரியதொரு செப்புக்கலசம் நிறையத் தங்கநாணயங்களும், செகராஜ சேகரமன்னானது கைச்சாத்துடன் செப்பு ஏடும், பரராஜ சேகரன்து தங்கத்தோலிமைத்து இரத்தினக்கற்கள் பதித்த மருத்துவப்பெட்டியும், சங்கிலிமன்னானது சிவபூஜாவிங்கமும், இராஜங்கும் பத்தினாது ஆபரணங்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டன.”

வாசித்துவிட்டார்கள்; அப்படியே தூக்கிவாரி சங்கிலித் தோப்பிற்கு அழைக்கிறது மனம்; என்?

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் மன்னர் வரலாற்றினை அறிய அவர்கள் உபயோகித்த பொருள்கள் அவாவைத் தூண்டுகின்றன.

அம்மாவின் உடை மைப் பெட்டியிலே பாட்டி அணிந்த பாதசாரமும் ஜைடைநாகமும் இருக்கின்றன; இன்று பாதசாரம் என்பதும் ஜைடைநாகம் என்பதும் அணியும் வழக்கத்தில் இல்லை. இதனால் இவை தெரியாத பொருள்கள். அம்மாவின் அம்மா காலில் அணிந்தது பாதசாரம். நாகத்தைப் போல் பொன்று

ஞல் இழைத்து ஜைடையில் மாட்டிக்கொள்வது ஜைடைநாகம். இக்காலம் இவை உபயோகத் தீவிராத் போதும் அம்மா பழைமயான பொருள்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து வைத் தமையால் பார்க்க முடிந்ததோடு பாட்டியைப் பற்றியும் ஆவலோடு அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இந்தியாவிலே உலக அதிசயச் சின்ன மாகிய தாஜ்மகால் ஒரு வரலாற்றைத் தருகிறது. எகிப்திலே மகா பிரமிட்டு சியோப் மன்னன் சரித்திரத் தைத் தெரிவிக்கின்றது. சீன மதில் பழைய காலத்தில் சீனர்களுக்கும் கொடுமை வினைத்த தார் த்தாரியப் படையின்வரலாற்றையும் ‘ரிசின்சி’ மன்னனுடைய ஆட்சி திறமையைப் பற்றியும் சொல்கிறது. இலங்கையிலே சிகிரிக்குகை, காசியப் பால்னையைப் பற்றி அறிவிக்கின்றது. இப்படியே இறந்த மக்களைப் பற்றி வாழும் மக்களுக்குச் சரித்திரம் சொல்ல அடையாளங்கள் இருக்கின்றன.

வாழும் மக்கள் தம் முன்னேரப்பற்றி அறிந்து கொள்ள எவ்வளவு ஆழர்வம் கொள்கின்றன ரோ அதேபோல இறந்தவர்களும் தங்கள் பிறசந்ததியார் தங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பேரார்வம் உடையவர்களாய் வாழ்ந்தார்கள். இதனால்லேதான் கல்வெட்டுக்களும், செப்பெடுகளும் எழுந்தன. ஞாபகஸ்தாபி களும், கல்வறைகளும் காணப்படுகின்றன. புராதன ஓவியச் சாலைகளும், சிற்ப மாளி கைகளும் மாண்டவர்களின் கலாசாரத்தைக் கூறுகின்றன.

யாழ்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தவர்தாம்; இன்று

இறந்து ஒழிந்தனர். ஆனாலும் அவர்களை நாம் மறப்பதற் கில்லாமல், அவர்கள் எங்களுக்குத் தங்கள் வாழ்வை நினைவுட்டுதற்கு நினையாமல் விட்டுச் சென்ற பொருள்களும் உள்ளன. அவை; புராதன நாணகங்கள் — ஆபரணங்கள் — பாத்திரங்கள், அவர்கள் உபயோகித்த கருவிகள் ஆகியன.

ஆதிமக்கள் தங்களை நினைவுட்ட அமைத்த சின்னங்களும், தங்கள் வாழ்வில் உபயோகித்து விட்டுச் சென்ற அடையாளங்களும் சரித்திரக் கருவுலங்களாகும். இவைகள் எங்கள் அரும் பெருஞ் செவ்வங்களே என்று மதிக்கும் போது நாம் எங்கள் முன் நேர் வரலாறுகளை அறிந்தவராவோம்.

கால வெள்ளத்தின் அணைக்கட்டு சரித்திரம். வெள்ளத்தை மடுத்து, அணைக்கட்டுள் தேங்கச் செய்து விளை புலத்திற்குப் பயன் படுத்துவது போல, காலமாகிய வெள்ளத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை சரித்திரம் என்ற அணைக்கட்டால் மடுத்து, மனிதவாழ்வு என்னும் புலத்திற்குப் பாய்ச்சி நாகிக வளர்ச்சியாகிய பயணைப் பெறுதல் வேண்டும். நம் மவர்களுள்ளே பழங்குடைகளைச் சொல்லிப் பெருமை கொள்வதிலே காலங் கழிப்பவர்தாம் பலர்; “வானலூர்த்தி கண்டவன் தமிழன்; பாருங்கள் இராமாயணத்திலே இராவணன் புஷ்பக விமானத்தை; அறியுங்கள் சீவக சிந்தாமணியிலே விஜயையின் மயிற் பொறியை” என்றெல்லாம் பழைய கூறி, தொட்டதற் கெல்லாம் அந்தக் காலியத்திலே இருக்கிறது; இந்த இதிகாசத்திலே காணப்படுகிறது; என; புராணத்திலும் பேசப்படுகிறது என்று அவரே காலத்தை தப்போக்குகிறோம். செயல்களுக்குப் போதிய ஆதாரங்கள் வேண்டும். நம்பகமான சாதனைகள் புலப்படல் வேண்டும். கண் கூடாகக் காணும் கருவுலங்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

வரலாறுகள் சொல்லும் போது சிறுக்கதை ஆசிரியர்களாக மாறுகிறார்கள் சரித்திர ஆசிரியர்கள்; அதனால் சரித்திரம் நிலைப்பதில்லை. இதனால் உண்மைச் சரித்திரத்தைக் காணும் போதுகூட மக்களுக்கு மலைவு ஏற்படுகிறது. ஒரு இனத்தை மிகைப்படுத்துவதற்குப் புஜனந்துரைகள் புகுத்தி சரித்திரம் படைத்துப் பெருமை அடைகின்றவர் பலர். அது சரித்திரமாகது; பிரசார வர்க்கத்தில் ஒதுங்கிவிடும்.

சரித்திரம் சரித்திரமாக வேண்டுமானால் நடவு நிலைமையோடு ஆதார பூர்வமான கருவுலங்களைக் காட்டி, காலக்குறிப்புகளோடு ஒழுகுதல் வேண்டும். எங்கள் நாட்டிலே வரலாறுகள் தருவதிலே அறிஞர் சிந்தனைசெல்ல

பால பிறதர்ஸ்

பள்ளிக்கூடப் புஸ்தகங்கள்

பவுண்டின் பேனை

பந்து வகைகள்

சப்பாத்து வகைகள்

சூட்கேஸ், ரங்குப்பெட்டி

ரிஸலற், மணிக்கூடு

சைக்கிள், பெற்றேமாக்ஸ்

ஸ்டோவ், உறுப்புக்கள்

முடிமயிர் வகைகள்

சுயம், தீந்தை, பொலிஷ்

முள்ளுக்கம்பி, மண்வெட்டி

பிணைச்சல், ஆணிவகைகள்.

கல்கி, விகடன்

கலீ, சினிமா கதிர்

குமுதம், பேசும்படம்

அம்புலி மாமா

துப்பறியும் நாவல்கள்

முதலியவையும்

மற்றும் எல்லா

சாப்புச் சாமான்களும்

விற்பனைக்குண்டு.

சுருவில் கிரேட், ஊர்காவற்றுறை.

வில்லை; அதற்கு மேலாக. கவிதைகளும் இலக்கியக்களும் எழுதுவதிலேதான் நம் முன்னேர் கருத்து ஓடிற்று. வரலாறுயினும் கவிதை வடிவில் கற்பண புகுத்தி எழுதியே வந்தார்கள். அங்கே அழகைக்காண்பது முக்கியமேயல்லாமல், உண்மை முக்கியமல்ல; சரித்திரத்தில் உண்மைதான் தேவைப்படுவது.

கவிதைகளாகவும் கலைப்பாங்காகவும் எழுதப்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சரித்திரங்கள் இருக்கின்றன. யாழ்ப்பாண வையவமாலை, யாழ்ப்பாணவைபவ கெள முதி-வையாபாடல் கைவாயமாலை என்பன. இவற்றை ஆராய்ந்தும் தாமாகச் சில உண்மைகளை உணர்ந்தும் புராதன யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் என்னும் நூலை இராசநாயக முதலியார் அவர்கள் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தந்துள்ளார். இந்துல் ஓரளவு யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தைத் தருகிறது.

இராசநாயக முதலியாரது யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்திலே கீண யும் இதர நூல்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து வடபகுதி தமிழர் வரலாற்றினை கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்கள் எழுதி வருகின்றார்; நன்கு ஆராய்ந்து வருகின்றார்; சரித்திரக் கழகங்களினாலும் வரலாறு களை ஏனைய சரித்திராசிரியர்களுக்குள்ளேல்ந்துரையாடச் செய்தும் உண்மைகளைத் தொகுத்துவருகின்றார். இவரது பெருமுறையாக பாராட்டற்குரியதாகும்.

வரலாறு எழுதுவதற்கு முக்கியமான கருவுலங்களை முதலில் இயன்றவரை சேகரித்தல் வேண்டும். இந்த முறை நம்மவரிடம் சிறிதும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு நூதனசாலை இருக்கிறது; இதைப் பார்க்கும்போது நூதனமாகவே இருக்கிறது. என? யாழ்ப்பாணத்தில் அகப்பட்டசரித்திரச் சம்பந்தமான காட்சிப் பொருள்கள்

அத்தனையும் கொழும்பு நூதனசாலையில் இருக்கின்றன. இங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் தொடிகள் ஆலவட்டங்கள் கூட யாழ்ப்பாணத்தனவா அல்லது தெற்கிலிருந்து வந்தனவா? என்ற ஜீயத்தைத் தருவனவாக இருக்கின்றன. போல் பீரிஸ்துரை 1917-ஆம் ஆண்டில் கந்தரோடைப்பகுதியிலும் அயல்கிராமங்களான சண்னகம், மாகியப்பிடியிலும் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாரிய சிலைகளும் பலிபீங்களும் கொழும்பிற்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டன. பாரியனவாயிருந்தமையாலோ அல்லது போல் பீரிஸ் தமது ஆராய்ச்சியை யாழ்ப்பாணமக்கள் என்றென்றும் நினைவுறுத்துதல்வேண்டுமென்று எண்ணியமையாலோ, அவை யாழ்ப்பாணமக்கள் செரியில் தங்கியிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் நூதனசாலை ஏற்பட்டதும் சாலையின் முன் வருந்தாவில் காட்சிதருகின்றன.

இவரது சேகரிப்பைப் பார்த்து

உவங்த, கலைமகள் ஆசிரியர்,

கி. வா. ஜகந்தாதன்

இவரைப்பற்றிச் சொல்லியவை:-

அளவெட்டிப் பாராத வரலாற் றிற்கே

அறிகருவி கல்வெட்டு செப்பிதழ்கள் பளகற்ற நாணயங்கள் இவற்றை யெல்லாம் பார்த்தறியத் திறவேண்டும்;

ஆசைவேண்டும்

அளவெட்டி யானிற் பொன்னம்பலப்பேர்

ஆசான்

அரியபலகாசகளைத்தொகுத்தான்; செஞ்சில் பிளவெட்டி வாராமல் ஊக்கம் கொண்டான் பேணிவகுத் தாராய்ச்சி செய்கின்றன,

பாண்டியர்தம் காசகளும் ரோமர் காசம் பழஞ்சேது நாணயமும் பிறவும் கண்டே

ஈண்டுபெரும் பண்டார மாக வைத்தான்; இவற்றினுயர் கதையறிந்து மகிழ்ந்து

பன்னாள்

வேண்டியுறநாணயத்தைப்பகண்ணுப்போற்றி வியக்கின்ற தொண்டு செய்தான்; இவண்டு முயற்சி

ஆண்டவன்ற னாருளாலே மேன்மேலோங்கி அரியபயன் தந்துநலம் சிறக்க மன்னே.

கி. வா. ஜகந்தாதன்.

6-9-59.

கிலமான கட்டடப் பொருள்களும், ஆலயங்களின் சிதைவுகளும் சிலைகளின் துண்டங்களும் - மட்பாண்டங்களின் ஓடுகளும், புராதன அணிமணிகளும், பழைய நாணயங்களும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. புராதன சிங்கள இதிகாசமாகிய மகாவம்சம் கந்தரோடையைப் பற்றித் தெரிவிக்கின்றது. பழைமை மிகக் கிடம் எனக்கண்ட அரசாங்கம், புதைபொருள் ஆராய்ச்சி இலாகாவிற்கு கந்தரோடையில்

பொது விஞ்ஞானம்

இலங்கைப் பாடசாலைகளுக்கு

தீரு. A. மகாநேவன், B.A., B.Sc.,

6-ம், 7-ம், 8-ம் வகுப்புகளுக்கு தனித்தனியே வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கைக் கல்லூரிப்பகுதியாரின் 1957-ம் ஆண்டு பாடத்திட்டத்தின் படியும், வடமாகாண ஆசிரியர் சங்க பாடத்திட்டத்தையும் அனுசரித்து, புதிய கலைச் சொற்கள் சேர்த்துத் தயாரிக்கப் பட்டவை

மாணவர் தம் எதிர்காலத்தில் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு ஏற்ற வாறு விஞ்ஞான அறிவைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளச் சாதகமாகும் முறையில் விஞ்ஞான பாடங்கள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

வேண்டிய பாடங்களில் பரிசோதனைகளும் பயிற்சியும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதுவரை விஞ்ஞானம் கற்பிக்காத ஆசிரியர்கள் கூட இலகுவாகக் கற்பிக்கக் கூடிய முறையில் பாடங்கள் சிறந்த விளக்கங்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இதுவரை அரசினரின் புதிய பாடத்திட்டத்துக்குரிய விஞ்ஞான நூல்கள் தமிழில் வெளிவரவில்லை. இப்போது பாடசாலைகளில் பாவிக்கும் நூல்கள் நம் நாட்டுக்கு ஒவ்வாத வெளிநாட்டு நூல்களே யாகும். இக்குறையை மேற்படி நூல்கள் நீக்குமென நம்புகின்றோம். இந்நூல்களை மாணவர்களுக்குப் பயன்படச் செய்து எங்களையும் ஊக்குவிக்குமாறு ஆசிரிய அன்பர்களை வேண்டுகின்றோம்.

கலைஞரி புத்தக நிலையம்

10, மெயின் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்-

130, திருகோணமலை வீதி
கண்ணி.

தீபாவளி வாழ்த்துக்கள்!

கல்கி, கலைமகள், கலைச்செல்வி, சூழுதம், கல்கண்டு. முதலிய வார, மாதப் பத்திரிகைகள் எங்களிடம் கிடைக்கும் காரம், மணம், குணம் நிறைந்த முக்குப்பொடி இங்கே பெறலாம்.

N. V. கந்தையா

முலைக்கடை

சுங்குகம்.

S. K. M. SALIHU & SONS,

CHEDDIKULAM

சேடி யோக்களில் மிகச் சிறந்த

வெலிப்ஸ் சேடி யோ

இலங்கையிலே நல்ல முறையில் தயாரிக்கப்படும்

மொன்று சைக்கிள்

மற்றும் அரிசி, மாவு, சாப்பாட்டுச் சாமான்களும், சாப்புச் சாமான்களும் மொத்தமாகவும் சில்லறை யாகவும் கிடைக்கும்.

வாடிக்கையாளரின் வசதியை முன்
னிட்டு நவீன முறையில் நூல் மில் (Rice Mill)
ஒன்றையும் ஆரம்பித்திருக் கின்றோம்.

உங்கள் திருப்தியே எங்கள் இலாபம்
எஸ். கே. எம். சாலிஹு - அன் சன்ஸ்,
செடி கூம்.

படிமுறை நகரம் இருந்த பகுதியை வாங்கிக் கொள்ள அனுமதி அளித்தது. 1954 ஆம் ஆண்டளவில் 'கயக்கலை' என்ற பகுதியை புராதன புதைபொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதியார் வாங்கியுள்ளனர். ஆராய்வுக்குரிய பூர்வாங்கமான முயற்சிகள் இடையிடையே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. 1917 ஆம் ஆண்டளவில் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் மோகங் கொண்டவரும் தற்போது நூதனசாலைகளின் மேலதிபராக இருக்கும் திரு. டானியகலை என்பவரின் தந்தையாரும் மேற்காட்டிய ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம் 'டிஸ்றிக் ஜட்ஜ்' ஆக்கட்டமையாற்றியவருமான போல் பீரிஸ் அவர்கள் நீதவான் என்ற முறையில் தனி முயற்சியாக இப்பொழுது புதைபொருள் ஆராய்ச்சிப்பகுதியார் வாங்கியுள்ள 'கயக்கலை' என்ற இடத்தில் ஒரு பகுதியை அகழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்தார். அவர் ஆராய்ச்சியில் பல ஜைக்கண்டார். மேலே அம்முறையை நடாத்துவதற்கு அரசாங்க ஒத்துழைப்பு இல்லாமை கண்டு நிறுத்தினார்.

இவர் கந்தரோடையில் அகழ்ந்த இடத்தில் ஏற்ததாழ ஏழடி ஆழத்திற்கு அகழ்ந்தார். அங்கே தூண்தாங்கிக் கர்களும், சிலாசாசனம் ஒன்றும், பொத்த சிலைகளும், புராதன சாளரம் ஒன்றும், பலிபீடங்களும், "அசதரக்கொட்டுவே" என்னும் டாகபத்தாபி களும், பழைய நாணகங்களும் கிடைத்தன. அதே நாட்களில் ஊரிலே மக்கள் சேர்த்து வைத்திருந்த பழையப் பொருள்களையும் விலை கொடுத்து வாங்கினார். கந்தரோடைக்கு அயல்தாகிய அங்கணக்கடவை (மாகியப் பிட்டி) யில் கோவில்கெண்ட கண்ணகியம் மன் கோவில் தாண்நாத்தடாகத்தின் பக்கத்தில் பராயிகிலையொன்றை அகழ்ந்தெடுத்தார். அதனைக் கண்ணகிலையென்று சொல்வாரும் உளர். சன்னகத்திலும் குதிரமலைக்கொடு என்னும் இடத்தில் அகழ்ந்து சில புராதன சின்னங்களை எடுத்தார். தாம் செய்த ஆராய்ச்சி களை முன்று வெளியீடுகளில் புகைப்படங்களோடு வெளியிட்டார். இந்தப்புஸ்தகங்கள் கிடைப்பது அரிது. யாழ்ப்பாணம் நூதனசாலையில் உண்டு. தவிர சரித்திர ஆய்வினர் களிடமும் இருக்கலாம்.

எற்தாழ யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மத்திய ஸ்தானமாகவுள்ளதும், யாழ்ப்பாணம் காங்கேசந்துறை பிரதான வீதியின் நடுவே அமைந்ததும், இலங்கையில் பிரதான சுந்தை அமையப்பெற்றதும், நன்னீர் வசதியுள்ளது மான சுன்னகத்தை யாவரும் அறிவர். இங்கிருந்து மேற்கே செல்லும் கற்பாதத்தில் ஒருமைல் தூரம் பிரயாணங்கு செய்ததும் கந்தரோடைக் கிராமத்திற்கு வந்துவிடலாம். கற்பாத ஓரமாகக் குடாநாட்டிலே பிரபல்ய

மான ஸ்தந்தவரோதய கல்லூரி கையக் காணலாம். கல்லூரிக்கு முன்னால் கிராமத் தின் உட்பகுதிகளுக்குச் செல்லும் ஒழுங்கை இருக்கிறது. இந்த ஒழுங்கை வழியாகத் தெற்கு நோக்கி அரை மைல் சென்றுவிட பழைய நகரம் இருந்த பாழ் மேட்டை அடையலாம்.

கிராமத்தின் வேறு பகுதிகளிலும் பழைய யானவை அகப்படினும் இந்த இடத்திலே தான் போல் பீரிஸ் அவர்கள் தமது ஆராய்ச்சியை நடத்தினார். அவரது ஆராய்வின் துணை கொண்டு அரசாங்கம் வாங்கியது. கட்டடங்கள் கீழே ஆழ்ந்துகிடக்கின்றன. இக்காரணங்களால் இந்த இடம் பாடம் பொருட்குவைகளின் மத்திய ஸ்தானமாகும். 'கயக்கலை' என்பது இவ்விடத்தின் பெயர்.

1917-ல் போல் பீரிஸ் அவர்களது கவனமும் ஆராய்ச்சியும் கந்தரோடைக் கிராமத்தில் நிகழ்ந்த பின்னர், இலங்கையிலே புராதன நாணகச் சேகரிப்பாளரிடையேயும் கிராமமக்களிடையேயும் புதியதொரு பரபரப்பு ஏற்படலாயிற்று. தென்னிலங்கைப் பகுதியிலிருந்து நாகதுவீபத்திற்கு (நயினத்திலிற்கு) வரும் யாத்திரிக்களிற் பலவு, கந்தரோடைக்கும், மாகியப்பிட்டி அங்கணக்கடவை கண்ணியம்மன் கோவிலுக்கும் இடையிடையே வருவாராயினார். பழைய நாணகச் சேகரிப்பாளர் கிராமமக்களிடம் வந்து பணங்கொடுத்து பழையனவற்றை வாங்கலாயினார். கிராமமக்களை எடுப்பதில் முயற்சி கொண்டனர். கிராமத்திலே, அந்தத் திடலில் ஏழுகிடாரம் நிறைய திரவியம் இருக்கிறது; இந்தப் பிட்டியில் பொறுகுவியல் புதைந்து கிடக்கிறது; நரபவி கொடுத்தால் எடுக்கலாமாம் என்று வார்த்தையோடு கிராமியக் கடைகள் அடிப்படையிற்று.

கிராமத்தவரிடம் பழைய நாணகங்களை அதிகமாகச் சேகரித்தவரும், நெடுஞ்காலமாக இத்துறையில் பொழுது போக்கியவரும், அரசாங்க நீர்ப்பாச்சுப் பகுபில் பிரதான அங்கம் வகித்தவருமான அமெரிக்கர், W.H. பிடல் துரையாவர். கிராமத்து மக்கள் இவரிடமிருந்து புதம் புதிய நோட்டுகளை வாங்குவதற்கு வருடா வருடம் ஆவலோடு பழைய நாணயங்களைச் சேகரித்து எதிர்பார்த்திருப்பர். இவரைப்பின்பற்றி, T.M.D. சில்வா (மருதாளை) ஹெற்றி ஆராய்ச்சி (கொழுஷ்பு), பாடு வந்துடாவ (கண்டி), அல்வீஸ் அப்புஹாமி (அனுரதபுரி) வோல்ரர் பெரிரா ஆதியோர் பழைய நாணகங்களைச் சேர்த்துச் செல்கிறார்கள்.

கிராமத்தின் செல்வமெல்லாம் வெளியே

செல்வதைக் காண்கிறோம். ஏழை மக்களுக்கு முதியோர் தேடிவைத்தசொத்து, அவர்களுக்கு அற்ப பணத்தைக் கொடுக்கிறதே என்று திருப்திகொள்ள வேண்டியதே.

இந்தப் பழைய நாணகங்களை மிகவும் ஆவலோடு பணத்தைக் கொடுத்து வாங்கிப் போகிறார்களே இதனால் என்ன பிரயோசனம் அடைகிறார்கள்? சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கூடத் தில் சேர்க்கிறார்களா? அல்லது காட்சிச்சாலையில் வைக்கிறார்களா? வந்து வாங்குவோர் பெரும் பான்மையோர் அப்படியான வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்களாய்க் காணவில்லை. இவர்கள் இந்தப் பழைய நாணகங்களால் கொள்ளை லாபம் பெறுகின்றனர். கொழும் பிற்கு வரும் வெளிநாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகளுக்கு தாங்கள் கொடுத்த பணத்திலும் பார்க்கப் பன் மடங்கு பணத்திற்கு விற்கி ரூர்கள். வெளித் தேசங்களிலிருந்து வருபவர் பலருக்கு இலங்கையின் பழைய நாணகங்கள் சேர்ப்பதில் மிகு ஆர்வம் உண்டு. அவர்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரராக இருக்கலாம்; அல்லது இவர்களைப் போல் பழைய நாணய வியாபாரிகளாக இருக்கலாம்; எப்படியும் எங்கள்சரித்திரசெல்வங்கள் கடல் கடந்து அமெரிக்க முதலை தேசங்கட்குப் போய் விடுகின்றன. இந்தப் பழைய நாணயச் சேகரிப்பாளர்களைப் பற்றிய இரசமான சம்பவங்களை, “யாழ் நாட்டு இறந்த நகரங்கள்” என்ற தலைப்பில், “பீஜீ வங்கா” பத்திரிகையில் முன் என் கூறியிருப்பதால் அதன் தொடர்ச்சியான பழைய நாணகங்களைப் பற்றிய சில அம்சங்களைத் தருகிறேன்.

சென்ற ஆண்டு சோவியத் ரூசியாவில் நிகழ்ந்த, அகில உலக வாலிபர் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டு மக்கள் சீனாவிற்கும் போய் வந்த ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி ஆசிரியர், திரு. V. பொன்னாம்பலம் M.A அவர்களிடம், கந்தரோதயைல் அகப்பட்ட சீனக்காசுகள் சிலவற்றை, சீனதேசத்து மத்திய மியூசியத்திற்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பியிருந்தேன். அவர்கள் நன்றியறிதலுடன் ஏற்றனர்.

அன்பர் இங்குவந்த சில நாட்களுக்கு பார்சலும் கடிதமும் கிடைத்தன. அந்தப் பார்சலில் சீனதேசத்தின் மிகப் புராதனமான நாணகந் தொடக்கம் இன்றுவரை உபயோகத்திலிருக்கும் நாணகங்கள், வகைக்கு ஒவ்வொன்றும் இருந்தன. அவர்கள் எழுதிய கடிதம் :-

மத்திய மியூசியம்
பீக்கிங்,
சீன.
14-12-58

திரு. S. பொன்னாம்பலம்,
அளவெட்டி.
இலங்கை.

அன்புமிக்க நண்பா;

நீங்கள் கந்தரோதை என்னும் பூர்வீக நகரில் கண்டெடுத்த பழையமையான நாணயங்கள் சிலவற்றை, நண்பர் திரு. V. பொன்னாம்பலம் அவர்கள் மூலம் தந்து அனுப்பியமைக்கு நன்றி.

பதிலுக்கு, நாழும் சில புராதன சீன அரசர்களின் நாணயங்களை உங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம்; இலங்கையிலுள்ள சீன தூதர் அனுவலகத் திற்கூடாக.

இலங்கைக்கும் சீனத்திற்கும் இடையில் வளர்ந்து ஒங்கிய வரலாறுத் தொடர்புகளுக்கு உங்கள் நாணயங்கள் எடுத்துக்காட்டாரும்.

பண்டு தொட்டு வளர்ந்துள்ள எமது நட்பு நின்று நிலைக்க நாம் வாழுத் துகிள்ளேரோம். உங்கள் முயற் சியைப் பாராட்டு கின்றோம். இலங்கை — சீன நட்புறவு நிடுமி வாழ்க!

இப்படிக்கு,
(ஒப்பம்) அதிபர்.
பீக்கிங்மியூசியம்.

“புராதனமான நாணயங்களையும், அணிமணிகளையும் சேகரித்து வைத்திருப்பவர்களுள் வடபகுதியிலே நீங்கள் தாம் ஒருவரென்று மதிக்கிறேன். சிங்கள மக்களிடையே பலர் இத்துறையில் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். தமிழிடையே பழைய நாணகங்களை இவ்வளவு வகையிலும் மிகப் புராதனமானவையாகவும் சேர்த்து வைத்திருப்போர் இலர். எம்போன்றேர்க்கு சரித்திரம் எழுதுவதற்கு ஆதாரபூர்வமான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட உங்கள் சேகரிப்பு மிக மிக அவசியம். இதற்காக நான் தங்களைப் பாராட்டுகிறேன்”.

இவ்வாறு இந்துசாதனம் பத்திரிகையிலே இலங்கையின் வடபகுதி சரித்திர வரலாற்றைத் தொடர்ந்து எழுதிவரும் சரித்திர ஆசிரியர்

முத்துக்குமாரசுவாமி அவர்கள், எனது சேக் ரிப்பைப் பாரதத்துக் கென்றதும், அதனைப்பற்றி எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

யாழிப்பாணத்தில் ஒரு மூலையில் ஒதுக்க மாக இருக்கும் இந்தக் கந்தரோடைக் கிராமத் திற்கு இத்தகைய வரலாறு கள் இருக்கின்றனவா? “பழைய நாணயங்கள் என்றால் பாட்டன், கொப்பாட்டன் காலத்து ஒல்லாந்த போத்துக்கீசிய நாணயங்கள் தானே” என்று துணிரவர்களுக்கு அப்படிபல்ல மிக மிக பழையவாய்ந்த வரலாறுகளுக்கு அடிப்படையான நாணயங்கள் கந்தரோடையில் கண்டெடுக்கப்பட்டனவை என்பதை ஆணித்தரமா

கப் பதித்துக்கொள்வதற்காக இவ்வளவுக் கூறவேண்டியிருந்தது.

அரேபியா, சீன, கிரேக்கம், உரோமாபுரி, இந்தியா, இஸ்லாக், கிழக்கிந்தியதீவுகள் முதலிய பல நாட்டுப் பழைய நாணயங்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் காட்சியே கண்கொள்ளாக்காட்சி. கந்தரோடையில் கண்டெடுக்கப் பட்ட எல்லா நாணயங்களையும் போட்டோ எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு சில முக்கிய நாணயங்களை மட்டும் போட்டோ எடுக்க முடிந்தது. அந்த நாணயங்களையும், அவற்றின் விரங்களையும் அடுத்த இதழில் காண போம். —தொடரும்.

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி.

கலைச் செல்லியின் கெளரவா உடலி ஆசிரியர்களுள் ஒருவராகிய கோண்டாவில் திரு. நா. பாலசுப்பிரமணியம் (தமிழ்ச் செல்வன்) அவர்கள், அவர்கள் கையைச் சேர்ந்த செல்வி. புற்பாடேவி யைத் தன் வாஞ்ககைத் துணைவியாக ஏற்றுக் கொண்டார். மிகவும் சிறப்பாக நலைபெற்ற இவர்களுது திருமண வைபவத்தில் எழுத்தாளர்களும் ஏராளமான இலக்கிய அன்பர்களும் கலந்து கொண்டார்.

‘தமிழும் சுவையும் போல் தம்பரி கள் வாழ்க்’ என வாழ்த்துகிறோம்.

கொழும்பில் எமது பிரதிநிதி

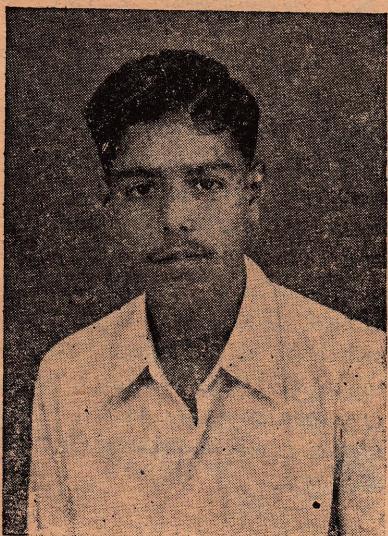
கொழும்பு நகரம் முழுவதும் எமது பிரதிநிதியாக எழுத்தாளர் திரு. எம். எச். ஹமீம் அவர்களை நியமித்துள்ளோம். சந்தாதாரர்கள், விளம்பரதாரர்கள், விற்பனையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோர் அவருடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

முகவரி:

திரு. எம். எச். ஹமீம்.

66¹/சென். செபஸ்தியான் விதி,

கொழும்பு- 12.

K—ஈ கலை உலகிலே! ஈ—K

கலையரசு

இலங்கையில் 'கலை அரசு' என்றுள் நிரு சொர்ணவிங்கம் அவர்களையே குறிக்கும். நாடகத்துறையில் அவர்களுப்பற்ற தனிப்பெருவேந்த முகத்திகழ்வதே அதற்குக் காரணம்.

'குத்தாடுவது ஆத்தாதவன் செயல்' என்னும் கொள்கையைச் சமூகம் ஏந்தி நின்ற காலம், அவர் தோன்றிய நேரம். அதைக் கண்டு 'கட்டுண்டோம் பொறுத் திருப்போம்; காலம் மாறும்' என்று காத்திருக்கவில்லை. போலிக் கட்டுப்பாட்டைக் கண்டு கலங்கவில்லை, அவர் கலையுள்ளாம். உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்துப் பெருகிய கலை யுணர்ச்சியின் உறுதுணைகொண்டு, உருக்குலைந்து நின்ற கலைக்குப் புத்துயிருட்டு உறுதிகொண்டார். எண்ணினர்; துணிந்தார்; எண்ணித் துணிந்துவிட்டார்.

சிறந்த கலைஞரிடம் இருக்கவேண்டிய சீரிய குணங்கள் அவரிடம் இருந்தமையே அவர்களையுலகில் குன்றிலிட்ட தீபமெனத் திகழக்காரணம். கலையரசு அவர்களை அன்பின் ஊற்று, பொறுமையின் இருப்பிடம், பணி வின் உறைவிடம் என்று கூறினால் மிகையாகாது. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது உள்ளம், கள்ளங் கபடமற்ற குழந்தையுள்ள மாயிருப்பதில் வியப்பில்லை. எழுபது வயதை எட்டிவிட்ட அவர் எழுபது வயதுக்கு முழந்தை போலவே இருக்கின்றார்.

கலையரசின் முகத்தில் கவலைக்

குறி படர்ந்த நாளே கிடையாது. கவலை குடி கொண்ட உள்ளத்தில் கலை தோன்றுது என்பது அவர்களாக்கை. கவலையைக் களைய விரும்புவோர் கலையரசை நாடவேண்டும் பேச்சு வன்மையாலும் பொக்கை; வாயில் பொலிந்து தோன்றும் புதோர் சிரிப்பாலும் அவர் எல்லோர் மனதையும் இலகுவில் கவர்ந்து விடுவார்.

கலையரசு அவர்கள் சிறந்த குணசித்திர நடிகர் என்பது அவர்நடித்த நாடகங்களிலிருந்தும், அவற்றில் அவர்ஏற்று நடித்த பாத்திரங்களிலிருந்தும் புலனாகும். எந்தப்பாத்திரத்தையும் ஏற்றுநடிக்கக் கூடியவனே சிறந்த நடிகன் என்பது அவர்கருத்து. கலையரசு வேதாள உலகம்' என்ற நாடகத்தில் தத்தனைகவும் பாதுகாப்பட்டாபிஷேகத்தில் கூனியாகவும், வள்ளி திருமணத்தில் சின்னக்குட்டி அண்ணாகவும், சகுந்தலையில்செம்படவளைகவும், காதலர் கண்களில் சியாம்லால் ஆகவும்மனோகராவில்மனோகரனைகவும், வாணிபுரவணிகனில் ஷஷலக்காகவும், அரிச்சந்திராவில்விஸ்வாமித்திரராகவும் மற்றும் பல நாடகங்களிலும் சிறப்பாக நடித்துள்ளார். மேற்கண்ட வற்றிலிருந்து கலையரசு அவர்கள் எத்தகைய சிறந்த குணசித்திர நடிகர் என்பதை நன்கு அறியலாம்.

இலங்கையின் சுதந்திர தின விழாவில் பல்வேறு கலைஞர் முன்னிலையிலும், கொழும்பிலுள்ள பிரமுகர்களின் முன்னிலையிலும் எல்லாளங்கு நடித்து, அகில இலங்கையில் சிறந்த நடிகளுக்குரிய தங்கப் பதக்கத்தைப்

பெற்ற பேருமை கலீயரசிட்டிகே உரி தீவ் பாழ் நகர் பார்த்துப் பாராட்டிய தேரோட்டி மகன் நாடகத்தின் வெற்றங்கு அவரே காரணமென்னலாம்.

கலீயரசு அவர்களேன் கலீயார் வம் நாடகத்தோடு மட்டும் நின்று விடவில்லை. உண்மையான கலீப்பணி எங்கிருக்கிறதோ அங்கு கலீயரசைக் காணலாம். கலீயரசு திரு சொர்ன லிங்கம் வட இலங்கைச் சங்கீத சபையின் கௌரவ காரியதரிசியாகவும், வட இலங்கைக் கலாபவன் நாடகத் துறைத் தலைவராகவும், Orient Recreation Club தலைவராகவும், நுண்க கலீசு சங்கத் தலைவராகவும் இன்னும் பல கலைத்தொண்டாற்றும் சங்கங்களின் தலைவராகவும், போஷ்கராகவும் இருந்து கலீப்புணி புரிசின்றார். எழுபதாவது வயதிலும் தளராது கலீசு சேவை செய்யும் இவர், நாடகக் கலீயில் ஆர்வங்கொண்ட இளைஞருக்கு ஆதரவளித்து ஊக்குவிக்கின்றார். சிறந்த நாடக நடிகர்களாகத் திகழும் இளைஞரில் பலர் கலீயரசை ஆசாங்கக் கொண்டவர்கள். சமீபத்

மேடையில் நிற்கும் சிறந்த நடிகள் தன்னை மறக்கக் கூடாது; நான், என்ற தன்மையை மறக்க வேண்டும். தன்னை மறவாத, 'நான்' என்னும் தன்மையை மறப்பவன் கட்டாயம் சிறந்த நடிகளுவான் என்பது கலீயரசுவின் சித்தாந்தம்.

இலங்கையை அன்னியராண்ட காலத்திலேயே, தமிழ் கலைத் தொண்டைத் தம் கடமையாகக் கொண்ட வர் இவர். கலையே வாழ்வு; வாழ்வே கலை என்று கருதி வாழ்கின்ற கலீயரசின் சிறப்பு சொல்லில் அடங்கப் பெறுத்து. "நீல மணி மடற்று ஒரு வன் போல மன்னுக பெருமநீயே" என்று வாழ்த்துவதே பொருந்தும்.

(செல்வம்)

K. P. லிங்கம்

சுத்தமான ஈல்லைண்ணையை
உபயோகியுங்கள்

குணத்திலும் மனத்திலும் ருசியிலும் சிறந்தது

லிங்கம் ஸ்ரோர்ஸ்

தந்தி; சோதி.

ஏவிபோன்; 457.

LINGAM STORES

26, Manipay Road :: Jaffna.

திரு. தா. போன்னம்பலம்

அடிக்கடி இலங்கை வாளைவி நிலையத் தில் இவர் குரலைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள்; திரு விழாக்காலங்களிலும், நவராத்திரி, சிவராத் திரி தினங்களிலும், வாயார் இறைவன் புகழ் பாடி திரு அடியார்கள் சரிதைகளை ஆலயங்களிலே கதாகால கேடுபமாக நிகழ்த்தும் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்.

இவரது குறுகுறுத் தகண்களும், சுறுசுறுப்பான சுரபவமும், எதையும் ஆர்வத்துடன் காலந்தவருது முடித்து வைக்கும் ஆற்றலும், சரளமான பேச்சும், அழுகுக் கலைகளில் ஆழ்ந்தொளிரும் வதனமும், கலாசிகிர்களாலும் சைவப் பெரியோர்களாலும் என்றும் பராட்டப்படுதற்குரியவர் என்பதைச் சொல்லித்தான் அமைந்திருக்கின்றன.

இன்னாஞ் சிறு வயதில் ஐந்தாம் வகுப்பு கற்கும் போதே கதாப்பிரசங்கங்களுக்கெய்யும் கலையில் அடியெடுத்து வைத்தார். வண்ணை நகர் புத்துவாட்டி சோமு அவர்களிடம் இசைபயின்றும், ஓதுவார் இராசப்பளினை அவர்களிடம் தேவாரப்பண்கள் முறைப்படி கற்றும்தமது கலை வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டார். யாழ்ப் பாணம் நாவலர் பெருமானது வித்தியாசாலையின் சைவத்திருவாசனையிலும், வித்துவான் சுப்பையாபிள்ளை, ஆத்மநாதசர்மா ஆசியாசிரியர்களது ஆசியிலும் பண்படுத்தப்பட்டவர்.

கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகவும், சங்கீததாராதரப் பத்திரம் பெற்ற ஆசிரியராகவும்,

சைவசித்தாந்த நுண் பொருள்களையும் இலக்கண இலக்கியங்களையும் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் பாடங்கேட்ட தகுதிப் பாடுடையவராகவும் அமைந்தவர்.

வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி யின் ஆரூரம்ப பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராகவும், இசை ஆசிரியராகவும் பணி புரிகின்றார். நடநம்-நாடகம்- ஓவியம்- கவிதை புனைதல்- நாடகம் இயற்றல் ஆதிய கலைகளிலும் இவருக்கு ஈடுபாடுண்டு. இவரது இசையார்ந்த சொற்பொழிவுகளில் வரும் பாடல்களும் சாகித்தியங்களும் பெரும்பாலானவை இவரது சொந்த ஆக்கங்களோயாகும்.

வயது முப்பத்தொன்பதைத் தாவிதிற்கும் இவர் இற்றைவரை ஐந்தாற்றிக்கு மேற்பட்ட கதாப்பிரசங்கங்கள் புரிந்திருக்கின்றனர். நூற்றுக்கதிகமான புராண வரலாறுகளும், சுப்ரமணிய பாரதியார்- நவாலி யூர் சோமசுந்தரப்புலவர்- ஆறுமுக நாவலர் பெருமான்- காந்தியடிகள்- ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர்- அன்ஜை சாரதாமணி தேவியார்- சுவாமி விவேகாநந்த அடிகள்- விபுலாநந்த அடிகள் ஆகியோரது வரலாறுகளையும்கதாப்பிரசங்க ரூபமாக்கி இசையார்ந்த சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தி வருகின்றனர்.

1948 ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கை வாளைவி நிலையத்தில் தொடர்ந்து கதாப்பிரசங்கம் செய்து வருகின்றார்.

கலைஞர் அவர்கள், திருவும், கல்வியும், சீரும் தழைக்க இனிது வாழ்க.

(ஆதவன்)

சங்கீத ரஸிகர்: (சிறு பையனிடம்) போனவருஷம் தங்கவேலூ தவில் காரருக்குத் தாளம் போட்டுக்கொண் டிருந்தாயே, இப்போது என்ன செய்கிறோய்?

பையன்: சோத்துக்குத் தாளம் போடுறேஞுங்க.

ஸ்ரீ R. முர்த்தி ஜயர்

யாழிப்பாணத்தில் கர்நாடக சங்கீதத் துக்கு வித்திட்ட பெருமக்களுள் ப்ரமநீ (கதிரித்தம்பி) முதலியோர் அன்னியிள் வாய்ப் R. முர்த்தி ஜயர் அவர்கள் ஒருவர். கும்பகோணம் பிறந்தகம். யாழிப்பாணம் வந்து சுமார் 25 வருடகாலமாகிறது.

ஸ்ரீ முர்த்தி ஜயாவோடு வேணுகானமும் யாழிப்பாணம் வந்து சேர்ந்தது. இன்று யாழிப்பாணத்தில் வேணுகானம் கேட்கும் இடமெல்லாம் ஜயா அவர்களின் பரம்பரை மணக்கும்.

சோ. சிவபாதசுந்தரம், சு. அரியநாயகம், ஜி. எஸ். வசந்தகுலசிங்கம், ட. வைத்தீஸ்வர ஜயர் ஆகியோர் ஸ்ரீ முர்த்தி ஜயாவின் வேணுகான மேதையின் நிறைவேலி வளர்ந்தவர்கள்.

A.S. நாராயணன், செல்வி சரஸ்வதி முதலியோர் அன்னியிள் வாய்ப் பாட்டு, வீஜைத் துறைகளில் வளர்ந்தவர்கள்.

ஜயா அவர்கள் சங்கீதத்துறையில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலம், விஞ்ஞானம், தொழில் நுட்பக் கல்விகளிலும் கைவந்தவர். இவரைச் சகலகலா விற்பன்னர் என்றால் மிகையாகாது. இவரது சங்கீத பாணி இவருக்கே தனியாக அமைந்தது.

ஸ்ரீ முர்த்தி ஜயாவின் முயற்சியாலே யாழிப்பாணத்தில் கர்நாடக சங்கீதத்துறையில் விழிப்பு ஏற்பட்டது என்று சொல்லலாம்.

ஜயா அவர்களும் அவரது சங்கீத முபற்சியும் வாழ்க!

திரு. அரியநாயகம்

(செல்வநாயகம்)

சொந்த இடம் யாழிப்பாணத் திருநெல்வேலி. ஸ்ரீ. முர்த்தி ஜயாவின் பரம்பரையில் வளர்ந்தவர். அவருக்குப் பிடித்தமான நன்மாணக்கர்.

ஸ்ரீ. முர்த்தி ஜயாவின் நிழலீலை, தன்சூய முயற்சியால் தனக்கென்ஒரு வழிவகுத்துக்கொண்டவர் திரு. அரியநாயகம்.

இவரது புல்லாங்குழல் வாசிப்பில் சிறந்த நாதமும், அமைதியும் கற்பணை வளமும் அழகு செய்வதைக் காணலாம். இன்னும் மேலே மேலே ஏறக்கூடியவர்.

இவரது முயற்சிகள் வெற்றிபெற வாழ்த்துகிறோம்.

திரு. அ. நமசிவாயம்

பிறந்த இடம் திருநெல்வேலி, யாழ்ப்

பாணம். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர்.

தனது சொந்த முயற்சி யால், தாமாகவே புல்லாங் குழலை வசப்படுத்திக்கொண்ட இவர் பிரபல நாதன்வர வித்து வான் திரு S. P. M. திரு நாவுக்கரசு அவர்களின் நன்மானங்கர்.

இவரது பாணியும் இவருக்கெனவே அமைந்தது. இவரது வாசிப்பின் போது காணப்படும் நாதக குழைவும், இராகங்களை வாசிக்கும்போது

எற்படுகின்ற கற்பணித் திறனும் பாராட் டிற்குரியவை.

கலையுணர்ச்சி மிக்கவர். கலைகளை யாரா

வது பழித்தால் பொறுக்காதவர். சங்கீதத்துறையில் ஆர்வம் கொண்ட இளைஞர்களுக்கு இவர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

இவரும், வேணு கானமும் வாழ்க என வாழ்த் துகிரேம்.

(ரளிகன்.)

« * »

Telephone 84058.

Telephone 84058.

ENROLL YOUR PRESCRIPTIONS

TO

ஃஃஃஃ ஸிட்டாம்ஸ் ஃஃஃஃஃ

Dispensing Chemists

Wholesale & Retail

359/1, Galle Road :: Bambalapitiya.

சித்திரசேனு நாட்டியக் கலைக்கூடம்

நடுத்தர உயரம்; கட்டுமஸ்தன திட்சரிம்; பொதுநிற மேனி; பொலிவூபுத்த வதனத்தில் சாந்தமான இரு கண்கள் — இவையெல்லாம் சேர்ந்த கலையுருவம் ஓன்று இரு காங்களையும் கூப்பிப் புன்முறவுவுடன் எம்மை வரவேற்றது. அவர்தான் பிரபல சிங்கள நடனமேதை சித்திரசேனு அவர்கள். அவருடைய கலைக்கூடத்திற்குள் காலடி எடுத்து வைத்தபொழுதே கலைப்பித்து எங்களிடமும் ஏறிவிட்டது.

சலங்கை குலுங்கும் சத்தமும், மேளவாத்தியங்களின் ஒலியும், நடனமாடும் பாதங்கள் எழுப்பும் மெல்லோசையும் நிறைந்த அவர் கலைக்கூடத்தைப் பார்த்துப் பிரமிப் படைந்தோம். கலைத்தேவியின் குழந்தைகளான தமது மாணவர்கள் அணைவரையும் எங்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தார்.

கலைஞர் சித்திரசேனு இலங்கை சிங்கள மக்களின் கலைப்பிரதிநிதியாவர். இவருக்கு இந்தியாவிலும் பெரும்பான்மையாக வங்காளத்திலும் பெருமதிப்புண்டு.

சித்திரசேனு அவர்கள் 1921-ஆம் ஆண்டு களானியா என்னுமிடத்தில், நாடகக்கலைஞராகிய 'சபத் யஸ்' என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவர் தந்தை, 'சபத் யஸ்' தான், இலங்கையில் முதன்முதலாகச் சிங்கள மேடை-நாடகத்தைத் தொடக்கி வைத்தவர். தந்தை

யின் அடிச்சுவட்டிலே சென்ற மைந்தன் சித்திரசேன இலங்கையில் முதன்முதலாக மேடை-நடனத்தையும், நடன நாடகத்தை (கதகழி) யும் ஆரம்பித்து வைத்தார்.

சித்திரசேனு தனது பண்ணிரண்டாவது வயதிலேயே நாட்டியக் கலையில் ஈடுபடத் தொடங்கினார். 1939-ஆம் ஆண்டு திருவாங்கூருக்கு நடனம்பயிலச் சென்றார். திருவாங்கூர் சமஸ்தான நடனகர்த்தாவாக இருந்த கோபிநாத்திடம் மூன்று ஆண்டுகள் நடனக் கலையைப் பயின்றார்.

வங்கக்கவிஞர், ரவீந்திரநாத்தாகூர் 1934-ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார். தாகூரும் அவரது கலைக்கூடத்தாரும் இலங்கைக்கு வந்தயினர்தான் சிங்கள நடனக்கலையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. 1935-ஆம் ஆண்டு சித்திரசேனு இலங்கையில் முதன்முதலாக “சிறீ சங்கபோ” என்ற சரித்திர நடன நாடகத்தை மேடைக்குக் கொண்டுவந்து வெற்றியீட்டினார்.

1945-இல் சித்திரசேனு, தாகூருடைய சாந்திநிகேதனுக்கு நடனக்கலையை மேலும் பயிலச் சென்றார். அப்பொழுதுதான் ‘துயசங்கர்’ என்ற இந்திய நடனக்கலை மன்னாஜை “எலோரு” என்னும் இடத்தில் சித்திரசேனு சந்தித்து நடனக்கலையில் நுட்பமான அம்சங்களை அறிந்துகொண்டார்.

சாந்திநிகேதனில் நடனக்கலை பயின்று கொண்டிருக்கும்பொழுதே தாகூரின் பேர்த்தி யாராகிய திருமதி நந்திதாகிருபளானியுடன் கதாநாயகியாக தாங்கின் ‘சண்டாளிக்கா’ என்ற பிரபல நாடகத்தை நடித்தார். அது போது சித்திரசேனையின் நடிப்பு தாகூர் கூட்டத்தினரை மிகவும் கவர்ந்துகொண்டது.

1945-ம் ஆண்டு நடந்த அகில இந்திய நாட்டிய விழாவில் சாந்திநிகேதனின் பிரதி நிதியாகவும் இலங்கை நடனக்குழுவின் தலைவராகவும் சித்திரசேனு கலந்துகொண்டார்.

இலங்கையில் 1942-ஆம் ஆண்டு முதன் முதல் நாட்டிய பாடசாலையை சித்திரசேன ஆரம்பித்து வைத்தார். இன்று இவருடைய நடனபாடசாலையில் நூற்றிற்கு மேற்பட்ட மாணவிகள் நடனம் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இவரது கலாசாலையில் பயின்று வெளிப்பட்ட மாணவர்கள் பலர் தங்கள் சொந்தப் பொறுப்பில் நடன பாடசாலைகளை நடத்திவருகிறார்கள்.

இலங்கை அரசாங்கம் இத்தியாவுக்கு அனுப்பிய நடனக்குழுவின் தலைவராக அங்குச் சென்று, கல்கத்தா, பெண்டிஸ், பம்பாய், பெல்கி முதலிய இடங்களில் நடனவிழாக்களை நடாத்திப் பெற்றார்.

சித்திரசேனை அனேக நாட்டிய நாடகங்கள் அமைத்திருக்கின்றார்; அவைகளில் முக்கிய மாணவை, சிறீ சங்கபோ, இராமனும் சீதையும், நளதமயந்தி, இராவணன், சண்டாவிக்கா என்பன.

1957-ம் ஆண்டு இலங்கையில் நடந்த உலக சமாதான மகாநாட்டில், “உலகசமாதானம்” என்ற ஒரு நடன நாடகத்தை ஆடி இலங்கைக்குப் பெருமை ஈட்டித் தந்தார் சித்திரசேனை.

1958-ம் ஆண்டு சீனப் பிரதமர் இலங்கைக்கு விஜயம்செய்தபொழுது, சித்திரசேனை வும் அவரது மணவி ‘வஜிராவும்’ “நடனமாடிச் சீனப் பிரதமரின் பாராட்டைப் பெற்றார்கள்.

திரு சித்திரசேனைவும் அவருடைய குளுவினரும், செக்கோசிலவகியாவிற்கும் ரூஷியாவிற்கும் சென்று இலங்கையின் நடனக்கலை விழாக்களை நடத்தி எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெற்றார். யாழ்ப்பாணத்துக் கலைத் தம்பதிகளான சத்தியவிங்கம் நீலா சத்தியவிங்கம், நடன ஆசிரியர் சுப்பையா, யூனியன் கல்லூரி நடன ஆசிரியர் முத்துக்குட்டி ஆகியோரைப்பற்றி இவர் நன்கறிந்திருந்த தோடு அவர்களுடைய திறமையின் சில முக்கிய அம்சங்கள் பற்றியும் ஆர்வத்துடன் அறிந்திருக்கின்றார்.

“கலை மக்களுக்காகவே இருக்க வேண்டும்; சமுதாயத்தைத் திருத்தி அமைப்பதற்கும் உலக சமாதானத்தை நிலவச் செய்யவும் பயன்பட வேண்டும்; சமுதாய ஒற்றுமைக்கு உழைக்க வேண்டும். இலங்கையிலே இன்று நேர்ந்திருக்கும் இனப் பிளவுகளை நீக்கி எல்லோரையும் ஒன்று சேர்க்க கலைஞர்கள் உழைக்க வேண்டும்” என்ற உறுதியான கொள்கையோடு கலைப்பணி புரிந்து வருகின்றார். வாழ்க சித்திரசேனைவும் அவர்களிடமிருந்து விடுவதற்கு விரும்புகிறார்.

— ஆதவன்.

நாம் பெருமைப் படத்தக்க இலக்கிய பரம்பரை ஒன்று ஈழநாட்டில் உண்டு. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்குப் பின்னாசென் ர 10 ஆண்டு காலத்தில் எழுத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தோர் யார்? பிரச்சினைக் குரிய பல விஷயங்கள் இங்கே ஆராயப்படுகின்றன. எழுத்தாளர் கருத்துக்களை வரவேற்கின்றோம்.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்துக்குப்பின்!

— “எழுத்துச் சோழ” —

தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறு கதைகள் நாவல்களின் தோற்றும், வளர்ச்சிபற்றியும், இந்தத் துறைகளின் வளர்ச்சிக்காக வெவ்வேறு கட்டங்களில் முயற்சியெடுத்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் - அவர்களது படைப்புக்களின் தரம் ஆகியவற்றைப் பற்றியும், இலக்கிய வரலாறு - திறனையை ஆகிய கண்ணேட்ட ஏக்களில் தமிழ்நாட்டில் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. ‘மனிக்கொடி’யின் இன்றைய வாரிசகள் - குறிப்பாக க. நா. சு; சி. சு சேல்ஸ்பார முதலியோர் இந்த ரகட்டராய்ச்சி முயற்சியைச் சிறப்பாகச் செய்துகொண்டு வருகின்றார்கள். அவர்களது முயற்சி அவசியமான ஒரு இலக்கியப்பணி நாட்டினாலும் வரலாறு தெரிந்து கொள்ளப்படுவது. எத்தனை அவசியமோ, அதுபோலவே மொழியின் வளர்ச்சியைக் காட்டும் இலக்கியத்தினது வரலாறு - வளர்ச்சி முதலியன வும் கணிக்கப்பட வேண்டும்; கட்டுரைகளாக வெளிவர வேண்டும்.

இலங்கையில் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களை ‘கரவைக்கவி கந்தப்பனுர்’ எழுதிய ‘எழுத்துப்பேனு மன்னர்கள்’ என்ற தொடர்பில் ‘சமுகேசரி’யும், ‘கலைஞர்கள் அறிமுகம்’ வரிசையில் கதந்தீரனும், எழுத்தாளர்கள் பலரைத் தனுத்தனியாக அறிமுகங்களையும் போதும், இலங்கையில் புதுமை இலக்கியத்தின் தோற்றும்; வளர்ச்சி; வெவ்வேறு கட்டங்களில் தோன்றிய எழுத்தாளர்கள் ஆதியனபற்றி வரலாற்று நோக்கில் கட்டுரைகள் எதுவும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, இந்த ஆண்டின் முற்பகுதியில் வெளியான “சமுகத் தொண்டன்” சிறப்பு மலரில் இலங்கையில் சிறு கதை இலக்கியத்தின் தோற்றும், அந்த ஆரம்பக்கட்டத்தில் எழுத்துத்துறையில்

கட்டுரைவர்கள், பற்றி “நாம் எங்கே?” என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை பரிசோதலைக்காக எழுதினேன். அது புதிய முயற்சிமட்டுமெல்லை; அவசர முயற்சியுங்கூட. அதனால் அக்கட்டுரை பூரணத்துவம் பெருமல் போய் விட்டது. பலருக்கு - எனக்கும் தாண்திருப்தி தராத போதும், அக்கட்டுரை ஒரு துணிச்சலான முயற்சியென்றும் இன்னும் விரிவாக அதை எழுத வேண்டுமென்றும் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலர் என்னை அடிக்கடி தூண்டினார். எழுத்துத்துறையில் காலான் நான்குறிநிலைத்து இலக்கியத்தில் தமக்கெண ஒருஜிடத்தைப் பிடித்து விட்ட அனுபவம் மிக்க எழுத்தாளர்களும் பத்திரிகாசிரியர்களும் என்னைத் தட்டிக்கொடுத்து இன்னும் இத்துறையில் கட்டுரைகள் எழுதும்படி ஊக்கப்படுத்தினர்.

எனது ‘நாம் எங்கே?’ என்ற கட்டுரை வெளிவந்த பிறகு ‘எழுத்தான்’ என்பவர் தமிழகத்திலிருந்து வரும் ‘எழுத்து’ என்ற ஏட்டில் இலங்கையில் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரை யொன்றில் ஆரம்ப காலத்தைப்பற்றி மட்டும் விரிவாக தெளிவாக எடுத்து எழுதிவிட்டு, இங்குகிட்டத்தட்ட கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளையும் எழுத்தாளர்களையும்பற்றி எதுவும் கூருமல் விட்டு விட்டார். ஆகவே, அண்மைக்கால முயற்சிகளைப்பற்றி ஓரளவு விரிவாகவும், ஆரம்பகாலத்தைப்பற்றி அதிகம் விபரிக்காமலும் இக்கட்டுரையை எழுதுவது போதுமானது என நினோக்கிறேன்.

சிறு கதை இலக்கியம் தமிழில் புகுந்து கொண்டதை யடுத்து இலங்கையிலும் அங்

கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நாலு, ஜந்து எழுத்தாளர்கள் ஏற்கணவே தோன்றி விட்டாலும் குறிப்பிடக்கூடிய எழுத்தாளர் குழான்று உருவாகிறதற்குத் தோற்றுவாயாக இருந்தது காலன்சென்ற திரு. நா. பொன் ணோயா அவர்கள் நிறுவியிருந்த 'இழகேசரி' யேயாகும். அதாவது பண்டிதர்கள் துபழுமையை இலக்கிய ஆராச்சிகளுக்கும், தேசியஇயக்கத் துக்கும் உலைக்கூடமாக விளங்கிய அந்த எட்டில், பத்துப்பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சோ. சிவபாதசுந்தரம் தோற்று வித்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் பல இளைஞர்களை ஈர்த்து எழுதும் துறையில் இறங்கச் செய்தது! பழமையைப் பேணி அதே வேளையில் புது மையை வரவேற்கக்கூடிய மனப்பாங்குளள் ஒரு ரசிகர் கூட்டம் முன்பே தோன்றியிருந்த தால், அப்போது புதிதாக இலக்கிய சோதனையிலிருங்கியவர்களுக்கு ஓரளவு வரவேற்பு கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது; உற்சாகம் தடைப்படவில்லை. இப்படியாக 'இழகேசரி' பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமிட்ட கட்டத் தில் எழுத்து த் துறையில் இறங்கியவர்கள் தாம்:- கனக செந்திநாதன்; அ. செ. முருகாந்தம், அ. ந. கந்தசாமி; மகா கனி: தி. ச. வரதராசன் முதலிய அன்றைய இளைஞர்கள் - இன்றைய பிரபல எழுத்தாளர்கள்!

தமிழ் நாட்டில் "புதுமைப்பிந்தன்" தலைமையில் சி. சு. செல்லப்பா: கு. ப. ரா; ரகுநாதன் முதலியோர் 'மணிக்கோடி'யில் செய்த புதிய இலக்கிய பரிசோதனைகளையொட்டி, தாழும் அப்படி இலக்கிய பரிசோதனைகளை இலங்கை மனம் வீசக்கூடிய தாகச் செய்ய வேண்டுமென்ற துடிப்புக்கொண்டு, புதுமை இலக்கிய ஆர்வங்களை மேலே குறிப்பிட்ட கோஷ்டியைச் சேர்ந்த சிலர் - சிறப்பாக வரதர், அ. செ. மு; அ. ந. க. ஆகியோர் 'மறுமலர்ச்சி' என்ற மாத இதழை மலரவைத்தனர். புதுமை இலக்கிய தாகத்தால் துடித்துக்கொண்டிருந்த இாம்வட்டாரங்களில் அந்தஇதழுக்கு அமோகா வரவேற்பு இருந்ததில் ஆச்சரியில்லை; அது புதுமையைப் போற்றி வரவேற்று, இலங்கை இலக்கிய உலகில் ஒரு பரபரப்பை - இலக்கிய ரசிகர்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்பை ஏற்படுத்தியது. 'மறுமலர்ச்சி' தோன்றிய பிறகுதான் புதுமை இலக்கியம் முழுவேகத்தோடு வளரத் தொடங்கியதாகையால், இலங்கை இலக்கியத்தில் மறுமலர்ச்சி புதியதொரு சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தது எனக்கொள்வது மிகையாகாது. மேலும் ஒரு புதிய எழுத்தாள அணிசு. வே; 'சயா', 'சௌக்கன்'; 'சாரதா'; நாவற்குழியூர் நடராசன், பஞ்சாட்சர சர்மா; ச. இராசநாயகம், பாழ்ப்பானன், சோ. நடராசா; சன்முகபாரதி; 'அனு

தயா' முதலியோரைக்கொண்டு உருவாகி யது!

"மறுமலர்ச்சி" நின்றுவிட, அதைச் சேர்ந்த குழுவினர் வெவ்வேறு திசைகளில் சென்று, - ஆனால் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை, புதுமை இலக்கியத்தை தொடர்ந்து வளர்க்கக் கூடிய இடங்களில் - சிலர் இடம் பிடித்துக் கொண்டனர். புதிதாகப் பிறந்த 'சுதந்திர வில்' பணியாற்ற அ. செ. முருகானந்த மும், அ. ந. கந்தசாமியும் புகுந்தார்கள். தி.ச. வரதராசன் தன் இலக்கிய பரிசோதனைகளுக்கு எதிர்காலத்தில் இடமளிக்கத்தக்க வசதிகளோடு கூடிய அச்சகம் ஒன்றில் அமர்ந்தார். பிறகு நாவற்குழியூர் நடராசனும் இலங்கை வானெலியில் பதவி பெற்றுக் கொண்டார். ஆகவே புதுமை இலக்கிய வளர்ச்சி "மறுமலர்ச்சி" நின்ற பிறகும், தளர்ச்சியடையாமல் புதிய வீறுடன் நன் பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. கிழக்கு மாகாணத் திலும் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கான முயற்சி கள் நடத்தப்படாமலில்லை. புதுமை இலக்கிய "சுதயம்" செய்யிப்பதில் ஈடுபட்டு - பிறகு "தினராவில்" சேர்ந்து இலக்கிய மெருகுடன் வெளி யிட்டுக்கொண்டிருந்தார் எஸ். டி. சிவநாயகம். யுத்த காலத்தில் போரணியில் தான் பெற்ற அனுபவங்களை மையமாக வைத்து உருக்கொடுத்து உணர்ச்சி சொட்டும் சிறு கதைகளை எழுதுவதில் இறங்கிலூர் "பித்தங்". வட இலங்கையில் நடந்துகொண்டிருந்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம், "ஸமகேசரி"மூலம், கலாசாலை மாணவராயிருந்த வ. அ. இராசரத்தி நாத்தையும் கவர்ந்து எழுத்துத்துறையில் இழுத்துக்கொண்டது. இவ்வளவும் கிட்டத் தட்டப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் - இங்கே ஆய்வதற்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட காலத்தின் ஆரம்பத்தில் இலங்கை இலக்கிய உலகம் எப்படி இருந்தது என்பதைக் காட்டும் - நிலைமையாகும்.

"ஸமகேசரி, மறுமலர்ச்சி" என்பன முறையே தோற்றுவித்தும் வார்த்துமிட்ட புதுமை இலக்கியமென்னும் விருட்சம், மதாளித்து கிளைகள் பரப்புவதற்கு "சுதந்திரன்" மேற்கொண்ட உழைப்புகளை ஆராய்ந்தால், சென்ற பத்தாண்டி ஆரம்பத்தைத் தொடர்ந்து சில வருடங்கள்வரை இலங்கை இலக்கிய உலகில் நடைபெற்ற முயற்சிகளைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகும். அ. செ. மு. வின் 'புகையில் தெரிந்துக்கூடும்' (தொடர்க்கதை) யாழ்ப்பாணச் சூழ்நிலையை - அங்கு வாழும் மக்களின் உணர்ச்சி களை, ஆசைகளை, பொழுதுபோகுக்கூடிய பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு கதை; நாவலுக்குரிய இலட்சணங்களைக்கொண்டு ஆராய்ம்போது, ஒரு

குறு நாவலாக அது திகழ்கின்றது. அ. ந. க. “எமிலிசோலோ”வின் உலகப் பிரசித்திபெற்ற நவீனம் “நாநா”வை மூலத்தின் சுவை குன்றுமல் மொழிபெயர்த்து எழுதினர். பிறகு, த. சண்முகராந்தரந்தால் எழுதப் பட்ட ‘மீனுட்சி’ ‘ஆசை ஏரி’ என்பனவும் நம் நாட்டுக் கதாபாத்திரங்கள், குழ்நிலைகளை பேச்சுவழக்குகள் முதலியவற்றை முற்று முழு தாக நிலைக்களாக வைத்து எழுதப்பட்ட தொடர் கதைகளாகும். ‘சேலோசனு’ எழுதிய ‘வாடாமலர்’ இந்தவகையைச் சேர்ந்ததே. சுதந்திரனில் தவிர இந்தப் பத்தாண்டு காலத்தின் மத்திவரை இன்னும் சில தொடர் கதைகள் - பாசம் (ஸமேகேசரி - சம்பந்தன்) “விதியின்கை” (ஸமேகேசரி - கனக செந்தி நாதன்) “பஞ்சம் நெருப்பும்” (ஸமேகேசரி - “கசின்”) கொழுகொம்பு (ஸமேகேசரி - வ. அ. இராசரத்தினம்) பண்டிருளை (சமூகத்தொண்டன் - “விடிவெள்ளி”) கண்டதும் கேட்ட தும் (ஸமேகேசரி - தேவன் - யாழ்ப்பானம்) குறிப்பிடக்கூடியவைகளாக வெளியாகியுள்ளன.

ஸமேகேசரி, மறுமலர்ச்சி ஏற்கனவே ஊட்டி யிருந்த இலக்கிய ஆர்வம் - சுதந்திரனின் புதிய வருகையால் உண்டாகியிருந்த உற்சாகம் - இவற்றே தமிழ்நாட்டில் தி. மு. க. எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள் இலக்கியத் துறையில் ஏற்படுத்திய பரபரய்னின் பிரதி பலிபு - இவையெல்லாம் இலங்கை இலக்கியப் பிரியர்களிடம் - குறிப்பாக இளைஞர்களிடம் மிகப் பெரிய அளவில் ஒரு விழிப்பை - இலக்கியத் துடிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டன. சுதந்திரன், இளைஞர்களிடம் பெருகியிருந்த தமிழ் இலக்கிய ஆர்வத்தை இன்னும் தூண்டிவிடக் கூடியதாக சிறுகதைப் போட்டிகளை ஏற்பாடு செய்தது! ‘ஸமேகேசரி’ யும் அதே முயற்சியில் இறங்கியது! போட்டியாக இலக்கியம் வளர்ப் பதற்கு நீடி-பெற்ற சிறு கதைப் போட்டிகளில் பெருந்தொகையான இளம் எழுத்தாளர்கள் பங்குபற்றினார்கள் - சில்லையூர் செல்வராசன்; தொமினிக் ஜீவா; சுகிதேவி தியாகராசா; ‘புதுமைப்பிரியை’ கே. டானியல் முதலிய இளம் எழுத்தாளர்கள் சிறந்த சிறு கதைகளை எழுதி சுதந்திரன் - ஸமேகேசரி என பன நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பிரிசுகள் பெற்று எழுத்தாளர்களாக அறிமுகமா தினர்.

இந்தப் போட்டிகளில் கலந்து கொண்டு -அல்லது இவை இலக்கிய உலகத் தில் உண்டாக்கிய விழிப்பைக் கண்டு - எழுத்துத் துறையில் மிக உற்சாகமாக இறங்கி இந்தப் பத்தாண்டு காலத்துள் நல்ல சிருட்டிகள் சிலவற்றைப் படைத்ததின் மூலம் இலக்கிய எளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றியுள்ளார்கள். காவ ஹார் ராசதுரை; எஸ். பொன்னுத்துரை; இ. நாகராசன், பிரேமஜி; ‘புதுமைலோலன்’, ரீ. பாக்கிய நாயகம், நாவேந்தன் ம. த. லோற்றஸ், ‘உதயனான்’ சிற்பி; அருள் செல்வநாயகம், நவம், எச். எம். பி. மொகிதீன், அ. ச. அப்துஸ்ஸமதுவ. மகாலிங்கம், மு. தலையாசிங்கம் ஆகியோர் சென்ற பத்தாண்டின் மத்திய கட்டத்திலும் பிறகும் இலங்கை இலக்கியச் சோலையில் அடிக்கடி அழகிய நாமலர்களை மலர வைத்தில் -வைப்பதில் இந்தப் புதிய குழுவினர்தான் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட எழுத்தாளர் குழுதோன்றுவதற்கு முன்பு, மறுமலர்ச்சிக்குப் பிறகும் உள்ள இடைப்பட்ட காலத்துள் எழுதத் தொடங்கிச் சிறந்த சிருட்டிகள் - ஆம் தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதைகளுடன் ஈடாக இருக்கக்கூடிய - சில சிறு கணத்துகளை என். கே. ரகுநாதன் (வெள்ளைச்சேல், கண்கள்) “பிடிக் குழந்தை” (பாதிக் குழந்தை) தாழையுடி சபாரத்தினம் (புது வாழ்வு - ‘கல்வி’ பரிசுபெற்ற கதை) வி. அ. இராசரத்தினம் (தெரணி) வரதர் (வாத்தியார் அழுதார், பிள்ளையார் சொடுத்தார்! மாது மூழ்பழும்) கனக. செந்திநாதன் (ஒருபிடி சோறு, சமர்ப்பணம்) அ. ந. கந்தசாமி (நள்ளிரவு, நாயிலும் கடையர்) செ. கணோசலிங்கன் (வெறியில் நடந்தது, விளம்பரங்காவிகள்) டா. வே. (மணற்கொள்வில்) முதலியோர் எழுதியுள்ளார்கள்.

சிறந்த எழுத்தாளரான இவங்கீரனது படைப்புகளில் அநேகம் இனங்கண்டு பிடிக்க முடியாதபடி வெளிநாடுகளில் பிரசுரமாகியுள்ளன. ‘தினகரனி’ லுவர் எழுதிய புயல் ஓயுமா? ‘நீதியே நீகேள்’ என்னும் தொடர் கதைகளில் பின்னாது, நல்ல நாவல்கள் வரிசையில் இடம் பிடிக்கக்கூடிய தகைமை பெற்று விளங்குகின்றது.

(-தொடரும்)

நாவல் கட்டுரைப் போட்டி பரிசு வழங்கியோர்.

1 ஆம் பரிசு: திரு. C. சுப்பிரமணியம் B. A.,

அதிபர், ஸகந்த வரோதயக் கல்லூரி.

2 ஆம் பரிசு: பண்டித, வித்துவான் திரு. இ. திருநாவுக்கரசு,

தமிழ்க் கந்தையா வித்தியாசாலை.

3 ஆம் பரிசு: திரு. க. ஆறுமுகம், ஸகந்த வரோதயக் கல்லூரி.

\$ எழுத்தாளர் பட்டியல் \$

1. தி. ச. வரதராசன் (வரதர்), பொன்னுலை, சுழிபுரம். உரிமையாளர், ஆனந்தா அச்சகம்' 226, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம். நாவலர், வாழ்க் நீ சங்கிலி மன்னா!, ஆகிய நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. மறுமலர்ச்சி, ஆனந்தன், தேன்மொழி ஆகிய இதழ்களின் ஆசிரியராயிருந்தவர். “பிள்ளையார் கொடுத்தார்” என்ற சிறுகதை “எழுத்துச் சிறுகதைகள்” முதலாம் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. யாழ்-தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க உபதலைவர்களுள் ஒருவர். பிறந்த திகதி 30-6-1924.

2. வ. அ. இராசரத்தினம். (எழுதாளன், ஏகலைவன்) : முதூர். முதூர் அரசினர் பாடசாலையில் ஆசிரியராயுள்ளார். “தோணி” — “எழுத்துச் சிறுகதைகள்” முதலாந் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது. “கொழு கொம்பு” என்ற நாவலும், சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றும் வெளிவரவிருக்கின்றன. வயது: 34.

3. கே. டாவியல்: தல்லாலை, யாழ்ப்பாணம். இவருடைய மூன்று சிறுகதைகள் பரிசு பெற்றவை. “உப்பிட்டு வரை” என்ற கதை “எழுத்துச் சிறுகதைகள்” முதலாம் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது. சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவரவிருக்கிறது. இலங்கை மற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க யாழ்ப்பாணக் கிளையில் முக்கிய பதவி வகிப்பவர். பிறந்த திகதி: 25. 3. 1926.

4. கே. சின்னாந்துரை (நீலாவணன்) ஆசிரியர், அரசினர் பாடசாலை, பெரிய நீலாவணை. 200 க்கு மேற்பட்ட கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். பிறந்த திகதி: 30-6-31.

9. “வெறித்தனத்தால் மனிதன் மிருக மாகி விடுகின்றுன். அந்த வெறியில் மற்றவனும் தன் போன்ற ஜீவன் என்ற நிலைப்பு விடுபடுகிறது. வெறுமென உணர்ச்சிகளுக்கு மட்டும் இடம் கொடா மல் சிந்தனையில் அறிவை இணைத்து விட்டால் இது ஏற்படாது.”

—இ. நாகராஜன்.

5. ரி. பாக்கியநாயகம் : அருணகிரி வீதி, மட்டக்களப்பு. “சுதந்திரன்” உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். நா கச் சுவைக் கட்டுரைகள் பல எழுதியுள்ளார். பிறந்த திகதி : 4-2-1931.

6. மு. மயில்வாகனன் (மயிலன்) 147, மெயின் வீதி, வத்துகாமம். வத்துகாமம் கிறீஸ்தவ தேவாலய தமிழ் பாடசாலையில் ஆசிரியராயிருக்கின்றார். கலைச்செல்வி புலவர் நினைவுக் கவிதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றவர். “பூங்குயில்” என்ற சிறு காவியம் சுதந்திரனில் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்துள்ளது. வயது 37.

7. து. ம. செல்வராசன் (சில்லையூர் செல்வராசன், தான் தோண்றிக் கவிராயர், புத்தகப் பித்தன், சேன, சேகரன், சி. செ.): 16, மேபில்ட் வீதி, கொழும்பு — 13. இலங்கை ஷல் கம்பனியில் வேலை செய்கிறார். சுதந்திரன், வீரகேசரி, தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றியிருக்கிறார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் முன்னேற்றச் சங்கத்தின் செயலாளர். பிறந்த திகதி 25-1-1933.

8. இ. மகாதேவா (தேவன் —யாழ் பாணம், ஈயம்) ராஜேஸ்வரி பவனம், பரமேஸ்வரக் கல்லூரி வீதி, யாழ்ப்பாணம். யாழ் — இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர். வாடிய மலர்கள் மணிபல்லவம், கேட்டதும் நடந்ததும், வானவெளியிலே — ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர். யாழ் — தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உபதலைவர்களுள் ஒருவராகக் கடமையாற்றுகின்றார். பிறந்த திகதி 27-9-1924.

—தொடரும்,

10. “சாதாரணமாய்ப் பெண்கள் ஏதாவது அலுவல்களை யொட்டி ஆண் களோடு பழக நேர்ந்தால், ஆண் கள் அவர்களைப் பற்றி அதிக தூரம் கற்பணை பண்ணி முடிவில் இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விடுவது இயலு.”

—உதயணன்.

கேள்வி

வெங்காயசுந்தரம்

பதில்

வெண்ணுக்காய்ச் சுப்பர்

1	வாயிலே சிகரட்டை வைத்து அதன் எதிர்ப்புறத்தில் ஏன்தீழுட டுகிறுர்கள் தெரியுமா?	1	வாயில் வைத்த பக்கத்திலேயே தீ மூட் டினால் உழிழ் நீரில் நனைந்துவிடும் என்பதற்காக.
2	சிலர் காரில் சவாரி செய்து உல்லாசமாக வாழும் பொழுது பலர் கால் நடையாகப் பிரயா ண்செய்து சிறுமைப் படுவது ஏன் தெரியுமா?	2	சிலரிடம் கார் இருக்கிறது பலரிடம் அது இல்லை.
3	முதன் முதலாக சினிமாப்படம் எங்கு திரையிடப் பட்டது தெரியுமா?	3	திரையில்.
4	முகத்திலே மூக்கு இருப்பது ஏன் தெரியுமா?	4	குப்புற விழுந்து விட்டால், பற்களுக் குப் பாதுகாப் பளிப்பதற்கு.
5	விவாக காலத்தில் மணப் பெண்ணை அம்மி மிதிக்க வைத்து ஆகாயத்தைச் சுட்டிக் காட்டு வது ஏன் தெரியுமா?	5	கணவன் அம்மிபோல் கல்லாக இருந்தாலும் அவனை, ஸ்பூட்னிக்காக ஆகாயத்தில் மனைவி பறக்கவிட வேண்டும் என்பதற்காக.

1960-ம் ஆண்டுக்கு

ஆண்டா திருக்குறள் கலண்டர்

○ பெரிய அளவு

○ அநேக விஷயங்கள்

○ கவர்ச்சியான பலவித படங்கள்.

ஏங்கும் கிடைக்கும்

தயாரிப்பாளர் :

ஆண்டா அச்சகம் புத்தகசாலை

226, காங்கேசன்துறை வீதி :: யாழ்ப்பாணம். போன் 348.

ஓரே ஒரு நிமிஷம்!

ஆண்டு மலர் முழுவதையும் படித்துவிட்டர்கள் அல்லவா? மலரைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்பதை அறிய விரும்புகிறோம். உங்கள் கருத்தை எழுதுங்கள்.

கல்லூரி ஆசிரியர்கள், ஓய்வு நேரத்தில் மட்டும் உழைத்து, ஒரு பத்திரிகையை வெளியிடுவது எவ்வளவு கடினம் என்பதை அனுபவம் மிக்கவர்கள் உணர்வார்கள். எடுத்தெழுதமுடியாத எண்ணிறந்த கஷ்டம் கள் எதிர் நோக்கின. வாசகப்பெருமக்களின் ஆர்வமும், வணிக வெந்தர்களின் தயாளமும், விற்பனையாளர்களின் நாணயமும், எழுத்தாளர்களின் கைம்மாறு கருதாப் பணியும், ஊக்கமூட்டும் நண்பர்களின் ஆக்கபூர்த்தியான ஆலோசனைகளுமே அவற்றைப் புறங்கண்டு ‘கலைச்செல்வி’யை வளர்த்தன; தொடர்ந்து வளர்த்து வருமென மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றோம்.

அட்டையில், யாழ்ப்பாண நடன ரமணி ஒருவரின் படத்தைஇரு வர்ணாத்தில்வெளியிட எண்ணியிருந்தோம். ஆனால் சென்னையிலிருந்து ‘புளக்’ வருவதில் தாமதமேற்பட்டு விட்டது. யாழ்ப்பாண த்திற்கே அழகு தரும் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயிற் கோபுரத்தை மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிட்டிருக்கிறோம். தக்க தருணத்தில் உதவிய திருமகள் அச்சுக்கு எம் நன்றி உரியது.

— ஆசிரியர்.

மிகத் தீற்மான அச்சுவேலைகள்

தமிழ் :: ஆங்கிலம்

ஆசிய மொழிகளில் செய்து கொடுக்கப்படும்

உங்கள் அடுத்த அச்சு வேலையை எம்மிடம் ஓப்படையுங்கள்.

கலாதேவி அச்சகம்,
ஸ்டேசன் வீதி, :: சுன்னுகம்.

கலைச் செல்வி

கலை, இலக்கிய மாத இதழ்.

தனிப் பிரதி :

30 சதம்

ஆண்டுச் சந்தா :

4 - நூபா.

அஞ்சற் கட்டளை, காசக்கட்டளை அனுப்புவோர் காச பெறுமிடம்
கந்தரோடை என்பதைக் குறிப்பிடுக.

கலைச் செல்வி

கந்தரோடை : : சன்னகம்.

யாழ் நாட்டுன் பழம் பேரும்
புகைப்பட ஸ்தாபனம்

நவீன யந்திரசாதனங்கள் இணைக்கப்பெற்றது

நல்ல படங்கள் மிகுக்க ஏற்ற
ஸ்தோயோ

: தந்தி :

பாரத போட்டோ

: டெலிபோன் :

252

பாரத் ஸ்தோயோ

கஸ்தூரியார் ரேட்.

: - - :

யாழ்ப்பாணம்.

Sellam

the hallmark of quality ph

சினிமாஸ் திருக்களில் இன்றே பார்த்து இன்புறுங்கள்

புலிகாலை புரட்சிக் கதை

* புதியதேர் முறையில் மலர்ந்த வசன நடை

* உள்ளத்தை உருக்கும் உயர்ந்த சித்கிரம்

* உணர்ச்சி மயமரன் ஒரு குரு எது...

இத்தனைக்கும் அமையப்பெற்ற இன்பக் கால ம

நடக்கள்

தேவினி
கணசன்

ர. நாகேஸ்வர
ராவ்

கே. ஏ.
துவேலு

நடக்கள்

பி. சுரோஜா
தேவி.

விஜயகுமாரி

எம்.
சுரோஜா

எஸ். டி.
சும்புலகஷ்மி

கள் :

கல்யாணசுந்தரம்

இசை அமைப்பு:

ர. எம். ராஜா

தை, வசனம், டைரக்ஷன்:

பாஞ்சால்

ர. எம். ராஜா, பி. சௌலை, ஜீக்கி, ஜமுனானி